

Károli Gáspár Református Egyetem Állam-és Jogtudományi Kar Doktori Iskola

Etika Program

Doktori Iskola vezetője: Prof. Dr. Jakab Éva

A géntechnológia jogi és etikai aspektusai

PhD értekezés

Készítette: dr. Szútor Vivien

Témavezető: Dr. habil. Homicskó Árpád Olivér

Budapest

2021.

Témavezetői ajánlás
dr. Szútor Vivien „A géntechnológia jogi és etikai aspektusai”
című PhD-értekezéséhez

Szútor Vivien dolgozata a géntechnológia jogi és etikai aspektusait vizsgálja értekezésében. A témakör a XXI. században különösen is fontos kérdéseket dolgozz fel, amelyekre a jövőre nézve válaszokat kell majd tudni adni. A Szerző ezt a tematikát átfogó, rendszerező, alapkutatói igénnyel, strukturáltan dolgozta fel, és témával foglalkozó szakemberek számára irányt is mutat értekezésével.

Az értekezés az alábbiak szerint épül fel:

Az első fejezet egy történeti áttekintést nyújt, kezdve az első olyan gondolkodókkal, akik az örökletes információk továbbításának lehetőségéről elmélkedtek, egészen a Humán Genom Program felfedezéseiig. Az már a történeti részből kiderül, hogy a géntechnológiát nemcsak csodálatos felfedezések és ígéreték kísérték, hanem borzalmas ideológiák és tettek is (eugenikai mozgalmak). Valamint az is kiderül, hogy a humán genetikába a magyar tudósok is viszonylag korán, az 1900-as évek elején beszálltak és lenyomatukat hagyták a technológia fejlődésén.

A második fejezet a géntechnológia etikai vonatkozásait taglalja, ezen belül is a téma szempontjából legfontosabbal, a bioetikával foglalkozik. Összegyűjti az értekezés a bioetikának azt a négy nagyon fontos alapelvét, ami a géntechnológia embereken történő alkalmazása során is szem előtt tartandó, valamint azokat a nemzetközi UNESCO dokumentumokat, amik a bioetika és az emberi jogok kapcsán születtek, és amelyek a géntechnológiai eljárások nemzetközi, kötelező erővel nem rendelkező szabályait alkotják. Ezt követően, a második fejezet kitér az olyan érdekes magatartásmintákra is, amelyekről úgy tartják/tartották, hogy felettük a genetika nagyobb befolyással bír, mint a társadalmi, szocializációs hatások.

A harmadik fejezet a genetika jogi szabályozásának kezdeteivel foglalkozik, egészen az eugenika hatására hozott törvényektől kezdődően az Asilomar konferenciák hozta kutatói megállapodásokig. Ebben a fejezetben foglalkozik a Szerző a géntechnológia szabadalmi kérdéseivel, a technológia és a jog kapcsolatával (hogyan és mennyiben lehet egy új technológiát szabályozni), továbbá a gén és a biotechnológia fogalmával, melynek meghatározása bonyolult feladat a folyamatosan fejlődő technológia miatt.

A negyedik fejezet a leghosszabb mind közül, hiszen ez foglalkozik magával a géntechnológiával, azon belül is külön alfejezetekben a humán genetikai vizsgálatokkal, a génszűréssel és a humán genetikai kutatásokkal. Mindegyik alfejezet a hatályos jogi szabályozást taglalja kitérve a szakirodalmi vonatkozásokra is. Mindegyik humán genetikai eljárás esetén a szerző vizsgálja, hogy a géntechnológia mely emberi jogokat vagy annak mely részének okozhatja a sérelmét, milyen kérdéseket vehet fel az alkalmazása és milyen válaszok lennének ezen kérdésre adhatók jogi vagy etikai szempontból. Ez a fejezet nagymértékben épít a Szerzőnek a doktori programban megjelent publikációira, azokat rendszerezve, tovább építve, gondolva az ezekben leírtakat.

Az ötödik fejezet a géntechnológia jövőjébe nyújt betekintést, így foglalkozik a viszonylag újdonságnak számító CRISPR-Cas9 technológiával (ami a köznyelvben leginkább egy génszerkesztési ollóként terjedt el), a biohackerek jelenségével (akikre Kalifornia állama szabályozást is hozott), a klónozás lehetőségével, az embrionális őssejtterápiával, valamint a

géntechnológia és az emberi jogok kapcsán jövőben is legfontosabb alapvető emberi joggal, az emberi méltóság védelmével. Nemcsak a szabályozás által felvetett kérdések feltevésével foglalkozik a fejezete, hanem ezekre megkísérel válaszolni is.

Célkitűzés, kutatási módszertan, kutatási eredmények összefoglalása:

Amint azt a Szerző maga is megfogalmazza, az értekezésnek nem célja az emberek elriasztása a géntechnológia alkalmazásától, sokkal inkább azt szeretné elérni, hogy felhívja a jogalkotók figyelmét a felmerülő kérdésekre, ezek esetleges megválaszolásának szükségességére, és ezen válaszok lehetőségére. Célul tűzte ki a Szerző mindezt annak érdekében, hogy a géntechnológia fejlődése úgy mehessen végbe, hogy az valóban az emberekért legyen (védve az emberi jogokat), valamint ezzel a céllal összefüggésben állította fel a dolgozat három fő tézisének is a Szerző.

Annak érdekében, hogy az értekezés célja megvalósulhasson és a Szerző az értekezés elején felállított téziseit bizonyíthassa, a dolgozat kutatómódszertanában egyaránt megtalálható a géntechnológia jogi és etikai aspektusának elemző leírása, ezek kritikai megközelítése és olyan új kérdések felvetése, melyek gyarapítják a doktori értekezés értékét.

A dolgozat legfőbb, kiemelkedő eredményeit a következőkben látom:

- A géntechnológia tárgykörében ez a dolgozat teljességre törekvő áttekintést kíván adni a felmerülő jogi és etikai aspektusokról.
- A szociális jog területén ez a munka lehet az első olyan tudományos igényű munka, amely a géntechnológia jogi és etikai aspektusait dolgozza fel monografikus jelleggel.
- Az értekezés lezárásának időpontjáig a témakör teljesen naprakész feldolgozását adja a Szerző a témakörben.
- Az értekezés témája több szempontból is komoly kihívásokat hordoz magában. A géntechnológia kérdésének jogi feldolgozása a jogi szakirodalomban nem széles körű, kevesen foglalkoznak ezzel a területtel, részben a témakör összetettsége okából kifolyólag is, hiszen nagyon komoly nem jogi háttér ismerete szükséges a feldolgozáshoz. Ezért is volt bátor kezdeményezés a Szerző részéről, hogy mégis úgy ítélte meg, hogy ezt a témát, a géntechnológiát feldolgozza és mind a jogi, mint az etikai aspektusait górcső alá veszi.
- A Szerző jól behatárolta azokat az aspektusokat értekezésében, amelyek elemzése a géntechnológia jogi és etikai aspektusából meghatározó.
- A Szerző igazolja, hogy jól átlátja és ismeri azokat a tudományos eredményeket, amelyek a géntechnológia jogi és etikai aspektusaihoz nélkülözhetetlenek.

Az értekezés szerkezete jól felépített, megfelelően rendszerezett és világos. A logikai felépítése az értekezésnek megfelelő és jól követhető, áttekinthetően került kialakításra

Az értekezés mindenben megfelel a PhD dolgozatokkal szemben támasztható formai és tartalmi elvárásoknak.

A kutatásba megállapíthatóan sok energia, munkaóra került befektetésre. A szakirodalom a téma nehézsége ellenére megfelelően feldolgozott, és láthatóan a Szerző letisztult szakmai értékrend alapján készítette el értekezését. Ugy gondolom az értekezés hiánypótló lesz, a géntechnológia témakörét ilyen mélységében szociális jogi területen jogi és etikai aspektusból eddig még senki nem dolgozta fel.

Témavezetőként gratulálok a Szerzőnek ennek a magas színvonalú értekezésnek az elkészítéséhez. A Szerző a témával még joghallgatóként kezdett el foglalkozni, már akkor sokat beszélgettünk a géntechnológia jogi és etikai kérdéseiről. Később ebből írta a szakdolgozatát, majd ezzel a témával vett részt az Országos Tudományos Diákköri Konferencián Miskolcon. Ezen előzmények alapján döntött úgy ezt követően, hogy szívesen tovább folytatná a kutatásait, és jelentkezett a Doktori Iskolánkba, ahol minden szükséges feltételt teljesített, hogy most ezt az értekezést is megvédve megszerezhesse a doktori (PhD) fokozatát. A sok együtt gondolkodás, a tudományos alaposág, és a kitartás remélhetőleg meg fogja hozni a gyümölcsét.

Budapest, 2021. április 22.

Dr. habil. Homicskó Árpád Olivér témavezető

Tartalomjegyzék

TÉMAVEZETŐI AJÁNLÁS.....	2
TARTALOMJEGYZÉK	5
BEVEZETÉS	7
1. TÖRTÉNETI ÁTTEKINTÉS.....	12
1.1. AZ EMBERI ÖRÖKLŐDÉS EGYSÉGE - A GÉN FELFEDEZÉSE.....	12
1.2. AZ EUGENIKA KIALAKULÁSA	16
1.3. A GENETIKA FEJLŐDÉSE	17
1.4. A GÉNEK MANIPULÁLÁSÁNAK LEHETŐSÉGE.....	20
1.5. A NEO-EUGENIKA FORRADALMA	22
1.6. A HUMÁN GENOM PROGRAM.....	24
1.7. A HUMÁNGENETIKA MAGYAR TÖRTÉNETE	27
2. A GÉNTECHNOLÓGIA ETIKAI VONATKOZÁSAI	30
2.1. AZ ETIKA RÉSZEI	30
2.2. A BIOETIKA FOGALMA.....	32
2.3. A BIOETIKA NÉGY ALAPELVE – TOM BEAUCHAMP ÉS JAMES CHILDRESS NYOMÁN.....	35
2.4. A BIOETIKA ÉS AZ EMBERI JOGOK KAPCSOLATA	38
2.4.1. <i>Az emberi génállományról és az emberi jogokról szóló egyetemes nyilatkozat.....</i>	<i>42</i>
2.4.2. <i>Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról .....</i>	<i>45</i>
2.4.3. <i>Bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata .....</i>	<i>49</i>
2.5. A GÉNEK ÉS A KÜLÖNBÖZŐ MAGATARTÁSMINTÁK.....	53
2.5.1. <i>Az intelligencia genetikai örökölhetősége.....</i>	<i>53</i>
2.5.2. <i>Bűnözés .....</i>	<i>54</i>
2.5.3. <i>Szexualitás .....</i>	<i>55</i>
2.5.4. <i>Figyelemzavar .....</i>	<i>56</i>
2.5.6. <i>Az isten-gén.....</i>	<i>57</i>
3. A GENETIKA JOGI SZABÁLYOZÁSÁNAK KEZDETEI.....	60
3.1. AZ EUGENIKA SODRÁSÁBAN.....	60
3.2. A NÁCI EUGENIKA	62
3.3. AZ ASILOMAR KONFERENCIÁK.....	64
3.4. SZABADALMI KÉRDÉSEK A GÉNTECHNOLÓGIÁBAN	67
3.5. A TECHNOLÓGIA ÉS A JOG KAPCSOLATA.....	73
3.5.1. <i>A géntechnológia szabályozásának problematikája .....</i>	<i>75</i>
3.5.2. <i>Az elővigyázatosság elve .....</i>	<i>77</i>
3.5.3. <i>A jövő szabályozhatóságának etikai vonatkozásai .....</i>	<i>79</i>
3.6. A GÉN FOGALMA	80
3.7. A BIOTECHNOLÓGIA FOGALMA.....	83
4. A GÉNTECHNOLÓGIA	84
4.1. A HUMÁNGENETIKAI VIZSGÁLATOK	84
4.1.1. <i>Emberi méltósághoz való jog.....</i>	<i>86</i>
4.1.2. <i>Magzati élet védelme.....</i>	<i>88</i>
4.1.3. <i>Önrendelkezéshez való jog.....</i>	<i>95</i>
4.1.4. <i>A tájékoztatáshoz való jog.....</i>	<i>98</i>
4.1.5. <i>Személyes adatok védelme .....</i>	<i>105</i>
4.1.6. <i>Testi-lelki egészséghez való jog .....</i>	<i>108</i>
4.1.7. <i>Gyermeki jogok védelme.....</i>	<i>108</i>
4.1.8. <i>A fogyatékkal élő személyek jogai géntechnológia korában .....</i>	<i>110</i>
4.2. A GÉNSEBÉSZET	118
4.2.1. <i>Emberi méltósághoz való jog.....</i>	<i>123</i>
4.2.2. <i>Magzati élet védelme.....</i>	<i>124</i>

4.2.3. Önrendelkezéshez való jog.....	127
4.2.4. Tájékoztatáshoz való jog.....	129
4.2.5. Testi és lelki egészséghez való jog	130
4.2.6. Jövő generációjának védelme.....	132
4.2.7. Biológiai sokféleség védelme	133
4.3. HUMÁNGENETIKAI KUTATÁS.....	134
4.3.1. A humángenetikai kutatások általános szabályai.....	135
4.3.2. A humángenetikai kutatás fogalma	136
4.3.3. Populáción végzett humángenetikai kutatások.....	137
4.3.4. A humángenetikai kutatások speciális szabályai	138
4.3.5. Emberi méltósághoz való jog.....	138
4.3.6. A tájékoztatáshoz való jog és az önrendelkezéshez való jog	139
4.3.7. Magzati élet védelme humángenetikai kutatások során	142
4.3.8. Személyes adatok védelme	145
4.3.9. A kutatás szabadsága.....	146
5. A GÉNTECHNOLÓGIA JÖVŐJE	148
5.1. A CRISPR-CAS9 TECHNOLÓGIA	148
5.2. BIOHACKEREK.....	154
5.3. KLÓNOZÁS LEHETŐSÉGE	156
5.4. AZ EMBRIONÁLIS ÖSSEJTTERÁPIA	159
5.5. AZ EMBERI MÉLTÓSÁG VÉDELME	161
KONKLÚZIÓ	168
IRODALOMJEGYZÉK.....	171
JOGFORRÁSOK.....	171
BIOETIKAI DOKUMENTUMOK	171
SZAKIRODALOM.....	172
PUBLIKÁCIÓS JEGYZÉK	177
SUMMARY.....	178

Bevezetés

„Sachant qu’il va se passer je ne sois quoi je ne sait quand,
quelles dispositions prenez-vous?”¹

(Jean Tardieu)

Az emberi öröklődés legalapvetőbb egysége a gén. Azt nem lehet állítani, hogy csak a gének határoznak meg minket. Az azonban kijelenthető, hogy a gének ismerete által nemcsak magunkról tudhatunk meg eddig nem tudott információkat, de régmúlt és leendő közeli hozzátartozóinkról is. Vajon hogyan lehetne magát az embert a jog által védelmezni, ha az emberiség közös örökségét – a gént - nem helyezük széleskörű jogi védelem alá?

A gének felfedezése és a géntechnológia alapjaiban rengette meg azt az elképzelésünket, amit eddig a világról alkottunk. Az új technológiák által nemcsak bepillantást nyerhetünk legszemélyesebb terünkbe, de akár meg is változtathatjuk azt. A dolgozat a humángenetikai eljárások bemutatásával és az általuk felvetett jogi és etikai kérdésekkel foglalkozik, így nem terjed ki a környezetet érintő géntechnológiai újításokra és a géntechnológiai módszerekkel előállított gyógyszerekre sem.

A géntechnológia jogi szabályozásának vizsgálatakor azonban nélkülözhetetlen az etikai kontextus figyelembevétele is ugyanis, ha megnyílik a lehetőség az utódok génjeinek manipulálására, azok fejlesztésére, „jobbá tételére”, az elsődlegesen nem az emberiség egésze számára fog nyitva állni, hanem csak és kizárólag a társadalom egy csekély százalékának lesz erre lehetősége, így ez „nemcsak morális problémát jelent majd, hanem egy általános osztályharc kezdetét is.”²

Képzelnék el ezt a dolgozatot úgy, mint a DNS lánc kettős-hélix szerkezetét, ahol az etikai és a jogi aspektusok egymás mellett, egymást kiegészítve helyezkednek el és alkotnak egy teljes egészet. Az etikai és a jogi sík egymás mellett fut annak érdekében, hogy láthatóvá váljon általa a szabályozás célja és az előzményei is. Az emberre és környezetére ekkora mértékben ható tárgykört nem is szabad pusztán a jog eszközeivel megvizsgálni és szabályozni, mindenképpen teret kell engedni az etikának, s különösen annak egy speciális ágának, a

---

¹ „Tudva, hogy történik valami nem tudom mi és nem tudom mikor, Ön rendelkezéseket hoz?”
Dr. Ferencz Antal fordítása, In: Dr. TATTAY Levente (szerk.): *A biotechnológia jogi és etikai kérdései az EU-ban*, Magyar Tudományos Akadémia Tudomány és Kutatások Jogi és Igazgatási Kérdéseinek Kutatócsoportja, Budapest, 2004. 9.o.

² Francis FUKUYAMA: *Poszthumán jövődők – A biotechnológiai forradalom következményei*, Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003. 26. o.

bioetikának. Annak érdekében is fontos ezt megtenni, hogy egy olyan átfogó témát, mint a géntechnológia, több aspektusból lehessen megvizsgálni. Szemünk elé táruljanak az egymással szemben álló érdekek úgy, mint a haladás és a biztonság, az emberi méltósághoz való jog és a szuperemberek létrehozása, vagy épp a kutatás szabadsága és az ember önrendelkezéshez való joga.

A bevezetésben idézett Jean Tardieu sor egyértelműen meghatározza az álláspontomat arról, hogy a géntechnológia nem feltétlenül az a terület, ahol az emberek tudta és beleegyezése nélkül – kvázi az emberek feje felett – kellene és lehetne eljárnia a kutatóknak. Óva intenek attól mindenkit, hogy úgy engedélyezze a géntechnológiai eljárásokat nemzeti szinten, hogy abba az emberiség egésze nem egyezett bele és úgy szegjen szabályokat, hogy arra egyébként a nemzetközi tudós közösség moratóriumot hirdetett.

Bár eleinte szerettem volna a dolgozatomban amellet kardoskodni, hogy a géntechnológia egy olyan veszélyforrás, amit szigorú jogi keretek között kordában kell tartani. De a dolgozatírása közben rá kellett jönnöm - a bioetika fogalmának kutatása közben -, hogy a géntechnológia több pusztán romboló tudománynál. Az emberiség mindig is feszegette a határait, ezért lehet egyáltalán ezt a dolgozatot is egy laptopon írni akár éjszakába nyúlóan is. Ha nem lett volna Nikolai Tesla, nem váltóárammal ellátott háztartások lennének, ha nem lett volna Steve Jobs, az alma még mindig csak egy gyümölcsfajta lenne, ami kint terem a fán. Lesznek olyan emberek – ahogy sajnos mindig is voltak – akik rossz célra szeretnék az új technológiákat használni, de jogásként lehetővé kell tenni, hogy az emberi jogok védelme mellett a technológia is úgy fejlődhessen, hogy az valóban az emberiség érdekeit szolgálja továbbá, hogy olyan megoldások jöhessenek létre, amelyek egyszerre igyekeznek egyensúlyba helyezni kizökkent természeti világunkat és készítik fel az emberiséget a túlélésre.

Amikor egy koronavírus emberek milliárdjait tart országhatárokon belül és vesz rá arra, hogy maszkot hordjanak zárt és már nyílt tereken is valamint, hogy tartsák a másfél méteres távolságot, és ezzel az emberek a nehezen megszerzett és fenntartott emberi kapcsolataikból kicsit hátrébb lépjenek és elizolálják magukat, akkor a géntechnológiát igen is az emberek és a természet szolgálatába kell állítani és olyan jogi kereteket szükséges alkotni, ami megelőzi fajunk kipusztulását, de kellően tág teret enged az emberiséget szolgáló tudomány fejlődésének. Mindezt úgy, hogy eközben az emberi jogok védelmét első helyre tűzi, és nem végez olyan az emberiséggel összeegyeztethetetlen kísérleteket, melyek nem a jelen és a jövő generációinak a védelmét szolgálják.

A dolgozat tézisei

A dolgozat a később tárgyalandó kutatásmódszertannal összhangban három fő kérdésre igyekszik választ adni a témakör bemutatásán és problémafelvetéseken keresztül.

Az első, hogy *vajon a géntechnológia szabályozása elegendő mértékű-e vagy szükségszerű lenne azt a hazai vonalon erősíteni?* Látni fogjuk a dolgozatban, hogy mi a jelenleg hatályban lévő hazai szabályozás és egyes példák esetében (mint például a géntechnológiai 'csináld magad' készletek, a magzatok életének védelme vagy éppen a genetikai adatok védelme) azt is, hogy más országokban ezt a nálunk nem minden részletre kiterjedően vagy egyáltalán nem szabályozott kérdéskört hogyan gondolják a jog eszközeivel orvosolni. A kérdéssel kapcsolatban abból az állításból indultam ki, hogy – bár nem szükséges mindig mindent szabályozni – azonban van néhány kérdéskör, ahogy fentebb is említettem, amin igen is erősíteni kellene a hazai szabályozást.

A második, hogy *vajon az emberi méltóság védelme elegendő hivatkozási alap-e a géntechnológia újításainak kordában tartására vagy az emberi méltóság fogalma az újítások hatására szükségszerűen át fog-e alakulni?* Ennek a kérdésnek a körbejárásához hívtam segítségül azokat az alapvető jogokat, amelyek csorbát szenvedhetnek egy emberen végrehajtott géntechnológiai eljárás esetében. Ez esetben abból az állításból indultam ki, hogy a változás, ahogy a világban, úgy a jogban is szükségszerű és akár még olyan fogalmakat is megrengethet, mint az emberi méltóság. Azonban ez esetben szeretném hangsúlyozni, hogy ha a fogalomnak meg is kellene újulnia, azt mindenképpen az eredeti alapok megtartása mellett, a fogalom eredeti jelentését és értékét figyelembe véve kellene megtennie, ezért óva intenek mindenkit attól, hogy az emberi méltóságnak egy teljesen új értelmet és jelentést adjon.

A harmadik pedig, hogy *vajon az ember tökéletesítése az az evolúció folyamatának a felgyorsításával egyenértékű vagy egy újfajta eugenika kezdetét jelentené?* Ennek a kérdésnek a megválaszolása nem pusztán jogi jellegű, éppen ezért van szükség a téma etikai kérdéseinek és megoldásainak a körbe járására is. Hiszen ebben az esetben nemcsak azt szükséges eldöntenie a nemzetközi és a nemzeti jogalkotóknak, hogy egy természetes folyamatot felgyorsítanak és mondjuk akár felfejlesztik az emberi fajt a klímaváltozás következtében felmerülő problémák túlélésére, hanem arra is, hogy meg lehet-e majd különböztetni az embereket genetikai alapon. Szükségszerű, hogy ne minden ember egyezzen bele abba, hogy őt is felfejlesszék, illetve sajnos az is szükségszerűnek látszik, hogy nem minden társadalmi réteg kaphatna egy kis szeletet ebből az evolúciós csodából. Éppen ezért abból az állításból indultam ki, hogy az emberi faj tökéletesítése – evolúció gyorsítása vagy teljesen más irányba

vitele (hiszen ki mondhatná meg, hogy vajon melyik) ide vagy oda – együtt járhat egy újfajta eugenikai törekvéssel, melyet jogi eszközökkel még csírájában el kellene folytatni annak érdekében, hogy ne valósulhassanak meg azok az emberiség elleni gaztettek, melyek sajnos a géntechnológia történelmét végig kísérték.

A dolgozat kutatómódszertana

A dolgozat kutatómódszertanában egyaránt megtalálható a géntechnológia jogi és etikai aspektusának az elemző leírása, mint a kritikai megközelítése és olyan kérdések felvetése, amelyek eddig még nem kerültek megválaszolásra. A dolgozat törekszik a felmerülő kérdések megválaszolására, ugyanakkor a géntechnológia folyamatosan változó és megújuló technológiája folytán még nem feltétlenül lehet vagy kell minden olyan kérdésre választ találnunk, amelyek jól lehet, a valóságban csak sokkal később fognak felmerülni. Hiszen, a géntechnológiával kapcsolatban az is egy nagyon fontos eldöntendő kérdés, hogy vajon biztosan minden felmerülő kérdésre jogszabályi környezetet kell alkotnunk, vagy hagynunk kell akár szakmai berkekben, etikai kódexek segítségével megválaszolni a részletszabályokat – szem előtt tartva mind az emberi élet sérthetlenségét, mind pedig a tudományos kutatás szabadságát.

A dolgozat egy leíró, történeti áttekintéssel kezd, melyben kitérek a gének felfedezésére, arra a hosszú és rögzös útra, ami elvezetett a mai géntechnológia kialakulásáig. Ezt követően, a dolgozat érinti a témával kapcsolatos etikai vonatkozásokat és a bioetika kialakulását is. A jogi szabályozás kezdetei a következő fejezetben található meg, melynek gyökerei éppúgy megtalálhatók az etikai dokumentumokban, mint sajnos az eugenikai törekvésekben is, éppen ezért épít és reflektál a korábbi fejezetben leírtakra. Ugyanebben a részben szót ejtek továbbá a technológia és a jog kapcsolatáról is annak érdekében, hogy bepillantást nyerjünk abba, hogy mennyire nem egyszerű a jogalkotók feladata akkor, amikor egy ismeretlen, folyamatosan megújuló és fejlődő technológiát szeretnének a szabályozásuk tárgyává tenni, valamint itt tárgyalom a gén és a géntechnológia fogalmát is, melynek kapcsán az is világossá válik, hogy bár rengeteg gén fogalom létezik, jogilag igencsak nehezen megragadható a gén jogi státusza.

Az értekezés leghosszabb fejezete, mely már nemcsak elemző, hanem kritikus és új kérdéseket is feltevő része magával a géntechnológiai eljárásokkal foglalkozik: a humángenetikai vizsgálatokkal, a génsébeszettel és a humángenetikai kutatásokkal, továbbá ezen eljárásoknak az egyes emberi jogokkal való kapcsolatával. Csak azon emberi jogokat nevesíti a dolgozat, mely ezen eljárásokban csorbát szenvedhet vagy különös védelmet érdemel.

Ezt egy olyan fejezet követi, amely a jövő felé mutat és amely az új technológiák mellett a legfontosabb emberi joggal, az emberi méltósághoz való joggal és annak jövőbeni lehetőségeivel foglalkozik.

A dolgozat párhuzamosan foglalkozik a nemzetközi etikai dokumentumokkal (melyekből az UNESCO dokumentumai a legjelentősebbek), egyes Európai Unió jogszabályokkal, valamint a hazai jogi szabályozással is. Érdekes esettanulmányokhoz a dolgozat leginkább az Amerikai Egyesült Államokat veszi górcső alá, ahol is a Humán Genom Programnak köszönhetően elkészült a géntérkép, továbbá ahová a tudósok az Asilomar konferenciák keretén belül összejárnak és vagy magukra nézve kötelezőnek ismernek el bizonyos technológiai tiltásokat vagy éppen olyan új eljárásokat fedeznek fel, mint például a CRISPR-Cas9.

Az értekezés végén a konklúzióban foglalom össze azokat a téziseket, amelyeknek a megválaszolása talán a leginkább fontos a géntechnológia jogi és etikai aspektusai szempontjából.

1. Történeti áttekintés

„Az örökléstan törvényeinek pontos meghatározása valószínűleg nagyobb mértékben járul hozzá az emberiség világlátásának alakulásához és a természet feletti uralom megszerzéséhez, mint a természetre vonatkozó ismereteink terén várható bármilyen más fejlődés.”

(William Bateson)³

1.1. Az emberi öröklődés egysége - A gén felfedezése

Az emberiség kezdete óta voltak olyan gondolkodók, akik olyan kérdésekre keresték a válaszokat, minthogy miért hasonlítanak a gyermekek szüleikre és nagyszüleikre jobban, mint más embertársukra, továbbá, hogy vajon ugyanazon rendellenességek és betegségek miért alakultak ki ugyan annál a családnál több generáción keresztül. I.e. 350-ben Arisztotelész már úgy gondolta, hogy „az örökletes információk üzenetek formájában továbbítódnak,”⁴ azonban több mint kétezer évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy ezt az üzenetet azonosítsák.

Arisztotelész előtt az első tudós, aki elméletet állított fel arra vonatkozóan, hogy a gyermekek miért hasonlítanak szüleikre, i.e. 530 táján *Püthagorasz* volt, a *spermizmus* elméletének megalkotója. Tanának lényege, hogy a férfi élete során a sperma vándorol a testében mintegy információkat gyűjtve a szervezetről, mely bejutva a nő testébe magzattá érik, így az utód tulajdonságait Püthagorasz elsősorban az édesapáknak tulajdonította.⁵ Ezt alapul véve *Platón* i.e. 380-ban *Az állam* című művében úgy gondolta, hogy létezhetne egy tökéletes időzítés és egy tökéletes szülő párosítás, melyből tökéletes gyermek jöhetne világra. Platón „*numerológiai eugenetikájának*”⁶ lényege, hogy csak és kizárólag a legrátermettebb gyermekek születnének meg, már csak rá kellene jönniük a tökéletes tételre ezen lehetőség kihasználásához.

Arisztotelész *Az állatok keletkezéséről* című értekezésében tagadta, hogy az örökletes tulajdonságok csakis az apáktól származnának, úgy vélte, hogy a gyermekek mindkét szülőjüktől, sőt nagyszüleiktől is örökölhetnek tulajdonságokat, és ezek az örökletes jegyek

---

³ William Bateson: XX.századi angol biológus, In: Siddhartha MUKHERJEE: *A gén – Személyes történet*, Park Könyvkiadó, Budapest, 2017. 6.o.

⁴ MUKHERJEE i.m. 550.o.

⁵ MUKHERJEE i.m. 29-30.o.

⁶ MUKHERJEE i.m. 31.o.

egy-egy generációt akár át is ugorhatnak.⁷ Platón elméletét nemcsak amiatt vitatta, mert a férfiak olyan tulajdonságokkal is rendelkeznek – mint például a hosszú szakáll vagy az ősz haj -, amit az őt nemző apától még nem szerezhettek meg örökletes jegyként, hanem, mert Platón elméletét nem igazolta a női test anatómiája, hiszen a nők olyan jegyekkel rendelkeznek, mely a férfi szervezetben nem található meg vagy megtalálható, de nem olyan formában, mint ahogyan az őt nemző apáéban. Arisztotelész ezért úgy gondolta, hogy a gyermek örökletes tulajdonságainak kialakításában mind az apa, mind pedig az anya döntő szerephez jut és a születendő gyermeküket közösen formálják. „A görög tudós tévedett, amikor az apai és anyai alkotórészeket „anyagként” és „üzenetként” szétválasztotta, ám absztrakt módon megfogalmazta az örökléstan egyik alapigazságát. Megérezte, hogy a tulajdonságok öröklődésének alapja lényegében az információ átvitele.”⁸ Oly annyira rájött erre, hogy Max Delbrück biológus szerint megérdemelné a posztumusz Nobel-díjat a DNS felfedezéséért.⁹

Jóval később, 1520-ban *Paracelsus* svájci német alkimista fejtette ki elképzeléseit az öröklődés folyamatáról a *preformációnak* (- eleve megalkotottságnak) nevezett elméletében. Paracelsus elképzelése középkori mítoszokon és a néphagyományon alapult, ami úgy tartotta, hogy a sperma már eleve tartalmaz egy homunkuluszt (- miniemberkét), ami csak arra vár, hogy a megfelelő környezetbe kerülve kifejlődhessen és megszülethessen. A homunkuluszok mindegyike tartalmaz még egy homunkuluszt, ami tartalmaz még egy homunkuluszt, ami tartalmaz még egyet és így tovább egyenesen az első bibliai ősig, Ádámgig. Oly annyira így gondolták a tulajdonságok öröklődését, hogy még az eredendő bűn továbbvitelének a terhét is ezzel az elmélettel magyarázták.¹⁰ A XVII. században ez az elmélet annyira tartotta magát, hogy 1669-ben Jan Swammerdam németalföldi tudós „kijelentette, hogy a természetben nincs keletkezés, csak növekedés.”¹¹

A XVIII. század végén és a XIX. század elején *Jean-Baptiste Lamarck* francia természettudós, az evolúciós magyarázat előfutára szerint egy utasítással kerülnek át az örökletes tulajdonságok a szülőkből az utódokba. A tulajdonságok pedig úgy alkalmazkodnak a környezetükhöz, hogy némelyek megerősödnek, míg más tulajdonságok elhalványulnak. Lamarck szerint a tulajdonságok környezethez való alkalmazkodása maga az evolúció,¹² vagyis

---

⁷ MUKHERJEE i.m. 31. o.

⁸ MUKHERJEE i.m. 33.o.

⁹ MUKHERJEE i.m. 33. o.

¹⁰ MUKHERJEE i.m. 34. o.

¹¹ MUKHERJEE i.m. 35. o.

¹² MUKHERJEE i.m. 53. o.

az élővilágnak lehetősége van arra, hogy a tulajdonságait idővel az őt körülvevő természethez tökéletesítse.

Lamarck nézeteit tagadva *Charles Darwin* az evolúció atyja megalkotta a *pángenezis* elméletét. Darwin úgy gondolta, hogy „az élőlények sejtjei miniatűr részecskéket – ahogyan ő nevezte, gemmulákat – termelnek, amelyek az örökletes információkat hordozzák”,¹³ ezeket a gemmulákat minden szerv termeli és a szülők szervezetében található, így öröklődnek át az utódokba, ahol az apai és az anyai utasítások összekeverednek egymással. Elméletének hiányossága éppen ebben a keveredésben érhető tetten, Fleeming Jenkin skót feltaláló a *North British Review* hasábjain kérdőjelezte meg abból kiindulva, hogy ha az öröklődés nem fixálja a megváltozott tulajdonságokat akkor a keveredés következtében az új tulajdonságok elvesznek.¹⁴ Darwin igazi tudós volt, így ahelyett, hogy meghátrált volna Jenkin szavai következtében, azon kezdett el gondolkodni, hogy hogyan küszöbölje ki a hibát elméletében. 1868-ban lejegyezte, hogy rájött az öröklődés problémájának megoldására, majd ezt írta: „A természetes állapotukban élő szerves lények változékonyságát egy másik munkámban tárgyalom, majd ha időm és egészségem engedi, ”¹⁵ melyre azonban sosem került sor.

Gregor Johann Mendel Ágoston-rendi szerzetesnek 1866-ban közölte a brnói Természettudományos Társaság *Értekezései* című folyóiratban a *Kísérletek növényhibridekkel* című 44 oldalas munkáját, melyet az egyik legkülönösebb csend fogadott a biológia területén, melyre 1866 és 1900 között mindössze négy alkalommal hivatkoztak további szerzők.¹⁶ Akkor szégyenletesen nem ismerték fel a szerzetes borsókkal végzett kísérleteinek áttörő eredményét, mellyel *felfedezte az öröklődés egységének (a génnek) a legalapvetőbb tulajdonságait*. Mendel a borsóval végzett kísérleteiből jött rá az öröklődés folyamatának a logikájára, ezáltal különböztette az érvényesülő, vagyis a domináns és az eltűnő, vagyis a recesszív jegyeket egymástól, ezzel megcáfolva az olyan korábbi elméleteket, amelyek az egymással keveredő öröklődést hirdették. Mendel nem elégedett meg annyival, hogy rájött, hogy bizonyos tulajdonságok kioltanak más tulajdonságokat növények keresztezésekor, arra a kérdésre is kereste a választ, hogy mi történik a recesszív alléllal,¹⁷ vajon a domináns allél örökre kiiktatja. Ekkor jött rá arra, hogy míg a magas és az alacsony növények kereszteződéséből először csak magas növények fejlődtek, azonban amikor ezeknek a hibrideknek az utódai kifejlődtek, ott

---

¹³ MUKHERJEE i.m. 54. o.

¹⁴ MUKHERJEE i.m. 56. o.

¹⁵ MUKHERJEE i.m. 71. o.

¹⁶ MUKHERJEE i.m. 66-67.o.

¹⁷ Mendel még a forma szót használta, az allél kifejezést csak az 1900-as években kezdték el használni a genetikusok.

már érvényesült az addig recesszív allél, így újra alacsony növények lettek. Ekkor jött rá arra, hogy egy hibrid szervezet összetett, ugyanúgy tartalmazza a látható domináns allélt, mint a láthatatlan recesszív allélt, vagyis „minden utód egy-egy allélt örököl mindkét szülőjétől – egyet az apa hímivarsejtjéből, egyet pedig az anyától, a petesejtéből.”¹⁸ Mendel kísérletei során 1857 és 1864 között mintegy 28 ezer növényt, 40 ezer virágot és 400 ezer borsószemet vizsgált meg, melynek köszönhetően felfedezte, bár nevén nem nevezte az öröklődésegységét, a gént.

A pángén fogalmát Mendel nyomán – de publikációiból Mendel említését szándékosan elhagyva¹⁹ - 1890-ben *Hugo de Vries* holland biológus alkotta meg.²⁰ Szerinte „az egész szerves világ viszonylag kevés tényező megszámlálhatatlanul sok különböző kombinációjának és permutációjának eredménye... Ezek a tényezők azok az egységek, amelyeket az örökléstan tudományának fel kell derítenie. Ahogyan a fizika és a kémia eljutott a molekulák és az atomok szintjére, úgy a biológiának is el kell érnie ezeknek az egységeknek a szintjét, hogy képes legyen megmagyarázni ... az eleven világ jelenségeit.”²¹ de Vries később ugyan elismerte, hogy Mendel nagy hatással volt a munkásságára, Mendelt meghaladta a kutatásaival, amikor arra a kérdésre kereste a választ, hogy hogyan jöttek létre az első variánsok. Felismerte, hogy a természet olykor „szeszélyes”, így spontán mutációk jöhetnek létre, mely a természetes kiválasztódással együtt „tartja folyamatosmozgásban a darwini gépezetet.”²² A megváltozott tulajdonságok öröklődnek, a legjobbnak bizonyuló mutációk lesznek kiválasztva, melynek a folyamatos fejlődésével idővel új faj alakul ki, vagyis végbemegy az evolúció.

Az 1900-as évek *William Bateson* angol biológus 'Mendel buldogjaként' vált ismertté, amikor nemcsak megismételte Mendel borsókísérleteit Cambridgeben és találkozott de Vriesszel, hanem beutazta Európát és az Amerikai Egyesült Államokat annak érdekében, hogy örökléstan előadásokat tartson és hogy mindenkivel tudassa Mendel munkásságának kiváló eredményeit. 1905-ben alkotta meg a *genetika* kifejezést erre az örökléstannal foglalkozó új tudományágra, melyről így írt: „Mi történik, amikor... megvilágosodnak az elmék, és az örökléstan tényei általánosan ismertté válnak? Egy dolog bizonyos: az emberiség be akar majd avatkozni. Talán nem Angliában, hanem egy olyan országban, amely készségesebben szakítana a múltjával, és mohón vágyik a nemzeti hatékonyság növelésére... A beavatkozás esetleges távolabbi káros következményei sohasem tudták késleltetni az efféle kísérleteket.”²³ Bateson

---

¹⁸ MUKHERJEE i.m. 64.o.

¹⁹ MUKHERJEE i.m. 73. o.

²⁰ MUKHERJEE i.m. 17.o.

²¹ MUKHERJEE i.m. 59. o.

²² MUKHERJEE i.m. 76.o.

²³ MUKHERJEE i.m. 78.o.

hozzátette azt is, hogy „valamely ország valamely – meglehetősen, nem túl távoli – időben arra használja a hatalmát, hogy szabályozza nemzeti összetételét. Merőben más kérdés, hogy e szabályozás intézménye az adott ország vagy az emberiség számára jó-e, avagy rossz.”²⁴ Bateson a későbbiek során azt is kifejtette, hogy „a valódi információ nem a tulajdonságokban rejlik, hanem azoknak a géneknek a kombinációiban – azaz a genotípusban -, amelyek meghatározzák őket.”²⁵

1.2. Az eugenika kialakulása

1883-ban *Francis Galton*, Charles Darwin unokatestvére miután a gén felfedezéséről lemaradt, úgy gondolta, hogy a genetika fejlődéséhez hozzájárul és megalkotta saját elméletét, az *eugenikát*, ami az emberi faj nemesítését célozza és ehhez nem a természetes szelekciót, hanem az emberi beavatkozással történő utódnemzést javasolta, vagyis a pozitív eugenikát.²⁶ Galton azonban már azt is vizsgálta, hogy az örökletes tulajdonságok mellett a környezeti hatásoknak is szerepük lehet az emberek fejlődésében. Az 1880-as években kérdőíveket küldött szét, melyekben férfiakat és nőket kérdezett meg fizikai tulajdonságukról, intelligenciájukról, valamint művészi képességeikről. Az így számszerűsített emberi tulajdonságok folyamatos haranggörbék mentén oszlottak el, vagyis „a folyamatos variációeloszlások folyamatos variációeloszlásokat eredményeztek,”²⁷ ez a *visszatérés az átlaghoz törvénye* nagymértékben hozzájárult a statisztika és a biometria fejlődéséhez. Galton ezen kísérlete mentén *ős-örökség törvénynek* nevezte el az elméletét, úgy gondolta, hogy minden emberi tulajdonság egy olyan összetett folyamat eredménye, amely öröklött minták alapján zajlik le, eredményeit azonban mind Bateson, mind pedig de Vries megdöntötte. Így Galton visszatért fő elméletéhez, az eugenikához, amelyet 1904 tavaszán a Londoni Közgazdasági Iskolában nagyközönség előtt előadott.²⁸ Az eugenika céljává a szelekciót tette, mely elősegítheti, hogy csak a legrátermettebbeknek legyenek utódaik, ezzel nemesítve az emberi fajt és ezzel lehetővé téve, hogy csak a legtükéletesebb emberek társadalma alakuljon ki.

Galton nézeteit osztva, azt radikálisan tovább gondolva *H. G. Wells* a regényíró, már úgy vélte, nemcsak a legjobbak szaporításával lehet manipulálni az öröklődést, a siker egyetlen

---

²⁴ MUKHERJEE i.m. 78. o.

²⁵ MUKHERJEE i.m. 91. o.

²⁶ MUKHERJEE i.m. 79 – 80.o.

²⁷ MUKHERJEE i.m. 84.o.

²⁸ MUKHERJEE i.m. 89. o.

módját „a hibásak sterilizálásában”²⁹ látta, ezzel megfogalmazva a negatív eugenika parancsát. Galton a negatív eugenika gondolatával sohasem békélt meg, azonban nemzeti hitvallássá kívánta emelni az eugenikát, ezért 1909-ben elindította újságját, az *Eugenics Reviewt*,³⁰ ami mind a pozitív, mind pedig a negatív eugenikával foglalkozott. A negatív eugenikát oly annyira nem fogadta el, hogy a galtoni elv értelmében a család joga és kötelessége a döntés, míg a szakembernek csupán a felvilágosítás és a tanácsadás szerepét szánta.³¹ Czeizel szerint még fontos megemlíteni Galton halála évében publikált művét *Az eugenika és a zsidóság* című könyvet, amelyben „egyértelműen megbélyegzi az antiszemiták alantas próbálkozásait, hogy az eugenika ürügyén „tudományos” alátámasztást adjanak embertelen céljaik megvalósításához.”³²

1.3. A genetika fejlődése

Miután a kutatók rájöttek arra, hogy a gének felelősek az öröklődésért, arra a kérdésre kezdték el keresni a választ, hogy a sejten belül hol helyezkednek el a gének. Az 1890-es években *Theodor Boveri* német embriológus már úgy gondolta, hogy a gének a kromoszómákban helyezkednek el, ezt az elméletet oly annyira megerősítette 1905-ben *Nettie Stevens*, Boveri tanítványa, hogy arra is rájött, hogy „a nem kialakulásáért felelős gének egyetlen kromoszómán foglalnak helyet.”³³

Thomas Morgan, a Columbia Egyetem zoológiaprofesszora 1910 és 1912 között muslica-kísérleteket folytatott Mendel borsó-kísérleteinek a mintájára, melynek köszönhetően rájött arra, hogy a gének fizikai kapcsolatban állnak egymással (- a gének kapcsoltsága).³⁴ Felismerte, hogy a gének „nem elkülönülten öröklődnek, hanem (...) Az információ a kromoszómákba, végső soron pedig a sejtekbe „van burkolva”.”³⁵ Felfedezte a *kromoszomális átkelés vagy átkeresztződés* (- chromosomal crossing over) jelenségét is, ami azt jelenti, hogy a gének kapcsoltságában előfordulhat olyan, hogy egy gén átvándorol egyik kromoszómáról a másikra ezzel lehetővé téve a genetikai információk keverhetőségét, cseréjét. Tanítványa, *Alfred Sturtevant* 1911 telén felvázolta az első kezdetleges géntérképet.³⁶

---

²⁹ MUKHERJEE i.m. 91. o.

³⁰ MUKHERJEE i.m. 93. o.

³¹ CZEIZEL Endre: *Genetika és társadalom*, Magvető Kiadó, Budapest, 1977. 11.o.

³² CZEIZEL (1977) i.m. 12. o.

³³ MUKHERJEE i.m. 113. o.

³⁴ MUKHERJEE i.m. 115. o.

³⁵ MUKHERJEE i.m. 116. o.

³⁶ MUKHERJEE i.m. 118. o.

Az 1920-as években *Frederick Griffith* angol bakteriológus felfedezte a gének horizontális mozgását, vagyis a *transzformációt*, mely emlősöknél szinte sosem alakul ki, csupán a baktériumok esetében fordul elő.³⁷

Ugyancsak az 1920-as években *Hermann Mullernek*, Morgan tanítványának sugárzás hatására sikerült megváltoztatnia a géneket, bár ő is muslicákkal kezdte a kísérleteit, azonban az eugenetika nagy híveként azon is elgondolkozott, hogy mennyire lenne nehéz az ember génjeit röntgensugárzással manipulálni: „Ha a genetikai változások – mint írta – „mesterségen indukálhatók”, akkor az öröklődéstöbbé nem egy „velünk szórakozó elérhetetlen istenség” kizárólagos privilégiuma.”³⁸ A negatív eugenetika borzalmaitól elszörnyülködve azon a véleményen volt, hogy olyan társadalomban érhetnek célt a pozitív eugenetika vívmányai, amely társadalomban a tökéletes egyenlőség uralkodik. „Szerinte egyenlőség nélkül az eugenetika olyan mechanizmussá degenerálódik, amelyben a hatalom birtokosai még nagyobb uralmat szereznek a gyengék felett.”³⁹

A '20-as évek a nukleinsavakról szerzett tudásnak is kedveztek, ugyan már 1869-ben Friedrich Miescher svájci biokémikus felfedezte a nukleinsavakat, közel 50 év telt el, míg a kutatók kiderítették, hogy a nukleinsavaknak két formája is létezik: a dezoxiribonukleinsav (DNS) és a ribonukleinsav (RNS). Habár se a DNS, se az RNS feladatával vagy pontos szerkezetével akkor még nem voltak tisztában, azt már azonban tudták, hogy a DNS a következő négy nukleotidból épül fel: adenin (A), citozin (C), guanin (G) és timin (T), valamint, hogy ezek a nukleotidok alkotják az RNS-t is, annyi kivétellel, hogy a timin helyett uracil (U) található benne.⁴⁰

Az 1930-40-es években *Theodosius Dobzhansky* ukrán biológus Morgan légyszobájában végezte a muslicákkal való kísérleteit, amihez segítségül hívta az addigra már szinte elfeledett genotípus és fenotípus fogalmát, melyeket a következőképpen határozott meg: a fenotípust egyenlővé tette a genotípus plusz a környezet hatásaival plusz a külső impulzusokkal (véletlen események, amelyek aktiválják egy-egy gén működésbe lépését) és az eséllyel (úgy mint életkor, környezeti tényezők, és akár a balszerencse is idesorolható).⁴¹ „Örök érvényű törvény, hogy a természetes kiválasztódás egyetlen dolgot keres (a rátermettséget), de néha mást is talál (alkalmasságot előidéző géneket). (...) Nem létezik tökéletesség – csak

---

³⁷ MUKHERJEE i.m. 135. o.

³⁸ MUKHERJEE i.m. 140. o.

³⁹ MUKHERJEE i.m. 140. o.

⁴⁰ MUKHERJEE i.m. 160-161. o.

⁴¹ MUKHERJEE i.m. 129. o.

kényszerű alkalmazkodás a változó viszonyokhoz.”⁴² Dobzhansky felfedezései csak tovább erősítették meggyőződését és ő lett korának egyik legádázabb szószólója az eugenetikai mozgalmak ellen. Hiszen felismerte, hogy „variációk – jelentős genetikai diverzitás – nélkül nincs evolúció”,⁴³ „a természetben a genetikai változatosság norma, és nem kivétel.”⁴⁴ Rájött arra is, hogy a mutáció nem több, mint variáció és hogy „morális vagy biológiai értelemben egyik sem felsőbbrendű a többinél – egyszerűen arról van szó, hogy az állomány egyedei kevésbé vagy jobban alkalmazkodtak az adott viszonyokhoz.”⁴⁵

Oswald Avery amerikai mikrobiológus két asszisztensével, *Colin MacLeoddal* és *Maclyn McCarty-val* 1940 augusztusában kémcsőben érték el *in vitro* transzformációt, majd az így nyert anyagot el kezdték szétválasztani, „egyenként kivontak a keverékből minden kémiai alkotórészt, majd minden esetben megvizsgálták, hogy a maradék képes-e genetikai információ átvitelére.”⁴⁶ Bár eleinte kételkedve hitték el a kutatók saját eredményeiket, de 1943-ra már biztosan tudták, hogy *a DNS a genetikai információ hordozója* és ez ebből az anyagból épülnek fel a gének. Oly annyira kételkedtek a kapott eredményeikben, hogy Avery ezt írta bátyjának: „Ki gondolta volna? Ha igazunk van - ami természetesen még nem bizonyított -, akkor a nukleinsavak nem egyszerű strukturális elemek, hanem funkcionálisan aktív szubsztanciák...amelyekkel lehetségessé válik a kiszámítható és örökletes változások előidézése a sejtekben.”⁴⁷

Bár ezt a felfedezést követően sokan próbálkoztak a *DNS struktúrájának kiderítésével*, azonban az *James Watsonnak* és *Francis Cricknek* sikerült 1953-ban, amikor elkészítették a *DNS kettősspirál (kettős hélix) szerkezetét*, melyet április 25-én a *Nature* magazinban publikáltak.⁴⁸ Watson miután megtalálták arra a kérdésre a választ, hogy a DNS hogyan is néz ki, így nyilatkozott: „Mivel már tudjuk, hogy a DNS rendkívül rendezett szerkezettel bír, meg kell fejtenünk azt a rejtélyt, hogy a rendezett szerkezetben tárolt elképesztő mennyiségű információ hogyan határozza meg az élő szervezetek jellemzőit.”⁴⁹ Ekkor fordultak a világ afele a kérdés felé, hogy vajon ez a kód megfejthető-e.

---

⁴² MUKHERJEE i.m. 130. o.

⁴³ MUKHERJEE i.m. 132. o.

⁴⁴ MUKHERJEE i.m. 132. o.

⁴⁵ MUKHERJEE i.m. 132. o.

⁴⁶ MUKHERJEE i.m. 162.o.

⁴⁷ MUKHERJEE i.m. 163. o.

⁴⁸ MUKHERJEE i.m. 185.o.

⁴⁹ MUKHERJEE i.m. 187. o.

1958-ban *Arthur Kornberg* biokémikus sikerrel járt kísérletei során, amikor is szintetizálta a DNS-t, vagyis *előállította alegységeiből a gént*.⁵⁰

1959-ben *Arthur Pardee* amerikai baktériumgenetikus, valamint kollégái *Francois Jacob* és *Jacques Monod* francia baktériumgenetikusok a tanulmányukban (amit Pa-Ja-Mo cikknek vagy egyszerűen csak pizsamacikknek hívnak) megosztották a világgal felfedezésüket, méghozzá azt, hogy bár „minden sejt ugyanazt a génkészletet tartalmazza, *bizonyos géncsoportok aktiválása és blokkolása lehetővé teszi, hogy egy-egy sejt reagáljon a környezeti változásokra*.”⁵¹ Ezzel megválaszolták a genetika egyik legfontosabb kérdését, vagyis azt, hogy „meghatározott génkészlettel rendelkező organizmusok hogyan képesek gyorsan reagálni a környezeti változásokra.”⁵² Megválaszolták továbbá azt az elengedhetetlen embriogenetikai alapkérdést is, hogy „azonos génkészlettel rendelkező sejtekből hogyan jöhet létre a magzat többeszernyi sejtje típusa.”⁵³

1.4. A gének manipulálásának lehetősége

Amint eljutott a tudomány odáig, hogy kivitelezni bár még nem tudták, de felmerülni már felmerült a gondolata a gének manipulálásának, az eljárások kifejlesztésére való törekvések előtt 1971 áprilisában Chicagóban a Nemzeti Egészségügyi Intézet konferenciát rendezett a Tervezett genetikai változtatások kilátásai címmel, melyen tájékoztatni szerették volna a társadalmat arról, hogy lehetőség nyílhat az emberi gének manipulációjára a közeljövőben.⁵⁴ A figyelemfelkeltés mellett Gordon Tomkins biológus beszédében megjegyezte, hogy „ez az első eset, amikor sokan egyszerre teszik fel a kérdést maguknak: Úristen, mit cselekszünk?”⁵⁵

Amíg egyes kutatók arról diskuráltak, hogy mi lesz akkor, ha sikerül génmanipulációt végrehajtani, addig a '60-as évek végén – a '70-es évek elején *Paul Berg*, *David Jackson* és *Janet Mertz* azon dolgoztak, hogy idegen gént juttassanak be egy állati sejtbe. 1971 júniusában Janet Mertz egy New Yorki kurzuson felfedte kísérleteiket, melyre a hallgatóság először döbbsent csenddel, később kérdések soraival választ: „Tisztában van az új hibridek kockázataival? Mi történik, ha egy ilyen kiméra rászabadul az emberi populációra? Berg és ő átgondolták-e egy ilyen genetikai beavatkozás etikai vonatkozásait?”⁵⁶ Robert Pollack

---

⁵⁰ MUKHERJEE i.m. 209.o.

⁵¹ MUKHERJEE i.m. 206. o.

⁵² MUKHERJEE i.m. 207. o.

⁵³ MUKHERJEE i.m. 207. o.

⁵⁴ MUKHERJEE i.m. 229.o.

⁵⁵ MUKHERJEE i.m. 230. o.

⁵⁶ MUKHERJEE i.m. 242. o.

virológus a hallottakat követően felhívta Berget telefonon hangot adva abbéli aggályainak, hogy a kísérlet milyen rendkívüli veszélyeket rejt magában, mivel „áthidalja azt az evolúciós szakadékot, amely a baktériumok és az ember legközelebbi közös őse óta létezik.”⁵⁷ A felmerülő kételyek hatására a kutatók úgy döntöttek, hogy önkéntes moratóriumot vállalnak mindaddig, amíg nem tudják pontosan felmérni a kockázatokat és a következményeket. Bár a moratórium továbbra is élt, Mertz időközben kidolgozott egy olyan eljárást, mely leegyszerűsítette és sokkal hatékonyabbá tette a folyamatot.

1971-től *Werner Arbernek, Hamilton Smithnek és Daniel Nathansnek* köszönhetően lehetőség nyílt arra, hogy az óriás méretű DNS-molekulát „meghatározott pontokon, reprodukálható módon el lehessen vágni kisebb darabokra,”⁵⁸ miután felfedezték a *restrikciós endonukleáz enzimeket*, amik különböző baktériumokban fordulnak elő és „6-8 nukleotidpár hosszúságú szimmetrikus szakaszokat”⁵⁹ is képesek felismerni a DNS-ben, majd ezeken a helyeken pontosan el is vágni a DNS kettőslánc szerkezetét.

1972-ben *Paul Berg és társai* felfedezték a *rekombináns DNS-technológiát* (más szóval a *génsebészetet*), amelynek köszönhetően lehetővé vált, hogy „bármilyen, bárhonnan származó DNS-szakasz”⁶⁰ laboratóriumban felszaporítható legyen, vagyis az eljárásuk által létrejött a molekuláris klónozás.

Herb Boyer amerikai mikrobiológus, *Stanley Cohen* stanfordi professzor és *Stan Falkow* mikrobiológus 1972 novemberében egy hawaii konferencián találkoztak és arról kezdtek el beszélgetni, hogy „mi lenne, ha Cohen kiszedné az antibiotikum-rezisztenciáért felelős gént egy plazmidból, átültetné egy másikba, majd azt egy nem rezisztens baktériumba? Mi történne azzal a baktériummal, amellyel az antibiotikum korábban végzett? Vajon fennmaradna és szaporodna az antibiotikummal kezelt táptalajon, miközben nem hibrid plazmidot hordozó társai elpusztulnának?”⁶¹ Berg és Mertz kísérletével szemben az ötlet azért volt biztonságosabb, mert ezek a kimérák tisztán bakteriális génekből állnak, ezért az ő esetükben fel sem merültek azok a kérdések, amelyeket a másik két kutató megkapott a kollégáktól, így az önkéntes moratórium lehetősége sem. Éppen ezért 1973 novemberére már készen állt Cohen és Boyer arra, hogy „az első mesterséges plazmidkimérákat élő, nem rezisztens *E.coli* sejtekbe juttassák. (...) A hibrid gént hordozó baktériumok a Petri-csészékben növekedésnek indultak, és aprócska,

---

⁵⁷ MUKHERJEE i.m. 242. o.

⁵⁸ VENETIANER Pál: *Az emberi genom*, Akadémiai Kiadó, Budapest, 2013. 23.o.

⁵⁹ VENETIANER (2013) i.m. 24.o.

⁶⁰ VENETIANER (2013) i.m. 24.o.

⁶¹ MUKHERJEE i.m. 245. o.

áttetsző kolóniákat hoztak létre, amelyek gyöngyök módjára fénylettek a táptalajon.”⁶² Ezt követően Cohen „egy tenyésztőlombiknyi steril táptalajt beoltott egy egyetlen sejtből származó, hibrid-DNS-t tartalmazó baktériumkolóniával, és betette a rázóinkubátorba. A tenyészet (...) szaporodásnak indult. *Száz, ezer, majd milliónyi olyan sejt képződött, amely kétféle teljesen más törzsből származó genetikai anyagot tartalmazott.*”⁶³

Frederick Sanger cambridge-i kutató elkezdte kifejleszteni a DNS-polimerázra épülő szekvenáló eljárást a 1970-es években. 1977. február 24-én megjelentette egy olyan vírus-DNS (φX174-genom) teljes szekvenciájának a meghatározását a *Nature* magazinban, amely bár kicsi genommal rendelkezik (mindösszesen 5386 bázispárt tartalmaz), mégis Sanger ezzel a tanulmányával mutatta meg azt, hogy ő „megtanult olvasni a gének nyelvén.”⁶⁴ Sanger szekvenáló eljárását a későbbiekben sikerült automatizált műszerekre adaptálni, melynek révén elterjedt a Sanger-módszer a genetikában.⁶⁵

Az 1980-as évek elején, amikor felütötte fejét az AIDS, a kutatók előállították a *VIII-as faktor tisztított rekombináns változatát*, mellyel 1987-ben Gilbert White hematológus egy negyvenhárom éves G.M. monogramú hemofiliás betegen hajtott végre először kísérletet.⁶⁶ A siker híre bár elterjedt a hemofiliában szenvedő betegek körében, az AIDS-et fertőzött készítményektől elkapó személyeken az eljárás nem igen segített. Azt azonban az eljárásnak köszönhetően el lehetett mondani, hogy „egy természetes patogén ágens okozott pusztítást az emberek között, és bebizonyosodott, hogy a gyanús génmanipulációs mesterkedés a legbiztonságosabb módszer emberi használatra szánt gyógyszerek előállítására.”⁶⁷

1.5. A neo-eugenika forradalma

Ameddig Galton és követői az eugenika hívei a fenotípus alapján döntöttek egy személyről, addig az újgenetika vagy neo-eugenika híveinél a gén volt a döntő. Amíg Siddhartha Mukherjee szerint „az amniocentézis és a szelektív abortusz lehetővé tette a negatív eugenika kisajátítását, azaz a fellépést bizonyos genetikai zavarok ellen,”⁶⁸ addig a pozitív eugenikai törekvéseket is igyekeztek feltámasztani. Ehhez 1980-ban Robert Graham milliomas

---

⁶² MUKHERJEE i.m. 247.o.

⁶³ MUKHERJEE i.m. 247.o.

⁶⁴ MUKHERJEE i.m. 252. o.

⁶⁵ VENETIANER (2013) i.m. 25.o.

⁶⁶ MUKHERJEE i.m. 285. o.

⁶⁷ MUKHERJEE i.m. 286. o.

⁶⁸ MUKHERJEE i.m. 312. o.

létrehozta „a legnagyobb intellektuális kaliberek” spermabankját kizárólag egészséges és intelligens nők megtermékenyítése céljából. Mindössze 15 művi megtermékenyítéshez vették igénybe a bank szolgáltatásait az 1990-es évekig, melyben egy Nobel-díjas tudós is elhelyezte mintáját (annak ellenére csak egy, hogy elvileg az összes élő Nobel-díjast megkeresték az adakozásra).⁶⁹ James Crow neo-eugenista populációbiológus szerint „a természetes kiválasztódás kegyetlen, meggondolatlan és szakszerűtlen”⁷⁰ szemben a mesterséges genetikai kiválasztással, ami „egészséges és az alapja az intelligencia és a boldogság.”⁷¹

A neo-eugenika hívei között találjuk James Watson és Francis Crick is, aki azt mondta, hogy „egyetlen újszülöttet sem kellene embernek nyilvánítani addig, amíg nem esett át bizonyos vizsgálatokon, amelyek genetikai adottságait tisztázzák.”⁷² Habár a neo-eugenika hívei megkülönböztették magukat a korábbi eugenetikai mozgalmaktól, köztük a náci eugenikától is, melyre szerintük a tudománytalansága és a politikai illegitimitása nyomta rá a bélyegét és vált olyan szörnyűvé, mint amilyen volt, fundamentális hibáik révén a bírálóik nem sok mindenben különböztették meg a két mozgalmat. Már csak azért sem, mert akkora már a humángenetikusok egy jó része rájött arra, hogy „az emberi gének és a betegségek közötti viszony sokkal bonyolultabb annál, mint azt a neo-eugenikusok hitték.”⁷³ Tökéletes példa erre a Down-szindróma, mert míg már születés előtt igazolható a kór és így lehetőség van a legális művi vetélésre bizonyos országokban, addig a Down-szindrómában szenvedő emberek között is vannak olyanok, akik tökéletesen funkcionálnak és csak minimális segítségre szorúlnak a mindennapi életük viteléhez.

McKusick humángenetikus szerint „a túlzott genetikai determinizmus, illetve felelőtlen alkalmazása az emberi szelekcióban genetikai-kereskedelmi konglomerátumot eredményez: A feltételezett genetikai minőségeket és hiányosságokat azonosító vizsgálati módszerek egyre szélesebb körben válnak elérhetővé, ami arra ösztönözheti a kereskedelmi szféra szereplőit és a Madison Avenue publicistáit, hogy – finoman vagy erőteljesen – nyomást gyakoroljanak a párokra annak érdekében, hogy értékítélet alapján döntsenek ivarsejtjeik reprodukciós felhasználásáról.”⁷⁴

---

⁶⁹ MUKHERJEE i.m. 312. o.

⁷⁰ MUKHERJEE i.m. 312. o.

⁷¹ MUKHERJEE i.m. 312. o.

⁷² MUKHERJEE i.m. 310. o.

⁷³ MUKHERJEE i.m. 313-314. o.

⁷⁴ MUKHERJEE i.m. 314-315. o.

1.6. A Humán Genom Program

1978-ban *David Botstein és Ron Davis* amerikai genetikusok elkezdtek kidolgozni egy olyan gén feltérképező módszert, amely a *pozicionális klónozás* nevet kapta, miután az eljárás lényege, hogy a „gének kromoszómákon elfoglalt fizikai helyén alapul.”⁷⁵ Ezzel a módszerrel azonosították a *Huntington-kórért felelős* (1993-ban), valamint a *cisztás fibrózisért felelős* (1989-ben) *géneket* is. Utóbbi betegség génjének azonosításához egy kis csavarra is szükség volt, miután az eredeti módszer bár hatásosnak bizonyult, azonban nagyon időigényesnek, ezért *Francis Collins* kitalálta, hogy nem kell a kromoszóma mentén egyesével végigmenni és kis szakaszokat klónozni, hanem lehet nagyobb fogásokat is találni és azokat a géneket beazonosítani (*kromoszómaszökellés*).

Kary Mullis biokémikus az 1980-as években a *polimeráz láncreakciós eljárás (PCR)* kifejlesztésével egy lépéssel közelebb került a Humán Genom Projekthez, ugyanis módszere kulcsszerepet kapott a későbbi projektben. Mullis elkészítette az emberi DNS másolatát egy kémcsőben, majd újabb és újabb másolatokat gyártott, amikből újabb és újabb másolatok keletkeztek.⁷⁶ Ez a módszer azért előre lépés a korábbi eljárásokhoz képest, mert még baktériumsejt sem kell hozzá, tisztán „in vitro biokémiai technika.”⁷⁷

1989 januárjában indult el a Humán Genom Program (a továbbiakban: HGP) azzal a céllal, hogy feltárja az emberi DNS teljes nukleotidsorrendjét. A HGP a Féreg Genom Projekttel és az *Escherichia coli* Genom Projekttel párhuzamosan annak érdekében, hogy az utóbbi két projektben szerzett tudást és tapasztalatot fel tudják használni az emberi gének szekvenálásakor is. A Humán Genom Projekt James Watson vezetésével a Nemzeti Egészségügyi Hivatal és az Energiaügyi Minisztérium közreműködésével indult el az Amerikai Egyesült Államokban, amihez a kezdetekkor csatlakozott a brit Orvosi Kutatások Tanácsa, valamint a londoni Wellcome Trust és francia, japán, német, valamint kínai tudósok is.⁷⁸ A munkához csatlakozott Craig Venter is, aki a szekvenálási módszerek gyorsításán és egyszerűsítésén igyekezett, ezen próbálkozása olyan sikeres lett, hogy saját céget alapított (The Institute for Genome Research -TIGR) és „1993-ban már teljesen géneket és genomokat vizsgáltak,”⁷⁹ miután a módszerével meg lehetett határozni a genom aktív területeinek szekvenciáit és ezeket be lehetett jelölni a genom térképén. Venter kiválva a HGP-ből a *Haemophilus influenzae* DNS-ét szekvenálta

---

⁷⁵ MUKHERJEE i.m. 328.o.

⁷⁶ MUKHERJEE i.m. 343. o.

⁷⁷ VENETIANER (2013) i.m. 24.o.

⁷⁸ MUKHERJEE i.m. 344. o.

⁷⁹ MUKHERJEE i.m. 349.o.

kollégájával Hamilton Smith-szel együtt 1993 és 1995 között. Ez idő alatt a HGP élére James Watson helyett Francis Collins került, aki a szekvenálási módszer tökéletesítésére törekedett, Venter sörétespuska módszerével szemben ők a pontos, precíz szekvenálásra törekedtek, hogy a bázissorrend teljes legyen. Azonban Venter megalapította a Celera nevű cégét, mely csak és kizárólag a humán genom feltárásával kezdett el foglalkozni azzal a reménnyel, hogy 2001-re elkészül. Collinsszal folytatott beszélgetésében leszögezte, hogy nyilvánosan elérhetővé teszi az adatait abban az esetben, ha szabadalmi oltalmat szerezhet a legfontosabb génekre (közel háromszázra).⁸⁰

Annak ellenére, hogy a tudományos élet milyen hasznokat várt a Humán Genom Projekttől, akadtak ellenzői is a programnak, akik amiatt aggódtak, hogy a program megvalósulása esetén erősödni fog a társadalomban a genetikai determináltság képze, valamint már akkor felvetették a genetikai információ birtoklásának a kérdését is, konkrétan azt, hogy ki fogja birtokolni a kinyert genetikai információkat, nem fog-e az illetéktelenek kezébe kerülni. Felmerült továbbá a genetikai diszkriminációnak is a veszélye mind a munkaerőpiacon, mind pedig az egészségbiztosítások terén.⁸¹ Ezeket a nézőpontokat is a figyelembe véve a program első öt éves tervében szerepelt az Erkölcsi, jogi és társadalmi következmények (ELSI – Ethical, legal and social implications) alprogram, ami ezen problémákra is szeretett volna válaszokat adni és megoldásokat találni.⁸²

1989 decemberére a Féreg Genom Projekt keretén belül befejeződött a *C. elegans* DNS-ének teljes szekvenálása, mely azért számított jelentős eredménynek a HGP vonatkozásában is, mert a *C. elegans* jobban hasonlít az emberre, mint a *Haemophilus influenzae*, valamint, mert a kutatók rájöttek arra is, hogy sok olyan gén van, amely nem kódol fehérjét, ezeknek a géneknek a funkciójára még a mai napig folynak kutatások (arra azóta rájöttek, hogy némelyek specifikusan csak bizonyos mikro-RNS-eket kódolnak, míg egyeseknek a feladataival is tisztában vannak a tudósok).⁸³

1999-ben a Celera egy Miami-ban tartott konferenciáján bejelentette, hogy végeztek az *Ecetmuslica* genomjának szekvenálásával mindössze tizenegy hónap alatt, majd azt is hozzátették, hogy az emberi DNS szekvenálása következik. Habár a sörétespuska-módszer miatt néhány fontos hézag maradt, de valóban meghatározták a genom jelentős részét.⁸⁴ A

---

⁸⁰ MUKHERJEE i.m. 351-353.o.

⁸¹ VENETIANER (2013) i.m. 27.o.

⁸² VENETIANER (2013) i.m. 30.o.

⁸³ MUKHERJEE i.m. 353. o.

⁸⁴ MUKHERJEE i.m. 356-357.o.

Celera és HGP közötti versenyt Clinton elnök utasítására Ari Patrinos igyekezett helyre tenni, aki meghívta magához Ventert és Collinst is annak érdekében, hogy ezt a jelentős felfedezést ne egymást lenyomva, hanem egymást segítve igyekezzenek véghez vinni.

2000. június 26-án 10 óra 19 perckor a Fehér Házban Clinton elnök, őt követően Tony Blair (műholdas közvetítéssel keresztül), majd Francis Collins, végül pedig Craig Venter „ismertette az emberi genom első vázlatát.”⁸⁵ A 2000-es év telére érték végére a hatalmas projektnek mind a magántőkét használó Celeránál, mind pedig az állam által finanszírozott HGP-nél. A Humán Genom Projekt 2001. február 15-én a Nature folyóiratban jelentette meg a munkáját összefoglaló beszámolóját, míg a Celera másnap a Science című folyóiratban.⁸⁶

Annak érdekében, hogy valóban teljes képet kapjanak az emberi genomról a kutatók nem egy ember DNS-ét használták fel, hanem vegyesen nőktől, férfiaktól, fehérektől, ázsiaiaktól, afro-amerikaiaktól szereztek be mintákat a kutatáshoz, így az eredmény „az átlagos ember genomja, (...) az emberi faj „vad típusa”. (...) az ember platóni ideájának DNS-szekvenciája, amelynek minden egyes pontján az embernél leggyakrabban előforduló nukleotid szerepel.”⁸⁷ 2007-ben készült el az első egy emberhez tartozó teljes DNS szekvenálás, majd James Watson DNS-éé, őt követte egy ismeretlen kínai ember, egy nyugat-afrikai yoruba törzstag és egy rákban elhunyt amerikai fehér nő, illetve azóta elkészült egy több mint 4000 éve jégbe fagyott grönlandi ősemlék DNS szekvenálása is.⁸⁸

„Saját genomunk olvasásának képessége önmagában filozófiai paradoxon. Megértheti-e egy intelligens lény az önmagát felépítő utasításokat?” - kérdezte John Sulston⁸⁹, az emberek megkapták az útmutatót saját magukhoz, azonban annak olvasása és megértése még a mai napig zajlik. Oly annyira, hogy a HGP 2004-ben ugyan befejeződött, de valóban a teljes emberi gén feltérképezése nem sikerült, ugyanis közel háromszáz rövid szakasz szekvenálása technikailag lehetetlennek bizonyult, azonban a kutatók úgy vélik, hogy ezek funkció nélküli részei a genomnak, így a 99,7 %-ban elkészült géntérképet valóban a teljes emberi genom felfedezésének tekinthetjük.⁹⁰ William Haseltine⁹¹ szerint „amint megértjük, miként zajlik a szervezet helyreállítási folyamata a gének szintjén...képesek leszünk arra, hogy talán örökre

---

⁸⁵ MUKHERJEE i.m. 359. o.

⁸⁶ MUKHERJEE i.m. 361-362.o.

⁸⁷ VENETIANER (2013) i.m. 34-35.o.

⁸⁸ VENETIANER (2013) i.m. 35.o.

⁸⁹ MUKHERJEE i.m. 333.o.

⁹⁰ VENETIANER (2013) i.m. 34.o.

⁹¹ William Haseltine a Human Genome Science vezetője

fenntartsuk testünk normális működését.”⁹² Ez olyan szintű tudásra kell, hogy épüljön, melynek a magjai ugyan már elkezdtek kicsírázni az évtizedek folyamán - köszönhetően a tudósok hathatós munkájának -, azonban még várat magára az az időszak, amikorra már minden egyes génkapcsolatot fel tudnak tární és az abból nyert tudást hasznosítani is tudják a genetikusok.

A Humán Genom Programot követően, annak folytatásaként elindult a *HapMap* (haplotípus-térképezés⁹³ – Hapotype Mapping), amelynek a célja az emberi genetikai sokszínűség és különbözőség felfedezése volt, melyhez különböző rasszból származó emberek génjét használták fel és arra voltak kíváncsiak, hogy ezek a szembetűnő vagy épp külsőleg is látszó különbözőségek milyen gyakorisággal fordulnak elő.⁹⁴ Ezt követte 2003-ban az *ENCODE program* (DNS-elemek enciklopédiája – Encyclopedia of DNA elements), amelynek az volt a célja, hogy egy pontosan meghatározott rövid szakaszon beazonosítsa „az összes funkcionális elemet, állapítsa meg azok határait, a transzkripciót indító, leállító és szabályozó szakaszokat”⁹⁵, majd ezt a vizsgálatot kiterjesztették a teljes genomra is. 2008-ban az 1000 Genom program indult el, ami hasonló célokat tűzött ki, mint a HapMap, azonban a programban kétezer fő vesz részt (főleg szülőpár-ikerpár kombinációban), akiknél teljes DNS-szekvenálást végeznek, az ő eredményük volt, hogy rájöttek arra, hogy egy újszülött 50-60 olyan mutáció hordozásával jön a világra, amelyet egyetlen egy szülőjétől sem tudott örökölni, mert bennük nem találhatóak meg.⁹⁶

1.7. A humángenetika magyar története

Az Orvosi Hetilap 1900-as évfolyamában *Unterberg Jenőtől* olvasható először magyar nyelven a „genetika” kifejezés, mely esetben Czeizel szerint a szerző még inkább a kóreredetre, a patogenetikai kóralakra utal sem, mint a genetika szó későbbi jelentésére, azonban elmondható, hogy Bateson előtt néhány évvel magyar nyelvterületen honosodott meg a genetikai kifejezés, vagyis előbb, mint az angol nyelvterületen.⁹⁷

1912-ben *Entz Béla* már azt írta, hogy a genetikai által „a múlt idők mintegy megelevenednek előttünk, és bepillantást nyerünk a jövőndőbe is.”⁹⁸ A húszas-harmincas

---

⁹² FUKUYAMA i.m. 29.o.

⁹³ Haplotípus: egy bizonyos hosszúságú DNS-szakaszon a különböző markerek olyan sora, amelyek együttesen öröklődnek. VENETIANER (2013) i.m. 37.o.

⁹⁴ VENETIANER (2013) i.m. 37.o.

⁹⁵ VENETIANER (2013) i.m. 37-38.o.

⁹⁶ VENETIANER (2013) i.m. 38.o.

⁹⁷ CZEIZEL Endre: *Az emberi öröklődés*, Gondolat Kiadó, Budapest, 1983. 199. o.

⁹⁸ CZEIZEL (1983) i.m. 199. o.

években *Csörsz Károly* a magyar humángenetikai egyik úttörője arról ismeretes, hogy rendkívüli családfa-analíziseket végzett, melyek kapcsán több, öröklődéssel kapcsolatos megfigyelést hajtott végre, valamint ő hasznosította elsőként a genetikai-biometriai módszereket munkája során hazánkban. Lakossági felmérést hajtott végre Tápé községben, ahol megvizsgálta az ottaniak genetikai állapotát és a családfáját – melynek során négygeneráción keresztül öröklődő Hungtinton-szindrómát talált -, továbbá az ő nevéhez fűződik az ikerkutatások megindításának kezdete is.⁹⁹ Kiemelendő életművében az is, hogy szembe szállt a hazai eugenikai mozgalommal és kijelentette, hogy „az eugenikai problémák legnagyobb részénél feladatunk egyelőre csak az adatgyűjtés lehet.”¹⁰⁰

Csik Lajos már nemzetközileg elismert genetikus volt, akinek ikerkutatásai jelentősek, rámutatott arra, hogy az örökletesség jegyei közül a testmagasság sokkal inkább meghatározott, mint más mérhető emberi jellegek, például a testsúly.¹⁰¹ Az 1955-től a szegedi Orvosbiológiai Intézet egyik megalapítója.

Körösy József statisztikust nemcsak azért szükséges megemlíteni, mert mint a Fővárosi Statisztikai Hivatal megszervezője olyan statisztikai értékeléseket végzett, melyeket Galton előszeretettel idézett az angol tudományos társaságok ülésein, hanem azért is, mert kettejük levelezéséből kiderül, hogy *Körösy* megcáfolta azon személyeket, akik a nők oktatása ellen érveltek – melyet a női agy kisebb súlyára alapozták -, szorgalmazta az anatómiai mérések abbahagyását és az intellektuális mérések megkezdését, melyet az alábbi tapasztalatára alapozott: „22 éve figyelem minden egyes tanuló haladását az állami nyilvános iskolákban. Ez a megfigyelés félmillió 6-12 éves gyermekeket ölel fel. E megfigyelések eredményei nagymértékben a nők fölényét mutatják.”¹⁰² *Fia, Körösy Kornél* orvos-fiziológus főképp a génkapcsolódások kutatásával foglalkozott, szorgalmazta a biometria használatát a kutatási gyakorlatban, továbbá elődjeihez hasonlóan ő is kutatta az eugenika elfajulásának gyökereit és indítékait.¹⁰³

Lenart György professzor már korát megelőzve felhívta a figyelmet az ionizáló sugarak genetikai ártalmasságának veszélyeire, továbbá ő az, aki az első hazai genetikai tanácsadót megszervezte és előkészítette ennek az elméleti-technikai megoldásait.¹⁰⁴

---

⁹⁹ CZEIZEL (1983) i.m. 200. o.

¹⁰⁰ CZEIZEL (1983) i.m. 201. o.

¹⁰¹ CZEIZEL (1983) i.m. 201-202. o.

¹⁰² CZEIZEL (1983) i.m. 202-203. o.

¹⁰³ CZEIZEL (1983) i.m. 203. o.

¹⁰⁴ CZEIZEL (1983) i.m. 204. o.

A humángenetika magyar történetéből nem lehet kihagyni *Czeizel Endre* orvosgenetikus professzort, aki nemcsak a világ egyedülálló és általa elterjesztett fejlődési rendellenességeket tartalmazó nyilvántartást vezetett, továbbá nemcsak ő az egyik kutatója az azóta nemzetközi szinten néhány országban kötelezővé tett (Magyarországon azonban sajnos kis számban alkalmazott) magzatvédő vitaminoknak, de folytatta Lenart György által megindított genetikai tanácsadást, továbbá megalapította a családtervezési szolgáltatások hazai rendszerét is.

2. A géntechnológia etikai vonatkozásai

„Homogén társadalmakban az erkölcs és a jog nem különül el egymástól. Igazi elkülönülés akkor kezdődik, amikor a „polisz”-szint nagyobb egységgé alakul, és ennek megfelelően több erkölcsi felfogás, többféle szokás egyszerre igyekszik érvényesülni.”¹⁰⁵

(Gaizler Gyula)

2.1. Az etika részei

Az etika, mint a görög *ethosz* szóból származó fogalom, a szokás, az illem és a hagyomány hármását jelenti, amely tudományág ma már három részre különíthető el: a deskriptív, a metaetika és a normatív etikára.¹⁰⁶

A deskriptív (- leíró) etika két részre osztható, egyrészt áll az erkölcsszociológiából, mint az etikának olyan ágából, amely az erkölcsi állapottal foglalkozik egy adott társadalomnak. A leíró etika másik része az erkölcspszichológia, ami azzal a témával foglalkozik, hogy az emberek milyen erkölcsi fejlődési stádiumokon mentek keresztül emberré válásuk során.¹⁰⁷

A metaetika vizsgálja az etika előfeltevéseit és alapjait, úgyhogy az etika gnoszeológiájának (-ismeretelmélet) feltérképezésével foglalkozik. Azonban a metaetika nem pusztán az etika része, hanem sokkal inkább az etikáról magáról való gondolkodás tudománya, éppen ezért szokás analitikus etikának nevezni, miután a legalapvetőbb fogalmak és logikai szabályok vizsgálatát vonja körébe.

A normatív etika, másnéven a preskriptív etika, ami az etikailag helyes viselkedés szabályainak a felkutatásával foglalkozik, azzal, hogy milyen erkölcsnek kellene léteznie. A normatív etika tovább bontható általános etikára, ami a „Hogyan kell élnem?” kérdésre próbál általános és elvont választ adni. Míg a normatív etika másik ága az alkalmazott etika, ami „egy adott szakma gyakorlása közben felvetődő konkrét erkölcsi kérdésekkel foglalkozik”.¹⁰⁸ Éppen ezen összefüggésből látható, hogy a bioetika a normatív etikának, annak is az alkalmazott etikának az egyik ága, ami a biológia és az orvostudomány által felvetett kérdések megválaszolására törekszik. A bioetikáról való gondolkodás szükségszerűen feltételezi a

---

¹⁰⁵ GAIZLER Gyula: *Bioetika*, Pázmány Könyvek, Budapest, 1999. 29. o.

¹⁰⁶ KOVÁCS József (szerk.): *A modern orvosi etika alapjai – Bevezetés a bioetikába*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2006. 27. o.

¹⁰⁷ KOVÁCS i.m. 27. o.

¹⁰⁸ KOVÁCS i.m. 29. o.

pluralista társadalmat, nem tud egy abszolutista nézőpontot képviselni, ugyanis a társadalom olyan sokféle, hogy erkölcsi vonatkozásban létezhet egymás mellett több, párhuzamosan futó, elfogadható álláspont is. *Kovács József* teszi fel azt a kérdést, hogy ha az emberek Engelhardt szavával élve politeisták, vagyis sokféle istent imádnak, ezért értékrendszerük csúcsán is különböző értékek foglalnak helyet, akkor ha a bioetika a pluralista társadalmat veszi alapul és azt, hogy az egyes értékrendek egymás mellett létezhetnek, akkor hogyan tud a bioetika bármilyen kérdésben dönteni, hogyan tudná eldönteni, hogy egy adott kérdésben mi a helyes és mi a helytelen válasz?¹⁰⁹ A válasz *Kovács József* szerint az, hogy az etikában nem lehet konszenzust elérni, azonban két dolgot mégis csak nyújthat a bioetika:

1) Amennyiben egy erkölcsileg jó választ nem tud kiválasztani a sok alternatíva közül, annyit meg tud tenni a bioetika, hogy kiszelektálja az erkölcsileg teljesen elfogadhatatlan és védhetetlen érveket és válaszokat.

2) A bioetika képes a megfelelő eljárási szabályok kidolgozására, ami állítást, ha igaznak fogadjuk el, úgy kell néznünk a bioetikára, mint az etika olyan ágára, ami nem tudja, hogy konkrétan mi a jó válasz (hiszen több lehetséges megoldás is elfogadható), de az ahhoz vezető úttal tisztában van, azt járhatóvá tudja tenni.

Látszólag ez a két megállapítás ellentmond egymásnak, hiszen, ha nem tudjuk a kérdésre a választ, hogyan is tudhatnánk az arrafelé vezető úton az ehhez szükséges lépéseket, azonban éppen emiatt nem véletlen, hogy a jog ennyire összefonódott a bioetikával. Hiszen a jogrendszerben megszokott az a szabályozás, hogy a törvények kifejezetten megtiltanak bizonyos cselekedeteket – ezzel kifejezésre juttatva, hogy mi az egyáltalán nem kívánt cselekedet a társadalomtól, mi az erkölcsileg teljesen elfogadhatatlan -, míg, amit a törvények nem tiltanak, azt a társadalom általában úgy véli, hogy azt a jogalkotók kifejezetten megengedik. Azonban egy jogi szabályozás szükségszerűen mindig erőteljesebb, mint egy bioetika szabályrendszer, hiszen míg a jognak az adott társadalom „felett” erkölcsi ítéletet kell mondania és ki kell választania, hogy mi a jó és mi az elfogadhatatlan cselekedet, addig a bioetikában több, egymástól különböző, de erkölcsileg elfogadható magatartás is megvalósítható egymás mellett. Éppen ezért, amikor egy bioetikai szabály beemelésére kerül sor a jogrendszerbe, a jognak nyitottabbnak, a bioetikának pedig engedelmesebbnek kell mutatkoznia az álláspontok egyeztetetősége végett.

---

¹⁰⁹ KOVÁCS i.m. 42. o.

2.2. A bioetika fogalma

A bioetika az Észak-Amerikai egyetemeken jött létre, annak vizsgálatára, hogy a molekuláris biológia fejlődése milyen hatással lesz az emberiség jövőjére. A bioetika nem csupán a tudomány és a társadalom kapcsolatának a vizsgálatára korlátozódik, hanem az ember és a természet kapcsolatát is górcső alá helyezi, nagy hangsúlyt fektetve a biológiai sokféleségre és az embernek ebben betöltött szerepére.¹¹⁰ 1969-ben a bioetika tárgykörének tanulmányozására hozta létre Hastings-on-Hudson városában a Társadalom, Etika és Élettudományok Intézetét Daniel Callahan filozófus és Willard Gayling pszichiáter.¹¹¹

1970-ben *Van Rensselaer Potter* onkológus használta először a bioetika kifejezést a *The Science of Survival* című közleményében. Potter egy olyan széleskörű bioetika fogalmat használt, amibe a környezettudatosság is beletartozott, már csak azért is, mert felismerte, hogy az etika és a technikai fejlődés egymástól kettévált, ami akár a teljes élővilág kipusztulásához is vezethet.¹¹² Éppen ezért, Potter szerint a bioetika „hidat épít a humán és reáltudományok közé és segít az emberiségnek túlélni, fennmaradni és jobbra tenni a civilizált világot.”¹¹³ Potter 1988-ban újrafogalmazta saját bioetika fogalmát, és a globális bioetika gondolatával helyettesítette azt, előtérbe helyezve azt, hogy az emberiség túlélése lehetetlen, ha a tudomány, a vallás és a közgazdaságtan nem születik újjá és egyesül egy nézőpontban.¹¹⁴

André E. Hellegers (holland születésű, magzatszichológus és demográfus) használta először az orvostudományi bioetikát, aki nemcsak mint akadémiai tárgyat, de egyfajta mozgalmat is értett alatta, oly annyira, hogy hatása mai napig érzékelhető a klinikai bioetikában, mint a bioetika egy ágában. Továbbá, ő volt az, aki 1971. október 1-jén létrehozta a későbbi nevén Kennedy Etikai Intézetet a washingtoni Georgetown Egyetemen.¹¹⁵ Warren T. Reich szerint a bioetika kifejezés kétszer született meg: egyszer amikor Potter kitalálta és még egyszer, amikor Hellegers az Intézet elnevezésébe is beleillesztette a bioetika szót, hiszen ezt követően került a médiába, a tudományos életbe és a közigazgatásba ez a kifejezés.¹¹⁶

---

¹¹⁰ <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000095428> Letöltés ideje: 2020. szeptember 4., 2.o.

¹¹¹ Charles SUSANNE (szerk.): *Bioetikai olvasókönyv: Multidiszciplináris megközelítés*, Dialóg Campus Kiadó, Pécs-Budapest, 1999. 45. o.

¹¹² GAZLER Gyula: *A bioetika alapkérdései*, Budapest, 1997. 34. o.

¹¹³ LŐW Péter: *Bevezetés a bioetikába*, Budapest, ELTE, 2014. http://ttomc.elte.hu/sites/default/files/kiadvany/low_peter_2014_0.pdf (letöltés dátuma: 2018. február 1.)

¹¹⁴ SUSANNE i.m. 49. o.

¹¹⁵ SUSANNE i.m. 46. o.

¹¹⁶ SUSANNE i.m. 46. o.

Potter és Hellegers fogalma között a fő különbség az, hogy míg Potter a bioetikára, mint egy új etikai irányvonal kidolgozására tekint, ami az emberiség globális életben maradásának az elősegítésére szolgál, addig Hellegers konkrét orvosi dilemmákat kíván feloldani, és az alkalmazott etika egy ágaként tekint a bioetikára, miközben „hangsúlyozza a tudomány és az etika összeegyeztethetlenségét.”¹¹⁷

H. Tristram Engelhardt szerint „a bioetika kérdéseinek háttérében erkölcsi válság áll, amely szorosan kapcsolódik ahhoz, hogy a nyugati társadalmakból kivészett egy sor etikai és ontológiai meggyőződés, ami egy olyan erkölcsi nézőpont kialakítását és igazolását teszi szükségessé, amely kívül áll a különféle vallási vagy egyéb kulturális hagyományokban gyökerező premisszákon.”¹¹⁸

John Harris a *Bioethics* című könyvében két áramlatát különböztette meg a bioetikának, az egyik a tradicionális irány volt, ami orvosetikai, illetve foglalkozásetikai szabályokból állt, míg a másik irány a morálfilozófiát vette alapul.

Edmund D. Pellegrino (amerikai bioetikus) nyomán a bioetika fogalmát az UNESCO Bioetikai és emberi jogok egyetemes nyilatkozatának egyik tervezetében a következőképpen határozták meg: „A bioetika szisztematikus, pluralista, interdiszciplináris tudományterület, amely magában foglalja az orvostudomány és az élettudományok által felvetett elméleti és gyakorlati morális kérdéseket, amelyek érintik az embereket, illetve az ember kapcsolatát a bioszférával.”¹¹⁹

Hans Jonas szerint az ember által jön létre az erkölcs, éppen ezért felelősséget kell vállalnia és meg kell őriznie az emberi élethez illő világot.¹²⁰ Véleménye szerint a felelősségvállalás leginkább a nyilvános szférára vonatkozik, például az eugenetikai célú emberkísérletek teljes betiltására, ugyanakkor nagyfokú szabadságot hagy az egyénnek a döntései meghozatalában, mint például az eutanázia kérdésében.¹²¹

Gilbert Hottois francia bioetikus egy megjelent tanulmányában górcső alá veszi Potter és saját maga bioetika fogalmát a bioetika jellemvonásai, illetve a bioetikusok háttére alapján.¹²² Így míg szerinte Potter olyan tudós, aki nem kételkedik a tudomány egységes,

---

¹¹⁷ SUSANNE i.m. 48. o.

¹¹⁸ SUSANNE i.m. 50. o.

¹¹⁹ SÁNDOR Judit: *Az én molekulám – Bioetika és emberi jogok a XXI. század elején*, L'Harmattan Kiadó, Budapest, 2016. 25.

¹²⁰ SUSANNE i.m. 51. o.

¹²¹ SUSANNE i.m. 51. o.

¹²² Gilbert HOTTOIS: *Definir la bioethique: retour aux sources*, Revista Colombiana de Bioética, vol. 6, núm. 2, julio-diciembre, 2011.

<https://www.redalyc.org/pdf/1892/189222558006.pdf> (Letöltés dátuma: 2020. október 2.)

egyetemes és objektív mivoltjában, addig Hottois maga vallja azt a filozófiát, hogy a végső kérdések a főkérdések, melyek megválaszolatlanul maradnak. Amíg azonban Potter minden kérdést megoldhatónak vél, és nem is feltételezi az ellenkezőjét, addig Hottois elbizonytalanodik abban, hogy a pluralista nézőpont és ezen érdekek valóban kifejezésre jutnak a megoldásban. A két gondolkodó nézőpontja abban is különbözik egymástól, hogy míg Hottois szerint Potter a nem olyan távoli jövőt veszi alapul, azt a jövőt, ami a jelen trendjeiből érzékelhető, addig maga Hottois arra a jövőre tekint ki, ami egyelőre még csak nem is sejthető. Mint tudósok nem az isteni jelenlétből indulnak ki, hanem a darwini evolúcióból, amíg azonban Potter a természet egyensúlyának helyreállítására helyezné a hangsúlyt és ennek megoldására állítaná csatasorba a technológia vívmányait, addig Hottois szerint az emberiségnek egyetlen útja maradt a túlélésre, még pedig az evolúcióba történő beavatkozás. Míg Potter egy békés utópiát vizionál, addig Hottois az emberi faj kreatív önátalakulását. Potter földhöz ragadva képzelet el a távoli jövőben is az emberi életet, Hottois azonban a technokozmoszban, vagyis az emberi faj kreatív átalakulását kifejezetten úgy látja, mint aminek az űr sem fog határt szabni és átalakulva képes lehet az emberi faj az űrbéli világban is létezni.

Potter a bioetika szó megalkotását követően két évtizeddel később publikálta a globális bioetikáról szóló könyvét, melyet jól tükröz az előbbieken felsorolt nézőpontja, míg Potter a bioetikát mindig is többnek tartotta pusztán orvosetikánál, addig Hottois éppen, hogy orvosetikaként tekint a bioetikára azzal a nyitottsággal, hogy figyelembe veszi a társadalmi, gazdasági, politikai és jogi vitákat is, vagyis a biopolitikát, illetve az ő kifejezésével élve a 'biodroit'-t (- biotörvényt) is. Éppen emiatt lehet az Hottois szerint, hogy amíg ő az autonómia elvét hirdeti az egyén, a közösség és a kutatás-fejlesztés szintjén is, addig Potter inkább a környezetre, illetve az egyenlőségre, a szolidaritásra és az igazságosságra gyakorolt negatív hatásait véli látni az autonómia elvének. Hottois abban a főszenpontban ragadja meg a két bioetikai világkép között a különbséget, hogy amíg Potter szerint a bioetika választ ad a sürgető és a jövőt érintő kérdésekre, addig Hottois a bioetikát a felmerülő kérdések területének tekinti, egy olyan tudománynak, amely a globalizáció folyamatában a multikulturális civilizációban adhat válaszokat, de vagy többféle választ is ad, vagy a kérdésre ideiglenes megoldással felel, de az is előfordulhat, hogy egész egyszerűen nem tud választ adni minden felmerülő problémára. Amíg Potter gyakran összehasonlítja a bioetikát a bölcsességgel, addig Hottois szerint éppen a filozófia az, amit emlékezteti az embert arra, hogy a bölcsesség Istennek van fenntartva. Hottois összekapcsolja a bölcsességet a paternalizmussal, éppen ezért ő inkább a kalandokat, az ellentmondásokat, a kihágásokat, az új határok felfedezését és megőrzését vallja magáénak, azt a területet a bioetikában, ahol a szellem megújulhat és ez az újítás megőrizhető.

Míg Pottert a modern ideológia mellé állítja, addig Hottois magát a posztmodernhez sorolja, azzal a szigorú kikötéssel, hogy bár nyitott rá, de érzékeli annak túlzásait is. Potter pozitív szemléletével ellentétben Hottois inkább látja a bioetikát egymás mellett futó események szálának, melyek több esetben fognak zsákutcába vezetni, mint élhető megoldást találni, éppen ezért óva int attól, hogy túlzó keretek közé szorítsuk a technológiai fejlődést és a tudomány szabadságát, mert a kockázatok a fejlődés útjában állnak.¹²³ Kérdés azonban, hogy meg tudjuk-e időben különböztetni az emberiséget szolgáló fejlődést a zsákutcába vezető tévutaktól? És vajon létezhet-e mindenkire kiterjedő emberiséget szolgáló fejlődés, vagy szükségképp az emberiség további társadalmi csoportokba történő osztódásához vezet vagy egyes társadalmi osztályok még rosszabb helyzetéhez? Szükségszerű-e az egyenlőtlenség a világban vagy élhetnénk mi emberek egymás mellett valódi egyenlőségben, ahol nincs se úr, se szolga, csak mi emberek?

Gaizler Gyula orvos-teológus szerint a bioetika nem más, mint „az élővilág etikai kérdéseivel foglalkozó tudomány”,¹²⁴ melynek két fő ága van: az egyik az orvosi-egészségügyi etikából alakult ki, míg a másik a környezetvédelem etikai kérdéseivel foglalkozik.

Oberfrank Ferenc kutatóorvos a bioetikát olyan pluridiszciplináris tudománynak tekinti, amely az orvosbiológiai tudományok fejlődése során felvetődő kérdésekre igyekszik olyan erkölcsös választ adni, amely figyelembe veszi mind a tudományos, a kulturális, a vallási, a szociális, a politikai, a gazdasági és a jogi dimenzióit is a problémának.¹²⁵

2.3. A bioetika négy alapelve – Tom Beauchamp és James Childress nyomán

Ahogy a korábbiakban kifejtésre került a bioetikában egymás mellett futó, erkölcsileg elfogadható, egymástól azonban mégis különböző megoldások is adhatók egyes kérdésekre, mégis van négy olyan alapelv, ami vonalvezetőként használható, már csak azért is, mert az erkölcsi rendszerek, ha más érveléssel is, de kiindulási ponthoz, ehhez a négy alapelvhez jutnak el. 1979-ben fogalmazta meg a négy alapelvet Tom Beauchamp és James Childress:

---

¹²³ HOTTOIS i.m.

¹²⁴ GAIZLER (1999) i.m. 15. o.

¹²⁵ ZELLER Judit: *A testen kívül létrejött embriók morális és jogi státusa a reprodukcióhoz való jog és a tudományos kutatás tükrében* – Phd értekezés, Pécs, 2009. 13. o. <https://ajk.pte.hu/sites/ajk.pte.hu/files/file/doktori-iskola/zeller-judit/zeller-judit-vedes-tezisek.pdf> (letöltés ideje: 2021. március 20.)

1. Az autonómia tiszteletének elve

Az autonómia három elemből épül fel, a gondolkodás, az akarat és a cselekvés autonómiájából, amik, mik konjunktív feltételek fenn kell, hogy álljanak a teljes autonómia megvalósulásához. Egy autonóm ember cselekedete addig terjedhet, amíg azzal egy másik embert autonómiájában nem korlátoz vagy akadályoz. Egy autonóm embernek joga van arra, hogy saját belátása szerint döntsön a cselekedeteiről, és joga van arra is, hogy ezt mások tiszteletben tartsák. Ugyanakkor az autonómia sem jelent végtelen lehetőséget, az emberek korlátozhatóak autonómiájukban, *John Stuart Mill* szerint csak és kizárólag akkor, ha erre mások védelme érdekében van szükség.¹²⁶ A bioetika egyik legfontosabb alapelve, mivel ez által indokolható a beteg tájékoztatási kötelezettsége az orvos által, és ez indokolja azt is, hogy a tájékoztatást követően a beteg eldöntheti, hogy beleegyezését adja-e a beavatkozásba, vizsgálatba, kutatásba vagy sem. Továbbá ez alapján dönthet úgy bármikor a beteg, hogy a megadott beleegyezését visszavonja és a továbbiakban nem kíván részt venni az orvosi ellátásban. A gyakorlat során a többi három elv mindegyikével szemben találhatja magát, de főleg a jótékonyosság elvével szokott összeütközni abban az esetben, amikor a beteg nem engedi, hogy az orvosi megtegyen mindent, amit a legjobb tudása szerint képes lenne megtenni. Hiszen, ha egy beteg nem egyezik bele például a kemoterápiás eljárásba és a műtétbe, az orvos nem járhat el a protokoll szerint és nem kezelheti a beteget. Ebben az esetben a bioetika érvelésének az alapja az, hogy a beteg összetett érvrendszer alapján hozza meg a döntését és az orvosi érdeke pusztán egy érv a sok közül. Ez az az alapelv, ami *Kovács József* szerint szembe megy a hagyományos paternalista felfogással és ami szembe helyezkedik a hippokratészi esküvel is, hiszen az a beteg orvosi érdekét tartotta elsődlegesnek ilyen esetekben.¹²⁷

2. A „Ne árts” elve

Az orvosi etika legfontosabb alapelve a kezdetek óta, amit elsődleges helyéről csak az autonómia tiszteletének elve szorított hátrébb, melyben a beteg autonóm döntését is a beteg érdekének tekintik. Szigorúan véve a „ne árts” elve sosem volt alkalmazható, hiszen az orvosi beavatkozások mindig is következményekkel járhatnak. „Farmakológiai közhely, hogy amelyek gyógyszernek nincs mellékhatása, annak hatása sincs, s ez valószínűleg igaz a legtöbb orvosi

---

¹²⁶ KOVÁCS i.m. 101. o.

¹²⁷ KOVÁCS i.m. 101. o.

beavatkozásra is.”¹²⁸ Éppen emiatt az orvosnak a lehető legminimálisabb ártásra kell törekednie, úgy, hogy közben a lehető legnagyobb haszon elérésével kecsegtessen, vagyis az az orvosi eljárás a megfelelő a betegnek, aminek kedvező a kár : haszon aránya. Annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a beteg mekkora kárt hajlandó elviselni a várható haszonért cserébe, az a beteg autonóm döntése kell, hogy legyen. Ahogyan az autonómia tiszteletének elve, úgy a „ne árts” elve is három elemet tartalmaz: az orvosnak mindig a beteg javát kell a legfontosabbnak tartania, kellő gondossággal kell eljárnia annak érdekében, hogy a lehető legminimálisabb kockázatnak tegye ki a beteget és csak a kedvező haszon : kár arány esetén szabadna a beavatkozást elvégeznie¹²⁹ – persze utóbbiról dönthet a beteg másként is.

3. A jótékonyosság elve

Magában foglalja annak a követelményét, hogy az ember a cselekedete előtt felbecsülje a várható előnyöket és hátrányokat. Az irodalom élénk vitát folytat arról, hogy ez kötelezettség - e vagy csak, mint lehetőség áll fenn. Továbbá, hogy ha a jótékonyosság kötelezettség, akkor mekkora a terjedelme? Vajon „az utilitaristáknak van-e igazuk, akik szerint kötelességünk mindig annyi jót tenni, amennyire csak képesek vagyunk, s ha ennél kevesebbet teszünk, erkölcstelenül cselekszünk?”¹³⁰ Singer próbálja a jótékonyosság egy hozzávetőleges mértékét megbecsülni, ami szerinte a nyugat-európai országokban a jövedelem 10 százalékának feleltethető meg, ennyit kellene az embereknek mások megsegítésére fordítania.¹³¹ Az orvosoknak orvosi mivoltukból fakadóan speciális kötelezettségük van nemcsak a betegei, hanem általában véve a beteg emberek irányába, hiszen érvényesül szakmájukban a „*Salus aegroti suprema lex esto*”, vagyis a beteg érdeke legyen a legfőbb törvény szabálya.

4. Az igazságosság elve

Annak a vizsgálatára koncentrál, hogy megállapítsa, hogy egy társadalomban hogyan osszák el az előnyöket és a hátrányokat úgy, hogy mindenki megkapja azt, ami jár neki. A formai válasz szerint egyenlően kell az egyenlőkkel bánni, míg az egyenlőtlenekkel egyenlőtlenégeik arányában. Ezen formális egyenlőségnek nevezett elvet Arisztotelész

---

¹²⁸ KOVÁCS i.m. 102. o.

¹²⁹ KOVÁCS i.m. 103. o.

¹³⁰ KOVÁCS i.m. 104. o.

¹³¹ KOVÁCS i.m. 104. o.

dolgozta ki annak érdekében, hogy meg tudják állapítani, hogy kinek mi jár, azonban válasza hátulütője, hogy nem határozza meg azokat a tulajdonságokat, amik indokolhatnák ezt az egyenlőtlen bánásmódot.¹³² A kérdésre adható tartalmi válasz az, ami megindokolhatja ezt az egyenlőtlen bánásmódot. Éppen ezért lehet a válasz, hogy juthat mindenkinek egyenlően, de akár a szükségletei, az érdekei vagy a piac helyzete szerint is. John Rawls szerint „azok az igazságosság helyes elvei, amelyeket racionális egoisták a tudatlanság fátyla mögül szerződve szabadon elfogadnának.”¹³³ Az egészségügyi ellátórendszerben az igazságosság a ritka orvosi eszközök elérhetősége kapcsán játszhat szerepet.

A bioetika négy alapelve szükségszerűen összeütközésbe kerülhet egymással egy-egy konkrét esetben, az azonban fontos, hogy „a beteg autonómiája teljesen csak akkor valósulhat meg, ha minden jelentős részből az igazságnak megfelelő tájékoztatást kap.”¹³⁴ Azonban még ebben az esetben is szükséges figyelem előtt tartani, hogy a teljes igazság olykor ártalmasabb lehet, például ha „a genetikai tanácsadó csaknem teljes bizonyossággal megállapítja, hogy a magzat nem a férjtől származik”,¹³⁵ ez esetben érdemes a titoktartást figyelem előtt tartva négy szemközt a feleséggel átbeszélni a továbbiakat és esélyt adni arra, hogy ő mondja el a hírt a férjének.

2.4. A bioetika és az emberi jogok kapcsolata¹³⁶

Az emberi jogok rendszerének kialakulására mind a természetjogi gondolkodás, mind pedig a szerződéses elméletek hatottak. Míg előbbi felfogás kimondja, hogy az embernek az emberi létből fakadó elidegeníthetetlen jogai vannak, addig utóbbi elmélet úgy véli, hogy az emberek a társadalmi szerződések megkötésével nem mondhatnak le emberi jogaikról, így afelett nem adják át a rendelkezés jogát másnak. Az emberi jogok rendszerének tételes joggá válása az 1791. évi francia alkotmányhoz köthető, amely már maga is tartalmazza az emberi jogok

---

¹³² KOVÁCS i.m. 106. o.

¹³³ KOVÁCS i.m. 107. o.

¹³⁴ GAIZLER Gyula: *A bioetika alapkérdései*, Magyar Bioetikai Alapítvány Kiadó, Budapest, 1997. 104. o.

¹³⁵ GAIZLER (1997) i.m. 104. o.

¹³⁶ Jelen alfejezet a SZÚTOR Vivien: Az egyes emberi jogok megjelenésének problematikája a géntechnológiai eljárások során. In: *Glossa Iuridica a Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar folyóirata*, „A jó kormányzás”, 2018. évfolyam 1-2. szám, Budapest, 2018. 158 – 161. o. https://ajk.kre.hu/images/doc6/kiadvanyok/Glossa_Iuridica_2018_1-2_szam.pdf tanulmányon alapul.

katalógusát. Az alkotmányokban eleinte csak az elsőgenerációs emberi jogok, a polgári és politikai jogok jelentek meg, mely az I. világháború hatására kiegészült a második generációs, szociális jogokat is tartalmazó katalógussal.

A II. világháború borzalmainak hatására alkották meg a nemzetközi szervezetek azokat a nemzetközi dokumentumokat, amelyek legfontosabb rendelkezései között már az emberi jogok katalógusa is helyet kapott. Ezekre a dokumentumokra nagy hatást gyakorolt a természetjognak az a felfogása, miszerint az emberek olyan elidegeníthetetlen jogokkal rendelkeznek, amelyeket egyetemes, nemzetek felett álló védelem illet meg. „Ha egy állam ma nem akarja kirekeszteni magát a nemzetközi közösségből, nem engedheti meg magának, hogy függetlenítse magát mindattól, ami az alapjogokkal kapcsolatban a világban végbemegy.”¹³⁷ A nemzetközi dokumentumok hatására regionális dokumentumokat hoztak létre az országok, melyek azt a célt szolgálják, hogy az egyetemesen elfogadott alapjogok és elvek a regionális hagyománynak megfelelően, azzal összhangban kapjanak még nagyobb hangsúlyt az adott országban.

A bioetikát kezdetben azonosították az orvosetikával, tekintettel arra, hogy fő forrásául éppen az orvosetikai kódexek szolgáltak. Azonban míg kezdetben ezek a kódexek az orvosok kötelezettségének oldaláról közelítették meg ezt a speciális élethelyzetet, addig az 1970-es évektől íródott kódexek már a betegek jogait hangsúlyozták,¹³⁸ a folyamat azzal párhuzamosan zajlott, hogy kialakult az emberi jogok harmadik generációja. Már ekkor megfogalmazódott az igény arra, hogy a bioetika az orvostudomány és az etika területe mellett a jogtudományt is vonja be, hogy általa komplex módon legyen képes szemlélni az egyes egészségügyi és élettudományokkal kapcsolatos kérdésköröket.

Az emberi jogok rendszere a bioetikai jogok rendszerénél jóval hamarabb kialakult, azonban vannak olyan szerzők, akik a bioetikai jogokat egyértelműen a harmadik generációs emberi jogok közé sorolják, melyek egyfajta szolidaritási jogoknak tekinthetők, így köztük a bioetikai jogok mellett a betegjogok is megtalálhatóak.¹³⁹ Az 1970-es évekre tehető az emberi jogok harmadik generációjának a kialakulása, melyek között már megtalálhatóak a betegjogok és a bioetikai jogok is.¹⁴⁰

---

¹³⁷ SÁRI János – SOMODY Bernadette: Alapjogok – Alkotmánytan II., Osiris Kiadó, Budapest, 2008. 26. o.

¹³⁸ KOVÁCS i.m. 30. o.

¹³⁹ SÁRI - SOMODY i.m. 15-27. o.

¹⁴⁰ SÁRI - SOMODY i.m. 15-27. o.

Éppen ezért merülhetett fel az a kérdés, hogy „vajon nem olvad-e lassanként egybe az emberi jogok katalógusa a bioetika eddig kimunkált legfontosabb normáival?”¹⁴¹

Az ezen elméletet ellenzők két táborra szakadtak, az egyik oldal az emberi jogok kikényszeríthetőségének gyengülésétől tart a bioetikai elvek megjelenése miatt, míg a bioetika hívei a nehezen áttekinthető, dogmatikus szabályok rengetegétől.¹⁴² Bár mindkét oldal érvei érthetőek, azonban Sándor Judit szerint az is kijelenthető, hogy „az elmúlt évtizedekben a bioetika gyakorlatilag jogi normákban öltött testet”¹⁴³. Amíg egyes szerzők a bioetikai jogokat egyértelműen a harmadik generációs emberi jogok közé sorolják, addig vannak olyan szerzők is, akik külön tárgyalják e két területet. Utóbbi szerzők bár külön két területként értelmezik az emberi jogokat és a bioetikát, azonban éppen hogy előnyösnek tartják, ha „a bioetika olykor él az emberi jogok eszköztárával,”¹⁴⁴ továbbá kérdésként fel is vetik, hogy vajon „a bioetika az emberi jogok új generációja?”¹⁴⁵ Bármelyik álláspontot is fogadjuk el helyesnek, abban az állításban egyetértés mutatkozhatna a két szemlélet részéről, miszerint „a bioetikai jogok az általános emberi jogi alapelvek „leképezését” jelentik az egészségügy területére.”¹⁴⁶ Azért is, mert a bioetikai jogok esetében az emberi jogok egy speciális területen, egy speciális élethelyzetben egy speciális csoport jogait jelenítik meg. A speciális terület az egészségügyi ellátások területe, a speciális csoport pedig az egészségügyi ellátást igénybe vevő személyek csoportja (nemcsak a betegek), a speciális élethelyzet pedig az a kiszolgáltatott helyzet, amiben az egészségügyi ellátást igénybe vevő személy találja magát az ellátás igénybevétele során. A bioetikai jogok éppen ebben a helyzetben nyújtanak egyfajta többletvédelmet az emberek számára, annak érdekében, hogy emberi jogaikat a lehető legnagyobb védelem illethesse meg. Éppen ezért különösen fontos a dolgozat témájának szempontjából az etikai aspektusok vizsgálata, különösen a bioetika feltérképezése is, hogy értelmezhetőek legyenek azok az egyes szabályok, amelyek a géntechnológiai szabályozás alapját adják.

Nemcsak néhány bioetikus és jogász véli úgy, hogy a bioetika és az emberi jogok egyre jobban közelednek egymáshoz, hanem az Egyesült Nemzetek Szervezetén (- ENSZ) belüli szakosított intézményként az UNESCO, vagyis a Nevelésügyi, Tudományos és Kulturális Szervezet is, amelyben már 1993 óta működik egy Nemzetközi Bioetikai Bizottság is, ami egy

---

¹⁴¹ SÁNDOR Judit: *Bioetika és emberi jogok: az emberi jogok új generációja?*, Acta Humana, 17. évf. 2006. 1. szám 17.o.

¹⁴² SÁNDOR (2006) i.m. 17.o.

¹⁴³ SÁNDOR (2006) i.m. 17. o.

¹⁴⁴ SÁNDOR (2006) i.m. 18. o.

¹⁴⁵ SÁNDOR (2006) i.m. 17. o.

¹⁴⁶ SÁRI - SOMODY i.m. 323. o.

független szakértői testületként látja el feladatait. Ugyanebben az évben az UNESCO kiadott egy *tanulmányt* arra vonatkozóan, hogy milyen nemzetközi eszközök állnak rendelkezésre a humán genom védelmére.¹⁴⁷ A tanulmány kiemeli, hogy az UNESCO már a '70-es években el kezdett érdeklődni a bioetika iránt, amikor a génebézészet lehetősége megjelent. Továbbá, hangsúlyozza az ENSZ szerepét abban, hogy tudatosítsa az államokban és a társadalmakban, hogy az emberi faj védelemben kell részesíteni, mind a méltósága, mind pedig az egyedi jellege tekintetében.¹⁴⁸ A tanulmány korainak tartotta meghatározni azokat az elveket, amelyek mentén az emberi génállományt védő nemzetközi szabályozási keretrendszert ki lehetne alakítani, de három pontját kiemelte az elkövetkezendő diskurzusoknak:¹⁴⁹

- (i) A tudás állapota, amivel kapcsolatban a tanulmány kiemelte, hogy a kutatásnak bizonyos mértékű korlátja az emberi egészség és a környezet védelme, ami a kutatóktól etikailag is megköveteli, hogy tudományosan felelősek legyenek a kutatásukért, mind a kutatás célját, mind pedig a kutatási gyakorlatot illetően.
- (ii) Az emberi lény, illetve az emberi faj védelmével kapcsolatosan kijelenti a tanulmány, hogy a genetika nem ássa alá az emberi méltóságot. A géntechnológia segítségével a lehetőség adott, hogy a genetikai tesztek ne csak azt derítsék ki, hogy fogantatáskor hogyan dőlt el az ember sorsa, hanem abban is segítsen, hogy az esetleges betegségeket megelőzzék vagy enyhítsék. Kimondja azt is a tanulmány, hogy garantálni kell az emberek számára, hogy a rájuk vonatkozó genetikai adatokhoz hozzájussanak úgy, hogy ahhoz 3. személy nem férhet hozzá és csak abban az esetben, ha a személyek tudni szeretnék erre vonatkozó adataikat. Biztosítani kell az akarat szabadságát is, vagyis azt, hogy a személy eldönthesse, hogy szeretné-e a vizsgálatot vagy a beavatkozást vagy sem. Kiemelik továbbá a szolidaritás fontosságát is, hogy ezt figyelembe véve szükséges értelmezni az emberi lények méltóságát. A félreértések elkerülése végett a tanulmány nyomatékosan kijelenti, hogy a géntechnológia az emberi faj egyediségének feltárásában segít, megerősítve azt a tényt, hogy az emberi faj

---

¹⁴⁷ Study Submitted by the Director-General Concerning the Possibility of Drawing up an International Instrument for the Protection of the Human Genome. General Conference, Twenty-seventh Session, Paris 1993. 27 C/45 1993. szeptember 30. <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000095428> (letöltés ideje: 2020. szeptember 4.)

¹⁴⁸ Study Submitted by the Director-General Concerning the Possibility of Drawing up an International Instrument for the Protection of the Human Genome. i.m. 2.o.

¹⁴⁹ Study Submitted by the Director-General Concerning the Possibility of Drawing up an International Instrument for the Protection of the Human Genome. i.m. 7- 8. o.

tudományosan nem osztható fel. Ehhez hozzáfűzve megjegyzik, hogy ugyanakkor a kulturális sokféleség létezik és ezt nem veszélyezteti az emberi genom megismerésére vonatkozó semmiféle projekt sem.

- (iii) A társadalom tájékoztatása, oktatása és képzése, annak érdekében, hogy a most generációja a holnap generációjára tudjon vigyázni oly módon, hogy tisztában legyen a tettei következményeivel és annak globális hatásaival.

*1992 májusában Braziliában tartották az első Dél-északi emberi genom konferenciát, melynek eredményeként elfogadták az emberi DNS szabadalmaztatásáról szóló deklarációt.*¹⁵⁰

2.4.1. Az emberi génállományról és az emberi jogokról szóló egyetemes nyilatkozat

Az UNESCO 1997-ben kiadta Az emberi génállományról és az emberi jogokról szóló egyetemes nyilatkozatot (a továbbiakban ebben a részben: Nyilatkozat), amelyben az emberi genetikai állomány tiszteletben tartását úgy igyekeztek összehangolni az emberi jogok katalógusával, hogy a génállomány akkor is elsődleges védelmet élvezzen, amikor az azon való kísérletezésről, illetőleg annak módosításáról van szó.

Az emberi génállomány védelme érdekében már a jelen Nyilatkozat első cikke kimondja, hogy az emberi génállomány adja az emberi család alapvető egységét, ami egyben az ebből eredő méltóság és változatosság alapja is. Deklarálja a Nyilatkozat, hogy szimbolikus értelemben az emberi génállomány az emberiség örökségét képezi (1. cikk). Ezt követően a Nyilatkozat tovább bontja az emberi génállomány és a változatosság közötti kapcsolatot, amikor kimondja, hogy genetikai jellegzetességeitől függetlenül minden embert megillet az emberi jogainak és az emberi méltóságának a tiszteletben tartása, ez az a kulcsgondolat, ami mintegy vezérfonalként átszövi a Nyilatkozat későbbi cikkeit is. Ehhez kapcsolódóan kijelentik a Nyilatkozatban, hogy ez indokolja azt, hogy az emberi egyediséget és sokféleséget tiszteletben tartsuk (2. cikk). Az emberi génállománnyal összefüggésben kimondják a Nyilatkozat megalkotásában résztvevő államok, hogy az a természetből eredően mutálódik és különféleképpen jelennek meg a benne rejlő lehetőségek, ami függ mind az egyén társadalmi helyzetétől, mind pedig az őt körülvevő környezettől (3. cikk). Az emberi méltósággal és az emberi génállománnyal összefüggésben kimondják azt is, hogy az emberi génállomány természetes állapotában nem szolgálhat anyagi előnyök szerzésére (4. cikk), vagyis magukat a géneket nem lehet szerzői jogi oltalom alá vonni.

---

¹⁵⁰ Study Submitted by the Director-General Concerning the Possibility of Drawing up an International Instrument for the Protection of the Human Genome. i.m. 3. o.

Az érintett személyek jogai részben a Nyilatkozat deklarálja, hogy csak a lehetséges előnyök és hátrányok ismertét követően lehet az emberi génállományt befolyásoló vizsgálatot, kezelést vagy kutatást végrehajtani (5. cikk [a]). Ezeknek a beavatkozásoknak előzetes, szabad és tájékoztatáson alapuló beleegyezésen kell alapulnia, amennyiben egy személytől ezt nem lehet ilyen feltételekkel megszerezni, azonban számára hasznosnak bizonyulna az eljárás, úgy a beleegyezést a legfőbb érdekeit szem előtt tartva szükséges beszerezni. (5. cikk [b]). Valószínűsíthetően itt a Nyilatkozat egy akár még csak az anyja testében élő magzatról vagy egy másik, beleegyezési képességgel nem rendelkező személyre utal, nem pedig arra az esetre, amikor a személy képes lenne a feltételek szerinti beleegyezésre, arra azonban a saját belátása miatt nem hajlandó. Ezt követően a Nyilatkozat tartalmazza a nem tudás jogát, vagyis azt, hogy az egyén eldönthesse, hogy szeretne-e tisztában lenni a rajta elvégzett genetikai vizsgálatok eredményeivel és az ebből fakadó következményekkel vagy sem (5. cikk [c]). Amennyiben humán genetikai kutatásra kerülne sor, úgy a kutatást szükséges a nemzeti és a nemzetközi kutatási protokollokkal összhangban végezni (5. cikk [d]). Ezt követően kimondja a Nyilatkozat az előbb már a [b] pontban sejtett állítást miszerint, ha egy személy nem rendelkezik beleegyezési képességgel, úgy csak abban az esetben végezhető rajta a genetikai állományával összefüggő kutatás, amennyiben az közvetlenül az egészsége érdekében fontos és biztosítanak a számára minden, a jogszabályoknak előírt védelmet. Éppen ezért olyan kutatást, amelynek nincs a számára közvetlen egészségügyi haszna csak abban a helyzetben lehet rajta folytatni, ha a kutatás más hasonló korcsoportba tartozó vagy hasonló genetikai jellegzetességekkel rendelkező személyek egészsége érdekében történik és a kutatásban résztvevő személy csak minimális kockázatnak van kitéve, valamint a kutatás megfelel a jogszabályoknak és tiszteletben tartja az érintett egyének emberi jogait (5. cikk [e]). Kijelenti a Nyilatkozat, hogy a genetikai jellegzetességei miatt nem lehet megkülönböztetni az embereket (6. cikk), ezzel összefüggésben kimondja azt is, hogy a genetikai adatokat bizalmasan kell kezelni (7. cikk), ez már csak azért is elengedhetetlenül fontos egy kutatás vagy egy vizsgálat esetén, mert így biztosítható az még jobban, hogy az egyéneket megvédjék attól, hogy illetéktelenek kezébe kerüljenek a genetikai, ezzel párhuzamosan talán kijelenthető, hogy a legszemélyesebb adataik is. Ez idáig elsőként kimondja a Nyilatkozat azt is, hogy az az érintett, aki kárt szenved genetikai beavatkozás következtében „megfelelő igazságos jóvátételre” tarthat igényt (8. cikk) a nemzeti és a nemzetközi jogszabályok alapján, ennek a garanciális szabálynak a bevezetése azért lehetett fontos, hogy ezzel is biztosítsák azt, hogy az a személy, aki a genetikai állományán beavatkozást enged, számíthat arra, hogy amennyiben kár éri, kárpótolják. Kérdésként merül fel, hogy mennyiben lehet kárpótolni egy olyan személyt, akinek „belepiszkáltak” a genetikai

állományába és az balul sült el. Kárpótolhatja-e egy sérelemdíj, kártérítési összeg, ingyenes egészségügyi vagy gyógyszerellátás, esetlegesen ingyenes gyógyászati segédeszközök biztosítása. A Nyilatkozat 9. cikke alapján a hozzájárulásra és a titoktartásra vonatkozó elveket csak és kizárólag a nemzetközi emberi jogok által kijelölt keretek között lehet korlátozni.

Az emberi génállományon folytatott kutatásokkal kapcsolatban a Nyilatkozat kimondja, hogy a kutatás soha nem csorbíthatja az egyének vagy a csoportok jogait, alapvető szabadságjogait és méltóságukat (10. cikk). Ezzel összefüggésben jelenik meg a Nyilatkozatban az emberi lények klónozásának a tilalma, ennek a tilalomnak a tiszteletben tartása érdekében szoros nemzetközi együttműködésre igyekeznek buzdítani az államokat a dokumentum (11. cikk). A biológia, a genetika és az orvostudomány eredményeiből származó előnyöket mindenki számára hozzáférhetővé kell tenni, továbbá az emberi szenvedés enyhítését kell céloznia, valamint az egyének, illetve az egész emberiség egészségének a javulását kell eredményeznie (12. cikk).

A tudományos tevékenység folytatásával összefüggésben a dokumentum deklarálja a kutatók felelősségét, nevesítve az aprólékosságot, az óvatosságot, az intellektuális integritást, valamint a becsületességet a kutatási eredményeik közzétételkor és felhasználásakor (13. cikk). Az államok feladatává írja elő, hogy teremtsenek kedvező anyagi és szellemi feltételeket az emberi génállományon történő kutatásokhoz (14. cikk) valamint, hogy teremtsék meg a kutatás szabadságához szükséges megfelelő kereteket – figyelembe véve természetesen az emberi jogokat, az alapvető szabadságjogokat és az emberi méltóságot -, ezzel összefüggésben kimondja a Nyilatkozat azt is, hogy el kell kerülni, hogy nem békés célokra használhassák fel a kutatási eredményeket (15. cikk). Ezek megteremtése érdekében a dokumentum szorgalmazza multidiszciplináris, pluralista etikai bizottságok felállítását nemzeti szinten (16. cikk).

A szolidaritásról és a nemzetközi együttműködésről szóló részben a Nyilatkozat kiemeli, hogy az államoknak elő kell mozdítaniuk az emberiséget érintő genetikai eredetű betegségek vizsgálatára, megelőzésére és meggyógyítására irányuló kutatásokat, valamint ezzel összefüggésben biztosítaniuk kell a genetikai eredetű betegségben szenvedők felé a szolidaritást (17. cikk). Ezzel párhuzamosan előírja a dokumentum az államoknak az iparosodott és a fejlődő országok közötti kölcsönös együttműködést és egymás támogatását (18. cikk). Ehhez kapcsolódóan előírják az államoknak, hogy a fejlődő országokat ösztönözni kell olyan intézkedések meghozatalára, amelyek garantálják az előnyök és kockázatok mérlegelését egy kutatás kapcsán, a kutatások végzését, részesedést a tudomány és a technológia vívmányaiból, valamint a tudományos ismeretek szabad áramlását a tudomány szereplői között (19. cikk).

A Nyilatkozatban lefektetett elvek előmozdítása és a Nyilatkozat végrehajtása érdekében az államoknak elő kell segíteniük a bioetika térnyerését, tárgyának oktatását, továbbá a fent tárgyalt kutatásokkal és azok kihatásaival kapcsolatos társadalmi-kulturális vélemények szabad kinyilvánítását és az emberi méltóság védelmének tudatosítását (21. és 22. cikk). Továbbá, a dokumentumban részes államoknak megfelelő oktatást és képzést szükséges biztosítaniuk az ismeretek terjesztése és bővítése céljából, valamint az UNESCO Nemzetközi Bioetikai Bizottságának előírja, hogy megfelelő konzultációs testületnek kell lennie az emberi méltóság védelmének biztosítása érdekében (22 – 24. cikk). A Nyilatkozat legutolsó cikkében kimondják az azt aláíró államok, hogy a dokumentum egyetlen része sem értelmezhető úgy, hogy az bármi vagy bárki számára alapul szolgálhatna az emberi jogokkal és az alapvető szabadságjogokkal ellentétes cselekvésre (25. cikk).

2.4.2. Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról

2003-ban fogadta el az UNESCO az emberből kinyert genetikai adatok védelméről szóló nyilatkozatát, felismerve a humángenetikai adatok érzékeny voltát, azt a tényt, hogy egy személyből kinyert genetikai adatból nemcsak az érintett személy, hanem az ő közeli hozzátartozói egészségi állapotáról, lehetséges és várható betegségeiről, rendellenességeiről is információkat lehet szerezni.

Jelen Nyilatkozat az Általános rendelkezésekben akként határozza meg a dokumentum célját, mint egy olyan jogalkotási keret az államok számára, amely összhangban áll az egyenlőség, az igazságosság és a szolidaritás követelményével, figyelembe véve a gondolat-, a szólás- és a kutatás szabadságát, tiszteletben tartja az emberi méltóságot, az emberi jogokat és az alapvető szabadságjogokat és mindezt szem előtt tartva ad iránymutatást a humángenetikai adatokkal történő eljárások folyamataihoz, melynek minden esetben összhangban kell állnia a nemzetközi emberi jogokkal (1. cikk (a) – (b)). A nemzetközi emberi jogokkal való összhang hangsúlyozására annak érdekében kellett sort keríteni, hogy az államok tudják, hogy nincs lehetőségük nemzeti szinten nem olyan mérvű emberi jogi katalógust figyelembe venni, mint ahogyan azt a nemzetközi jog meghatározza. A Nyilatkozat a szabályozási hatáskörébe rendel

minden olyan humángenetikai adaton¹⁵¹, humán proteomikus adaton¹⁵² és biológiai mintán¹⁵³ történő eljárást, mint a gyűjtés, feldolgozás, használat és tárolás, kivéve a bűnügyi esetek felderítésekor mintavételeket és a szülőség megállapítására vonatkozó eljárásokat (1. cikk (c)).

Még mindig az Általános rendelkezések részben a dokumentum akként határozza meg a személyi identitást, mint egy olyan komplex nevelési, környezeti és személyes tényezőkből álló folyamatot, amelyet nem szabad csupán a genetikai jellemzőkre determinálni és amely magába foglalja a másokhoz való társadalmi, érzelmi, szellemi és kulturális köteléket is (3. cikk). Kimondja jelen nyilatkozat a humángenetikai adatok különleges helyzetét, mivel abból előre jelezhető egy egyén genetikai hajlama, továbbá az adat és az a tudás, amit hordoz nemcsak az egyénre, de a családjára is kihatással van, ezzel összefüggésben a mintavételkor még nem sejthető információt is hordozhat magában az adat, amely mind az egyének, mind a csoportok számára kulturális jelentőséggel bírhat (4. cikk). A humángenetikai adatok ennyire szenzitív volta miatt határozza meg a dokumentum azt is, hogy a mintákat milyen célokra szabad gyűjteni, ilyen cél a diagnosztizálási és egészségügyi cél, az orvosi és tudományos kutatás, az igazságügyi orvostani és jogi eljárások, valamint a szokásos egyéb kategória, ami még összhangban áll a nemzetközi emberi jogi katalógussal (5. cikk). Fontos, hogy a humángenetikai adatokra vonatkozó eljárások etikusan zajljanak, önálló multidiszciplináris etikai bizottságok keretén belül kerüljön sor a döntések meghozatalára (6. cikk). A stigmatizáció és a diszkrimináció tilalmára hívja fel a Nyilatkozat a figyelmet akként, hogy kijelenti, hogy mind a kutatásokra, mind pedig a kutatások eredményeinek értelmezésére különös gondot kell fordítani, és nem lehet hagyni, hogy az így nyert információkat bárki is az egyén vagy a csoport ellen genetikai adottságokon alapuló megkülönböztetés vagy megbélyegzés céljára használja fel (7. cikk).

A Nyilatkozat külön részben tárgyalja a minták gyűjtését, a feldolgozást, az adattárolást, valamint a felhasználást is. A minták gyűjtésével kapcsolatban kiemeli a dokumentum a beleegyezés fontosságát. Az érintett személy beleegyezésének előzetes, szabad, tájékozott és

---

¹⁵¹ Humángenetikai adat: az egyén örökletes tulajdonságaira vonatkozó olyan információ, amely a nukleinsavak elemzése által vagy más tudományos eljárás segítségével nyerhető. [Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról (2. cikk (i))]

¹⁵² Humán proteomikus adat: az egyén proteinjeire vonatkozó információ, ideértve ezek megnyilvánulását, módosulását és interakcióját. [Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról 2. cikk (ii)]

¹⁵³ Biológiai minta: minden olyan biológiai anyagot tartalmazó minta (például vér, bőr, csontsejt vagy vérplazma), amelyben nukleinsavak találhatóak és amely hordozza az emberre jellemző genetikai sajátosságokat. [Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról 2. cikk (iv)]

kifejezett akaratnyilvánításának kell lennie, mely nyomós okból ugyan, de korlátozható jogszabályi keretek között (8. cikk (a)). Beleegyezésre képtelen személy esetében mindenkor a beleegyezésre képtelen legfőbb érdeke szerint szükséges eljárni (8. cikk (b)). Még hozzá úgy, hogy a beleegyezésre képtelen személyt a lehető legtovább be kell vonni az őt érintő döntési folyamatba (8. cikk (c)). Utóbbi személyeken, legyen szó kiskorúról vagy felnőtt beleegyezésre képtelen személyről csak abban az esetben hajtható végre genetikai szűrővizsgálat, ha a szűrés a személy legfőbb érdeke okán történne és mind a vizsgálat eredményének, mind pedig a vizsgálat elmaradásának egészségügyi következményei lennének (8.cikk (d)). Az adatgyűjtéshez adott beleegyezését a személy visszavonhatja mindaddig, amíg a kinyert adatok összekapcsolhatók a személlyel, a beleegyezés visszavonása esetén semmilyen hátrány vagy büntetés nem érheti az érintett személyt (9. cikk (a)). A beleegyezés visszavonása esetén is megengedi a Nyilatkozat a biológiai minták használatát abban az esetben, amennyiben azok helyrehozhatatlanul nem kapcsolhatók össze a beleegyezését visszavont személlyel (9. cikk (b)).

A mintát szolgáltató személy a tájékoztatását követően dönthet úgy, hogy szeretné megismerni a mintáiból nyert információkat, de dönthet úgy is, hogy nem kívánja tudni a feltárt adatokat, ezen jog kiterjeszhető az érintett hozzátartozóira is a dokumentum értelmében (10. cikk). A genetikai szűrés elvégzése előtt az érintett személyt genetikai tanácsadásban kell részesíteni, amely nem lehet irányított, továbbá az érintett személy legfőbb érdekeivel összhangban szükséges állnia, valamint kulturálisan is megfelelőnek kell lennie (11. cikk). A minták in-vivo és post-mortem gyűjtésére is lehetőség van, de csak és kizárólag jogszabályi keretek között meghatározott esetek úgy, mint apasági teszt vagy bűnügyi igazságügyi szakértői vizsgálat, peres eljárás (12. cikk).

Az adatfeldolgozás kapcsán biztosítani szükséges, hogy a saját adataihoz mindenki hozzáférhessen. Két esetben lehet ettől a főszabálytól eltekinteni, az első, amikor adat helyrehozhatatlanul elveszítette a kapcsolódását az érintett személlyel, a másik eset pedig amikor az adott ország közbiztonsági, közegészségügyi, illetve nemzetbiztonsági érdekei miatt korlátozott a hozzáférés (13. cikk). Az adatok feldolgozása kapcsán az államoknak a szabályozásuk meghozatalkor különös figyelmet kell fordítaniuk a magánélet védelmére és a genetikai adatoknak a személyhez kapcsoltságának titkosságára (14. cikk (a)). Utóbbiakat nem lehet felfedni harmadik személyek részére, vagyis munkaadók, biztosító társaságok, oktatási intézmények és a család részére, kivéve közérdekből illetve, ha abba az egyén kifejezetten hozzájárul (14. cikk (b)). Éppen ezért a humángenetikai kutatás céljából gyűjtött adatokat főszabály szerint nem szabad az érintett személyekhez kapcsolni és ehhez a szükséges

óvintézkedéseket is szükséges megtenni (14. cikk (c)), azonban ez alól kivételt képez az az eset, ha a kutatás szükségessé teszi és minden biztosított ahhoz, hogy az adatok titkosak maradjanak és azok illetéktelenek kezébe ne kerüljenek (14. cikk (d)). Meghatározza a Nyilatkozat a célhoz kötöttséget oly módon, hogy nemcsak az adatgyűjtést rendeli célhoz kötni, hanem az adatnak az érintett személyhez kapcsoltságát is, ez az állapot csak is az adat gyűjtéséhez meghatározott cél bekövetkeztéig maradhat fenn (14. cikk (e)). A begyűjtött minták feldolgozásáért felelős személyeknek és szervezeteknek meg kell tenniük mindent az adatok és minták pontosságának, megbízhatóságának, minőségének és biztonságának érdekében (15. cikk).

Az adatok felhasználása csak és kizárólag azokra az előre meghatározott célokra lehetséges, amelyekbe az érintett személyek előzetesen tájékozott beleegyezésüket adták. Abban az esetben használhatóak fel az adatok eltérő célokra, ha ahhoz az érintett személytől megkapják a beleegyezését, vagy ha arra fontos közérdekből szükséges sort keríteni (16. cikk). Abban az esetben kerülhet sor a fent tárgyalt 5. cikktől eltérő célokra gyűjtött és tárolt biológiai minták humán genetikai adatokká történő konvertálására, ha ezekbe a személy előzetes, szabad, tájékozott és kifejezett beleegyezését adja (17. cikk). Az államok egymás között biztosítani hivatottak a biológiai minták és a humán genetikai adatok szabad áramlását a megfelelő védelem mellett (18. cikk (a)). Az államoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket az ezen témával összefüggésben keletkező tudományos ismeretek nemzetközi szintű terjesztéséhez (18. cikk (b)), valamint a tudományos életben résztvevő kutatóknak törekedniük kell az egymás tiszteletén alapuló együttműködésre és a kutatási eredményeik időben történő közzétételére is (18. cikk (c)). Az orvosi és tudományos kutatás céljából összegyűjtött adatokból származó előnyöket az országoknak meg kellene egymás között osztaniuk, mind orvosi ellátás, egészségügyi ellátás vagy akár gyógyszerekhez juttatás formájában (19. cikk).

Az adattárolással összefüggésben a Nyilatkozat ajánlást fogalmaz meg az államok számára, létrehozhatnak egy olyan független szervezetet, amely az összegyűjtött minták és a feldolgozott adatok ellenőrzésére és az eljárások keretrendszerének igazgatására szolgál (20. cikk). Az adatok védelme érdekében meg kell semmisíteni azokat a mintákat és a hozzájuk tartozó adatokat, amelyek büntetőeljárás keretében lettek begyűjtve, azonban azokra a továbbiakban már nincs szükség, ugyanígy az egyéb igazságügyi és polgári jogi eljárások esetében is (21. cikk). A Nyilatkozat ismét kimondja azt, hogy a begyűjtött minták az abból levont következtetések, az adatok összekapcsolásához kifejezett beleegyezésre van szükség (22. cikk).

A Nyilatkozat elveinek megvalósulásával kapcsolatban kimondja a dokumentum, hogy az államoknak törekedniük kell a jogi intézkedések elfogadására, valamint az oktatás és a

képzés támogatására ezen a területen is, továbbá a nemzetközi együttműködésre (23. cikk). Az államok feladatává teszi az oktatás minden szinten történő támogatását, a tájékoztatást és az ismeretterjesztő programok szervezését a dokumentum témájával kapcsolatban (24. cikk). Mind a Nemzetközi Bioetikai Bizottságnak, mind pedig a Kormányközi Bioetikai Bizottságnak kiemelt szerepet szán a Nyilatkozat végrehajtásában (25. cikk), valamint az UNESCO feladatává teszi azt is, hogy megtegyen minden szükséges lépést az élettudományok előre haladásával kapcsolatban (26. cikk). Ahogyan az előző UNESCO Nyilatkozat, úgy jelen dokumentum zárómondata is ugyanaz, még pedig az, hogy a Nyilatkozat egyetlen egy része sem értelmezhető úgy, hogy az bárki számára is az emberi jogokkal, az alapvető szabadságjogokkal vagy az emberi méltósággal ellentétes cselekedetekhez vezessen (27. cikk).

2.4.3. Bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata

2005 októberében elfogadta a *Bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozatát*¹⁵⁴ (a továbbiakban ebben a részben a Nyilatkozat), abból a célból, hogy a világ valamennyi államának jogalkotási keretül szolgáljon a bioetika területén megalkotandó törvényeikhez. Az ezt a Nyilatkozatot egyhangúlag megszavazó államok az emberi jogok szintjére emelték a bioetika normarendszerét, igaz, maga a nyilatkozat nem tartalmaz kötelező érvényű rendelkezéseket. A Nyilatkozat alkotási folyamata az azt megszavazó országok konszenzusán alapult, az előzetes konzultációs eljárás során kiderült, hogy az országok többsége az emberi méltóság védelmét tartja az egyik legfontosabb alappillértnek.¹⁵⁵

Maga a Nyilatkozat miután megfogalmazta mindazon egyezményeket és nyilatkozatokat, amelyeket figyelembe vett jelen nyilatkozat meghozatalakor a Nyilatkozat hatályára tér ki, amiből megállapítható, hogy a korábbi tervezetekkel ellentétben (amikor még az állatok, valamint a környezet etikájára is szerettek volna kitérni) jelen dokumentum az emberen alkalmazott orvoslásra és az élettudományokra terjed ki, illetve ezek technológiai, etikai, társadalmi, jogi és környezeti aspektusaival (1. cikk 1.). A Nyilatkozat azon túlmenően, hogy kiemeli címzettjeként az államokat, meghatározza azt is, hogy alapul szolgálhat egyének, csoportok, de akár testületek döntéseire vagy azok gyakorlásához is (1. cikk 2.). A Nyilatkozat célkitűzéseit is az előbb leírtakkal kapcsolatban fogalmazták meg, kiemelve továbbá az emberi méltóság védelmét, a tudományos kutatás szabadságát, a multidiszciplináris és pluralista

---

¹⁵⁴ <http://publications.ceu.edu/sites/default/files/publications/hungarian-translation-final.pdf>
(letöltés ideje: 2020. 09. 01.)

¹⁵⁵ SÁNDOR (2006) i.m. 22. o.

párbeszéd fontosságát, a kifejlesztett előnyökhöz jutás gyorsaságát, valamint a jövő generációnak védelmét és a biológiai sokféleség szem előtt tartását is, mint az emberiség közös érdekét is (2. cikk).

A legelső elv, amit a Nyilatkozat tartalmaz, az *az emberi méltóság és az emberi jogok*, amik esetében nemcsak a teljes mértékű tiszteletben tartást írja elő, de azt is, hogy hangsúlyozza, hogy az egyén érdeke és jóléte elsőbbséget kell, hogy élvezzen a tudomány és a társadalom kizárólagos érdekével szemben (3. cikk). Ezt követően *az előnyök és a hátrányok* rendszerére tér ki a dokumentum, pontosabban arra, hogy a betegeket, valamint a kutatásban résztvevő személyeket a lehető legnagyobb előnyhöz kell juttatni, miközben számukra a lehető legkisebbre kell csökkenteni az őket érhető hátrányos következményeket (4. cikk). Majd az *egyének döntési autonómiájának tiszteletben tartásáról* és az autonómiájuk gyakorlására képtelen személyeket érintő különleges intézkedések fontosságáról esik szó a nyilatkozatban (5. cikk).

Amit Sándor Judit szerint a legtöbbet vitatott és a tervezetekben folyamatosan változó rész követ¹⁵⁶, a *beavatkozásba, illetve a kutatásban való részvételbe való beleegyezés*. Eszerint kizárólag olyan beleegyezés esetén lehet bármely megelőző, diagnosztikus vagy terápiás beavatkozást elvégezni egy személyen, ha abba a beteg előzetesen, szabadon, tájékozottan, a megfelelő információk birtokában egyezett bele. Továbbá, kifejezettnak kell lennie a beleegyezésnek és bármikor szabadon, a személyre hátrányos következmények nélkül visszavonhatónak. Ahogyan beavatkozás, úgy tudományos kutatás is csak és kizárólag az előbb leírt feltételeknek megfelelő beleegyezés megléte mellett kezdhető meg az érintett bevonásával, azzal, hogy a számára adott információknak érthetőnek kell lennie és tartalmaznia kell a beleegyezés visszavonásának következményeit is. Kiemeli a nyilatkozat, hogy a beleegyezés visszavonásának tudományos kutatásban történő részvétel esetén is hátrányos következményektől mentesnek kell lennie, azonban engedi kivétel megfogalmazását ez esetben a dokumentum, de kizárólag az adott állam által elfogadott etikai és jogi normákkal összhangban összefüggő. Tartalmaz egy speciális esetet is a Nyilatkozat, azt, amikor egy közösség vagy egy csoport bevonásával kerül sor a tudományos kutatásra, ez esetben nemcsak az egyes személyektől szükséges a beleegyezés, hanem a közösség vagy csoport vezetőjétől vagy jogi képviselőjétől is (6. cikk).

Külön cikkben tárgyalja a Nyilatkozat *a beleegyezésre képtelen személyek védelmét*, akik speciális védelmet kell, hogy élvezzenek, így meg kell próbálni a személyt a lehető

---

¹⁵⁶ SÁNDOR (2006) i.m. 26. o.

legnagyobb mértékben bevonni a döntési folyamatba, azzal, hogy ezeken a személyeken csak abban az esetben végezhető kutatás, ha az a közvetlen egészségügyi érdekét szolgálja, ő mindeközben a lehető legkisebb veszélynek van kitéve és nem végezhető ugyanazon kutatás más, beleegyezésre képes személyen (7. cikk). Ezt követően a Nyilatkozat az *emberi sebezhetőség és a személyes integritás tiszteletben tartását* tűzi ki célul, vagyis, hogy utóbbiakat figyelembe szükséges venni a tudományos ismeretek, az orvosi gyakorlatok és az ezekkel kapcsolatos technológiák alkalmazása során. Kijelenti a dokumentum továbbá, hogy védeni kell a különösen sebezhető személyeket és csoportokat (8. cikk), hogy kik minősülnek ennek arra a Nyilatkozat nem ad választ, azonban Sándor Judit szerint adott kezelés, illetve kutatás szempontjából szükséges vizsgálni, hogy ki minősül különösen sérülékenynek, ami nemcsak kezelésenként, de országokként is változhat, így az egyes személyeken túlmenően, lehetnek akár az idősek csoportja, a nők, az etnikai kisebbséghez tartozók vagy akár a ritka betegségben szenvedők is.¹⁵⁷

A Nyilatkozat további elve *a magánélethez és a titoktartáshoz való jog*, ami megköveteli, hogy a személyről összegyűjtött adatokat más célra, mint amire gyűjtötték és amire beleegyezését adta az egyén, lehetőség szerint ne használják, valamint azt ne hozzák nyilvánosságra (9. cikk). Ezt követően *az egyenlőség, az igazságosság és a méltányosság* mesterhármására tér ki a dokumentum, úgy, hogy kimondja miután minden ember méltóságában (itt ugyancsak említésre kerül a Nyilatkozat legfontosabb alappillére az emberi méltóság) és jogaiban egyenlő, ezért szükséges mindenkit igazságosan és méltányosan kezelni (10. cikk). *A diszkrimináció és a stigmatizáció tilalma* követi ezeket, ami kimondja, hogy se személyt, sem pedig csoportot nem szabad diszkriminálni vagy megbélyegezni emberi méltóságuk, emberi jogaik és alapvető szabadságjogaik tekintetében sem (11. cikk). A *kulturális sokféleség és pluralizmus* fontosságát is hangsúlyozza a Nyilatkozat, azonban olyan módon, hogy ezt az elvet nem lehet sem az emberi méltóság, sem az emberi jogok, sem pedig a Nyilatkozatban megfogalmazott egyéb elvek korlátozására vagy sérelmére felhasználni (12. cikk).

Kiemeli a dokumentum mindezeket követően *az emberek közötti szolidaritás* és az erre irányuló nemzetközi együttműködés támogatását is (13. cikk). Továbbá *a társadalmi felelősség vállalást* is (14. cikk), melyet a főként a latin-amerikai országok szorgalmaztak beemelni a Nyilatkozatba¹⁵⁸, ez esetben a dokumentum már túl mutat a bioetika hagyományos tárgykörein

---

¹⁵⁷ SÁNDOR (2006) i.m. 27-28. o.

¹⁵⁸ SÁNDOR (2006) i.m. 28. o.

és olyan célokra tér ki a legmagasabb szintű egészséghez való jogon belül, mint az egészségügyi és alapvető gyógyszerellátáshoz, a megfelelő táplálékhoz és vízhez való hozzáférés, az életkörülmények és a környezet fejlesztése, az emberek marginalizálásának megszüntetése, valamint a szegénység és az írástudatlanság csökkentésének az előmozdítása. Ennek megfogalmazása azért kiváltképp fontos, mert egy szegénységben élő személy könnyebben kapható ellátásért vagy gyógyszerért cserébe bármilyen tudományos kutatásban való részvételre, ahogy az írástudatlan embert is könnyű olyan tájékoztatásban részesíteni, amit nem biztos, hogy valóban minden részletre kiterjedően megért.

Az ezt követő elv az *előnyök megosztásával* foglalkozik, azzal, hogy a kutatásból származó előnyöket meg kell osztani a társadalom egészével és a nemzetek közösségével, különös tekintettel a fejlődő országokra. Ez esetben a Nyilatkozat példálózó jelleggel felsorolja, hogy mi értelmezhető az előny formájaként, ilyen lehet az elismerés a kutatásban részt vett személyek részére, hozzáférés biztosítása a minőségi egészségügyi ellátáshoz, diagnosztikai vagy terápiás eszközökkel való ellátás, egészségügyi szolgáltatások támogatása, hozzáférés tudományos és technológiai ismeretekhez, a kutatási célú kapacitásfejlesztés, valamint egyéb, a dokumentumban megjelent elvekkel összhangban lévő előnyök. Ugyanakkor kiemeli azt is a cikk, hogy ezek az előnyök nem ösztönözhetik az egyént a kutatásban való részvételben (15. cikk). Kiemeli a Nyilatkozat *a jövő generációinak a védelmét* is, méghozzá oly módon, hogy kimondja, hogy figyelmet kell szentelni az élettudományok jövő generációkra és azok genetikai felépítésére tett hatására is (16. cikk). Ezt *a környezet, a bioszféra és a biológiai sokféleség védelme* követi, amivel kapcsolatban kitér az emberi lények és más életformák közötti kölcsönhatás, a biológiai és a genetikai erőforrásokhoz való hozzáférés és azok alkalmazásának, a hagyományos tudás tiszteletének és az emberek szerepének a fontosságára (17. cikk).

Az elvek felsorolását követően a Nyilatkozat az elvek alkalmazásáról szól, arról, hogy a döntéshozatalba be kell vonni az érintett személyeket, a szakértőket és magát a társadalmat is (18. cikk), valamint olyan független etikai bizottságokat kell létrehozni, amelyek nemzeti szinten segítik a társadalmat a bioetikával összefüggő kérdések megválaszolásával és ajánlások megfogalmazásával (19. cikk). Kimondja a dokumentum továbbá a kockázatbecslés- és kezelés segítségét is (20. cikk), valamint azt is, hogy transznacionális szinten össze kell fogni az egyszerre több államot érintő kutatásokat – melyeket meg kell feleltetni mind a helyi, mind pedig a nemzetközi etikai és jogi szabályoknak -, valamint kiemeli a bioterrorizmus, a szerverek, szövetek, minták, genetikai források és genetikával kapcsolatos anyagok tiltott kereskedelmével kapcsolatban az államok intézkedésének szükségességét is (21. cikk). Mindezzel összefüggésben előírja az államok számára az intézkedést (22. cikk) és a bioetikai

oktatás bevezetését is (23. cikk), továbbá a nemzetközi együttműködés fontosságát (24. cikk). A Nyilatkozat az UNESCO számára is megfogalmaz egyfajta után követési kötelezettséget (25. cikk). Valamint, a Nyilatkozat zárásaként kimondja, hogy az alapelveket egymást kiegészítve, a körülményeknek megfelelő kontextusban szükséges figyelembe venni (26. cikk), a „Nyilatkozatban szereplő alapelvek önmagukban általában nem alkalmasak etikai viták eldöntésére, hiszen legtöbb esetben éppen az okozza az etikai dilemmát, hogy egyszerre több elvet kell együttesen egymásra vonatkoztatva értelmezni. Az is gyakori, hogy egyes elvek egymással is összeütközésbe kerülnek.”¹⁵⁹ Példának okáért, ha egy gyógyíthatatlan beteg azt kéri, hogy emberhez méltóan halhasson meg, ezért segítsék a halálba ezzel megszüntetve fájdalmait, ez esetben ütközhet egymással az emberi méltóság, az autonómia, a beleegyezés, de akár az előnyök és hátrányok is (hiszen gyógymód nem áll rendelkezésére). Azt is kimondja a Nyilatkozat, hogy a megfogalmazott elvek csak és kizárólag törvényben megszabott módon és további feltételek teljesülése esetén kerülhetnek korlátozásra (27. cikk), és még egyszer megerősítve az emberi méltóság, az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok fontosságát, előírja az ezekkel ellentétes magatartás tilalmát (28. cikk).

Ahogy a fentiekből kitűnik, a Nyilatkozatból hiányzik a klónozás tilalmáról szóló rendelkezés, a kihagyás oka nem véletlen, indoka, hogy 2005-ben az ENSZ Hatós Bizottsága elfogadta *Az emberi klónozás betiltásáról szóló nemzetközi deklarációt*.

2.5. A gének és a különböző magatartásminták

2.5.1. Az intelligencia genetikai örökölhetősége

Joe Tsien olyan gént ültetett be egérbe, amely a kiváló memóriáért felelős, annak érdekében, hogy megtalálja az intelligenciáért vagy legalábbis a memóriáért felelős gént, de kísérletei azon kívül, hogy rendkívül jó memóriával rendelkező egereket hoztak létre, egyelőre más eredménnyel nem szolgáltak, miután kiderült, hogy az emlékezetért nem egy gén, hanem gének kölcsönhatásának az eredménye felelős.

Charles Murray és Richard Herrnstein 1994-ben kiadta a *The Bell Curve* (- A haranggörbe) című könyvét, amelyben azt állította, hogy az intelligencia örökölhető, tette mindezt adatbázisokból szedett statisztikákra hivatkozással. Szerintük az intelligenciát 60-70 százalékban a genetikailag öröklött adottságok határozzák meg, a fennmaradó 30-40 százalék függ a környezeti tényezőktől úgy, mint a család, az oktatás vagy a táplálkozás. A szerzők ebből

---

¹⁵⁹ SÁNDOR (2006) i.m. 29. o.

kifolyólag úgy gondolták, hogy az afroamerikaiak ezért „egy szórásnyival gyengébb eredményt érnek el az intelligenciateszteken, mint a fehérek.” A szerzőpáros azt is kiemeli, hogy éppen ezért a legintelligensebb emberek fognak az életben a legtöbb előnyhöz is jutni. A mű kritikusi szerint nemcsak megbotránkoztatóak a könyv állításai, hanem egy újabb fejezetet is jelentenek a rasszizmus politikai gazdaságtanában.

2.5.2. Bűnözés

A XIX. század végén Cesare Lombroso olasz orvos kidolgozta azon elméletét, miszerint a bűnözői mivolt leolvasható a személy külső jegyeiről, „úgy vélte, hogy a „bűnöző-típus” valójában az emberi evolúció egy korábbi fázisának atavisztikus továbbélése.”¹⁶⁰ Úgy vélte, hogy a bűnözőt jellemző tulajdonság a széles homlok és a kicsi fej, elmélete azonban annyira tudománytalannak bizonyult, hogy nézeteit a későbbiekben elvetették. Ugyanakkor, nem mondhatjuk azt, hogy a bűnözésben nem játszana szerepet a genetika, hogy nincs összefüggés az agresszió és a gének között.

Az 1980-as években kutatók kiderítették egy olyan holland családról, akik rendszeresen követtek el erőszakos cselekményeket, hogy egy hibás gén következtében a szervezetük nem termel megfelelő mennyiségben monoamino-oxidáz nevű enzimet, aminek a hiánya kivételesen erőszakos viselkedést eredményez.¹⁶¹ 1993-ban az Amerikai Egyesült Államokban az Országos Egészségügyi Intézet (- NIH) finanszírozásában megrendezésre került A kutatás szándéka és fontossága a genetika és a bűnöző magatartás vonatkozásában című konferencia, ami elejét véve a kritikáknak külön szekciót szentelt az eugenikai mozgalom történetének.¹⁶² Richard Wrangham 1996-ban megjelentette a *Demonic Males* (- Démonikus férfiak) című könyvét, amelyben leírta, hogy a hímnemű csimpánzok szervezeten támadják a territóriumukra bezabadult más hímnemű csimpánz csapatokat. Bár valószínűsíthető, hogy a bűnözésnek köze lehet a genetikai állományhoz, jobban mondva a genetikai állomány zavarához, az arra vonatkozó kutatásokat elnyomja az eugenika borzalmainak az árnyéka és a rasszizmus gondolata. Ugyanakkor, ha kiderítenék a kutatók, hogy valóban kapcsolat áll fenn a bűnözés és a genetika között, a megbélyegzés helyett, akár a személyek segítségét is célul tűzhetnék ki, gyógyszerek vagy egyéb, humánus és az emberi jogokat szem előtt tartó eljárás mellett. Utóbbi azért fontos kiemelni és azért kezelendő etikai és jogi szempontból is a téma, mert nem egyszer

---

¹⁶⁰ FUKUYAMA i.m. 47.o.

¹⁶¹ FUKUYAMA i.m. 50. o.

¹⁶² FUKUYAMA i.m. 52.o.

láttuk már a történelem során, hogy deviánsnak minősítettek bizonyos emberi magatartásokat, amelyeket aztán szerettek volna gyógyszerek segítségével rendbe tenni. Ahogyan azt igyekeztek az Egyesült Királyságban az 1950-es évek elején Alan Turing brit matematikus, a modern számítógép-tudomány egyik atyjával is tenni, aki homoszexualitása miatt választhatott – mely akkor az Egyesült Királyságban bűncselekménynek számított -, hogy vagy börtönbe megy vagy hormonkezelést kap, mely esetben Turing utóbbit választotta. Ötvenöt évvel a halála után a brit miniszterelnök társadalmi nyomásra nemcsak bocsánatot kért azért a visszataszító bánásmódért, amelyben Turing részesítették, de méltatta kódfejtői tevékenységét is, melyet a II. világháború alatt a brit kormánynak végzett.

2.5.3. Szexualitás

1974-ben Eleanor Maccoby és Carol Jacklin a *Psychology of Sex Differences* (- A nemek közötti különbségek pszichológiája) című könyvükben összefoglalták több évtized kutatási eredményeit, mellyel azt kívánták bizonyítani, hogy a férfiak és nők a látható biológiai jegyeiken kívül is különböznek egymástól, úgy mint a nyelvi képességek, a vizuálisérzékelés vagy éppen az agresszió terén, ugyanakkor arra is bizonyosságot nyertek, hogy néhány dologban (mint például az intelligencia, a társaságkedvelés, a befolyásolhatóság) nem bizonyítható a különbözőség.¹⁶³

A homoszexualitás génjének kutatásával sokan sokféleképpen foglalkoztak, gondolok itt példának okáért Dean Hamerre (a NIH kutatója), aki kapcsolatot vélt felfedezni az X-kromoszóma egy meghatározott szakasza és a homoszexualitás között vagy azokra a kutatásokra, amelyek kimutatták, hogy számos állatfajnál fenn áll, és minden bizonnyal az ember esetében is, hogy már születés előtt eldől a hetero- vagy homoszexualitás akképpen, hogy mennyi nemi hormon jut az agyvelőbe.¹⁶⁴ Fukuyama elképzeléséből kiindulva feltehetjük a kérdést, hogy vajon hogyan változna a homoszexuálisok megítélése, ha „ellenszert” találnának ezen szexualitási móddal szemben: „Tételezzük fel, hogy húsz év múlva tisztában leszünk a homoszexualitás genetikai hátterével, és tudni fogjuk, hogy miképpen csökkenthető jelentősen a meleg gyermekek születésének valószínűsége. Ehhez nem lesz szükség okvetlenül génebézésre; elegendő lesz, ha az anya olyan tablettákat szed, amelyek megfelelő szinten tartják a tesztoszteron mennyiségét a méhben, és ezáltal a kívánatos, tehát maskulin irányba alakítják a magzat agyának fejlődését. Tételezzük fel továbbá, hogy az

---

¹⁶³ FUKUYAMA i.m. 53. o.

¹⁶⁴ FUKUYAMA i.m. 55.o.

eljárás olcsó, hatékony, nem jár különösebb mellékhatásokkal, és bizalmasan felírható a nőgyógyászati rendelőben. Tegyük fel azt is, hogy a társadalom addigra teljesen toleránssá válik a homoszexuálisokkal szemben. Vajon hány várandós anya dönt majd a tabletták szedése mellett? [...] Kérdés, milyen hatást gyakorol majd ez a meleg helyzetére [...] Nem lesznek-e a privát eugenika e formája következtében még inkább kirekesztettek, illetve diszkrimináció áldozatai, mint korábban?”¹⁶⁵

2.5.4. Figyelemzavar

A figyelemzavart (- Attention Deficit Disorder – ADD) először 1980-ban diagnosztizálták, melyre szinte azonnal ki is fejlesztették a hatásos Ritalin nevű gyógyszert, ami miután metil-fenidát, közeli rokonságban áll a metamfetaminnal, vagyis a speed nevű 1960-as években elterjedt kábítószerrel. Lawrence Diller orvos szerint minek után a Ritalin annyi problémán segít, ezért egyre több gyermeki viselkedési zavart próbálnak meg beletömöríteni az orvosok az ADD diagnózisába. Teszik mindezt már csak annak okán is, hogy maga a Ritalin bárkinek javítja a teljesítményét, tehát nem kell figyelemzavarban szenvedni azért, hogy a gyógyszer által teljesítményjavulás legyen elérhető. A figyelemzavaros emberek két csoportja különböztethető meg, az egyik csoportba tartoznak azok, akiknek valóban valamilyen biológiai tényező áll a viselkedészavaruk hátterében, de a másik csoportba sorolhatóak azok az emberek, akiknél ilyen biológiai indok nem áll fent, „éppen ezért az ilyen embereket betegnek minősíteni annyi, mint elmosni a határt a terápia és az egészségesek egyfajta doppingolása között.”¹⁶⁶ Nem véletlen, hogy a Ritalin nagy népszerűségnek örvendett az Amerikai Egyesült Államokban a középiskolai és a felsőfokú tanulmányaikat végző diákok és az otthon a gyerekek adagjait dézsmáló családanyák körében.

A figyelemzavart, mint tényezőt azért volt fontos bemutatni ebben a részben, mert általa láthatóvá válik, hogy az emberek – abban az esetben is, ha egyébként nem szenvednek ettől a kórtól - hogyan cselekszenek abban az esetben, ha egy kis lehetőségük is adódik a teljesítményük javítására vagy fokozására. Jelen esetben egy olyan gyógyszer alkalmazására került sor, ami csak rövid ideig növeli a koncentrációs képességet, azonban hosszú távú alkalmazása és az adagjainak növelése olyan függőséget eredményez, mint a kokain. Fukuyama ezzel kapcsolatban három érdekcsoportot különböztet meg a pszichotrop gyógyszerek

---

¹⁶⁵ FUKUYAMA i.m. 58. o.

¹⁶⁶ FUKUYAMA i.m. 72.o.

alkalmazásának engedélyezésében az Amerikai Egyesült Államokban, amelyek szerinte a génebézészet szorgalmazásában is meg fognak nyilvánulni:

1. Azok az egészséges emberek, akik azt szorgalmazzák, hogy minél több magatartásbeli megnyilvánulást betegségnek ismerjen el a társadalom és a jogalkotó annak érdekében, hogy ezzel egyrészt a felelősség átháríthatóvá váljon az emberről a betegségére másrészt, hogy így nyerjenek maguknak a pozitív diszkriminációs törekvéseken keresztül több lehetőséget, illetve juttatást.
2. A hatalmas gazdasági érdekcsoportok, amelyek támogatják az előző csoportot annak érdekében, hogy az egyszerűbb utat választva ne bonyolult eljárásokat kelljen kidolgozniuk és engedélyeztetniük, hanem egy-egy gyógyszeren keresztül elérjék céljukat.
3. Az a társadalom, aki az első érdekcsoport céljait szorgalmazza és aki kitermeli azokat az orvosokat, illetve egészségügyi szakembereket, akik szakvéleményükkel igazoljuk, hogy az a tünetegyüttes, amit a személy a magatartásával produkál, az bizony olyan betegség, amiről az az ember nem, hogy nem tehet, de egyedül nem is képes ellene tenni, ezért szükséges betegségnek vagy fogyatékoságnak minősíteni.¹⁶⁷

A Ritalin és társai kapcsán nem az ad okot aggodalomra, hogy a valóban súlyos figyelemzavarban, illetve hiperaktivitásban szenvedő személyek egyfajta gyógymódhoz jutottak, hanem az amit Fukuyama „kozmetikai farmakológiának”¹⁶⁸ nevez, hogy az emberek a normális viselkedésüket szeretnék általa tökéletesíteni és ezáltal a társadalom önkényesen kívánatosabbnak minősít egyes magatartásokat más – egyáltalán nem deviáns – magatartásoknál, ezzel megteremtve Alexis de Tocqueville szavaival élve a demokráciában a többség zsarnokságát, vagyis azt, hogy „a népszerű vélemények kiszorítják a valódi sokféleséget és különbözőséget.”¹⁶⁹

2.5.6. Az isten-gén

Dean Hamer molekuláris genetikus szerint részben egy genetikai tényező határozza meg a személyek spiritualitásra és vallásosságra való hajlamát. Azonban nem a személyes Istenhitről vagy a társadalmi értelemben vett valláshoz való tartozásról van szó, hanem arról, hogy az

---

¹⁶⁷ FUKUYAMA i.m. 77.o.

¹⁶⁸ FUKUYAMA i.m. 79. o.

¹⁶⁹ FUKUYAMA i.m. 78. o.

emberekben megtalálható egy olyan tulajdonság – „egyfajta spiritualitásnak nevezhető személyiségvonás”¹⁷⁰ –, amely nyitottá teszi őket a misztikus élmények átélésére. Az ezen személyiségjeggyel rendelkező embereket nem lehet aszerint kategorizálni, hogy mely országban élnek, mely valláshoz tartoznak, milyen korúak vagy társadalmi osztályba sorolhatóak, azonban ezen vonás genetikai meghatározottságát ikerkutatásokkal kimutatták. A kutatást Ausztráliában hajtották végre 25 000 ikerpáron, mely esetben kimutathatóvá vált, hogy az egypetéjű ikreknél kétszer nagyobb volt a spiritualitási skálán való megegyezés, mint a kétpetéjűeknél.¹⁷¹ A genetika számára ezen eredmény nem is volt meglepő, azonban a kutatók egy szinttel tovább haladtak és igyekeztek kapcsolatot találni egy ismert gén, annak polimorf alléjei és a spiritualitás mértéke között – ez volt az a pont, ahol a kutatás már kevésbé állt szilárd talajon és Venetianer Pál könyvében felhívta az olvasók figyelmét a kellő szkepszisre.¹⁷² Felhívja a figyelmet már csak azért is, mert ez esetben a kutatás úgy tudott előre haladni, hogy a feltételezés birtokában igyekeztek kiválasztani a kutatók egy olyan gént, amely jellegzetes többalakúsággal bírhat és amely összefüggésbe hozható az embereknél a spiritualitás mértékével.

Több kudarc után, találtak egy olyan gént (VMAT₂ gén), melynek a spiritualitáshoz való kötése nem teljesen elképzelhetetlen, többek között azért sem, mert ez felelős a monoaminok ért, mely olyan lelkiállapotokat befolyásol, mint a boldogság, az izgalom vagy a szomorúság és amelynek szintjét nagymértékben befolyásolják a drogok vagy az olyan kedélyjavító gyógyszerek, mint a Prozac.¹⁷³ Bár a jelenlegi tudásunk azt egyelőre nem tudja meghatározni, hogy a fent említett gén hogyan befolyásolja spiritualításra való hajlamot, de az Venetianer szerint kijelenthető, hogy a spiritualitásnál szerepet játszik egy bizonyos fokú örökletesség.¹⁷⁴

Venetianer azt azonban nem tartja kijelenthetőnek, hogy csak az már említett gén polimorfizmusa felelős a spiritualitásért, szerinte olyan gének is szerepet játszhatnak benne, melyek ma még nem azonosítottak.¹⁷⁵ Venetianer hangsúlyozza, azt a szerintem is nagyon fontos dolgot, hogy ha be is bizonyosodik az isten-gén megléte, abból semmilyen következtetés sem vonható le a vallások érvényességére vagy Isten léteire vonatkozóan. Felteszi a genetikus továbbá azt a nagyon érdekes kérdést is, hogy „ha valóban komoly különbséget okoz egy mutáció megjelenése valamilyen észlelhető, fenotípusban megjelenő tulajdonságban, akkor

---

¹⁷⁰ VENETIANER Pál: *Molekulák, gének, sorsok*, Budapest, 2008. 152. o.

¹⁷¹ VENETIANER (2008) i.m. 152. o.

¹⁷² VENETIANER (2008) i.m. 153. o.

¹⁷³ VENETIANER (2008) i.m. 154. o.

¹⁷⁴ VENETIANER (2008) i.m. 155. o.

¹⁷⁵ VENETIANER (2008) i.m. 156. o.

van-e ennek előnye vagy hátránya? Ha hátrányos, miért nem tűnik el, ha előnyös, miért nem szaporodik el és szorítja ki a korábbi formát?”¹⁷⁶

Hamer az isten-gén fogalmának megalakítója elmélete alátámasztásához segítségül hívta E.O. Wilsonnak a szociobiológia megalapítójának a véleményét, miszerint „a vallásos érzés növelheti a csoporthoz való tartozás érzését, (...) segítik a csoportot a létért való küzdelemben.”,¹⁷⁷ ami már jelenthet szelekciós előnyt és feltehetően ezért jelent meg az ember evolúciójának kezdetén. Ezt tovább viszi Hamer és kiegészíti azzal, hogy az ima segítheti akár egy betegség leküzdését, de akár az életben maradási ösztönt is növelheti.

Az isten-gén léte egyelőre egy bizonyítandó feltevés, melynek bizonyíthatóságára Venetianer nem sok esélyt lát. Az azonban érdekes kérdés, hogy ha egyszer csak bizonyosságot nyer a léte, képesek lesznek-e az emberek nem tulajdonítani neki nagy jelentőséget vagy ez is egy olyan tulajdonság lesz, melyet szívesen választanának leendő gyermekeknek a szülők a designer babyk korában.

---

¹⁷⁶ VENETIANER (2008) i.m. 156. o.

¹⁷⁷ VENETIANER (2008) i.m. 156.o.

3. A genetika jogi szabályozásának kezdetei

„Az emberi természet tabula rasa-ja sohasem volt rasa.”¹⁷⁸

(W. D. Hamilton)

A jogi szabályozás kezdeteinél érdemes visszakanyarodni oda, ahol az eugenika kialakulása részről abbahagytuk, sajnos, a negatív eugenika eszméje nemcsak a II. világháborúban okozott borzalmakat, hanem már jóval korábban, a XX. század elején, a jogi szabályozást felhasználva is igyekezett megalkotni a tökéletesnek vélt társadalmat.

3.1. Az eugenika sodrásában

1912. július 24-én – egy évvel Galton halála után - rendezték meg a londoni Cecil Hotelben az *első Nemzetközi Eugenikai Konferenciát*.¹⁷⁹ A konferencia résztvevői között olyan nevek találhatók, mint Winston Churchill, Alexander Graham Bell vagy épp Leonard Darwin, Charles Darwin fia. Az előadások között olyan témák voltak megtalálhatóak, mint a genetikai manipuláció segítségével történő magasságnövelés a gyermekeknél, az epilepszia, az alkoholizmus vagy a bűnözésre való hajlam genetikai okai. Ez a konferencia már előre vetítette a későbbi intézkedéseket, hiszen két olyan előadás is elhangzott, amely a rasszhygiéniai törekvésekről szólt, míg azonban a német szószóló egyelőre csak az elméletet mondta el, addig amerikai kollégája már a gyakorlati tapasztalatokról számolt be. Még hozzá arról, hogy Charles Davenport zoológus 1910-ben Eugenikai Nyilvántartó Hivatalt hozott létre, abból a célból, hogy később létre tudjanak hozni olyan „zárt központokat – „kolóniákat” -, amelyekben a genetikailag alkalmatlanokat szándékoznak tartani”¹⁸⁰ és ezeknek az embereknek a sterilizálásáról dönteni. Meg szükséges említeni azonban azt is, hogy Davenport volt az, aki végrehajtotta 1910-ben az első genetikai tanácsadást is.¹⁸¹

Közel nyolc évvel az első eugenikai konferenciát követően 1920 tavaszán az Egyesült Államokbeli virginiai Lynchburg városának Epilepsziások és Szellemi Fogyatékosok Virginiai Állami Kolóniájába szállították Emmett Adaline Buckot, Emmát, akit a bíróság a férje halála után gyengeelméjűnek minősített.¹⁸² Lánya, Carrie Buck nevelőszülőkhöz került, ahol a

---

¹⁷⁸ Matt RIDLEY: *Génjeink – Egy faj önéletrajza 23 fejezetben*, Akkor Könyvkiadó, 2002. 109. o.

¹⁷⁹ MUKHERJEE i.m. 93. o.

¹⁸⁰ MUKHERJEE i.m. 94. o.

¹⁸¹ OLÁH Éva (szerk.): *Klinikai genetika*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2015. 16. o.

¹⁸² MUKHERJEE i.m. 96.o.

nevelőapjának az unokaöccse erőszakkal teherbe ejtette, így Carrie-re is a kolónia várt. A kolónia egyik tejhatalommal rendelkező vezetője, dr. Albert Priddy orvos volt, akinek a „közbenjárására Virginia Állam Szenátusa 1924. március 29-én engedélyezte az államban az eugenetikai sterilizációt azzal a feltétellel, hogy a „mentális egészségügyi intézmények vezetőségének” kell mérlegelnie a sterilizálандóknál a műtét szükségességét.”¹⁸³ Priddy doktor azonban szerette volna, hanem csak a Szenátus, hanem a bíróság is kimondja, hogy a sterilizálás legális, melynek kimondására első fokon sor is került, azonban az ügy meg sem állt az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáig. 1926. május 2-án a *Buck kontra Bell ügyben*¹⁸⁴ Oliver Wendell Holmes bíró 8:1 arányú többségi ítéletet hirdetett: „Nemegyszer tapasztalhattuk, hogy a társadalom legjobb polgáraitól életük feláldozását is elvárhatja. Furcsa lenne és feltétlenül az állam erejének aláásását jelentené, ha azoktól, akik nincsenek tudatában felelősségüknek, ennél sokkal kisebb áldozat nem lenne elvárható, hogy ezáltal a fogyatékosok arányának növekedése megakadályozható legyen.”¹⁸⁵ „Az egész világnak jobb, ha nem várunk a degenerált bűnözők utódainak kivégzésére, vagy arra, hogy gyengeelméjűségük miatt ugyanezek az utódok halálra éhezzenek. A társadalom elejét veheti annak, hogy a kétségbevonhatatlanul alkalmatlanok továbbvigyék a fajtájukat. A kötelező védőoltást elrendelő princípium megfelelő jogalapot nyújt Carrie Buck petevezetékének lekötéséhez. (...) Háromgenerációnyi gyengeelméjű épp elég.”¹⁸⁶

Az Amerikai Egyesült Államok tagállamaiban az 1920-as években sorra fogadta el a törvénykezés a gyengeelméjűeket, a bűnözőket vagy éppen a genetikailag alsórendűnek bélyegzett emberek sterilizálását lehetővé tevő törvényeket. Az első ilyen sterilizációs törvényt jóval korábban már 1907-ben elfogadta Indiana állam, míg 1931-re már összesen huszonhat államban volt ilyen törvény hatályban.¹⁸⁷ Az eugenikai mozgalmat nemcsak a jogi szabályozás segítette, hanem a többmillió látogatót vonzó mezőgazdasági vásárok is, ahol a termények mellett a szülők a gyermekeiket is mutogathatták a zsűrinek, akik egy az Eugenikai Nyilvántartó Hivatal által készített szabványúrlapon határozta meg a gyermekek értékelésének szempontjait.¹⁸⁸ A mozgalom népszerűsítéséhez csatlakoztak a még nagyobb tömegeket elérő

---

¹⁸³ MUKHERJEE i.m. 99. o.

¹⁸⁴ MUKHERJEE i.m. 101. o.

¹⁸⁵ CZEIZEL (1977) i.m. 18.o.

¹⁸⁶ MUKHERJEE i.m. 102. o.

¹⁸⁷ CZEIZEL (1977) i.m. 19.o.

¹⁸⁸ MUKHERJEE i.m. 104.o.

amerikai mozik is, amelyekben olyan filmeket (például az 1927-es *Are You Fit To Marry?*) is játszottak, aminek a központjában az eugenetika áll és a házasság előtti genetikai vizsgálatok.¹⁸⁹

Nemcsak az Amerikai Egyesült Államokban, de az akkor még Szovjetunióban, Dániában, Svédországban, Finnországban, Izlandon, Svájcban és Norvégiában (a Skandináv országokban az 1960-as évekig hatályban maradtak)¹⁹⁰ is fogadtak el sterilizációs törvényeket, míg nem az eugenika gondolata meghódította Németországot is.¹⁹¹ Az eugenika folytatásának tekinti Fukuyama az 1995-től Kínában hatályban lévő egykeszabályt is, mely szerinte „az alacsony IQ-jú emberek szaporodásának megakadályozására irányul”¹⁹² tekintettel arra, hogy a kínai társadalomban is főképp vidéken gyakoriak a többgyermekes családok, melyek, ha alacsonyabb IQ-val is rendelkeznek, az Fukuyama szerint nem az öröklött géneknek köszönhető, hanem a jódszegény étrendnek.

3.2. A náci eugenika

A következő idézetet Fritz Lenz biológusnak tulajdonítják, bár van akik szerint Rudolf Hess Hitler helyettese mondta, hogy „a náciizmus valójában nem más, mint alkalmazott biológia.”¹⁹³ A náci eugenika célja nem volt más, mint a rasszhiigiénia megteremtése az alkalmazott genetika által, egyfajta megtisztított rassz az egészségesebb emberi fajért. Heinrich Poll szerint „A szervezet kegyetlenül feláldozza a tönkrement sejteket, a sebész könyörtelenül eltávolítja a beteg szerveket. Mindkét folyamat célja a nagyobb egész megmentése. Egy rokoni kötelékekkel kapcsolódó csoportot vagy egy államhoz hasonló, magasabban szervezett entitást nem foghat vissza a személyes szabadság megsértése miatti aggodalom, ha meg kell akadályozni, hogy beteges örökletes jegyeket hordozók átadhassák káros géneiket a következő generációknak.”¹⁹⁴

Miután Hitler ezen elmélet feltétlen hívévé vált az 1933-as felhatalmazási törvényt követően, miután már nem kellett kikérnie a parlament jóváhagyását, megalkotta az örökletesen beteg utódok megelőzéséről szóló törvényt, vagyis a *sterilizálási törvényt*, melyben kimondta, hogy mindenki, aki örökletes betegségben szenved, sebészeti műtéttel sterilizálni kell. Ezt követően a törvény felsorolta az örökletes betegségek listáján szereplő kórokat is, mint például

---

¹⁸⁹ MUKHERJEE i.m. 105.o.

¹⁹⁰ FUKUYAMA i.m. 120.o.

¹⁹¹ CZEIZEL (1977) i.m. 20. o.

¹⁹² FUKUYAMA i.m. 120. o.

¹⁹³ MUKHERJEE i.m. 143. o.

¹⁹⁴ MUKHERJEE i.m. 144.o.

a depresszió, a szellemi visszamaradottság, a vakság vagy a súlyos deformitás. Ezen esetekben az *eugenetikai bíróság* döntött a sterilizálás elrendelésének tényéről, melyet az „elítelt” akarata ellenére, kényszerítő erő alkalmazásával is végre kellett hajtani. A törvény széles körben elterjesztése érdekében bevezették az egyetemeken a rassztudományokat, mely az orvostanhallgatók számára kötelező tantárgy volt és Amerikához csatlakozva ők is bevetették a mozit, mint a meggyőzés eszközét arról, hogy milyenek a visszamaradott személyek (1935. Az öröklődés, 1936. Örökletes betegség).

A sterilizálási törvényt követően megalkották 1933-ban a veszélyes bűnözők (vagyis a rendszer ellenségeinek) a sterilizálásáról szóló törvényt is. Az 1935-ös nürnbergi törvények között megtalálható a német vér és a német becsület védelméről című törvény is, mely megtiltotta a genetikai keveredést: a házasságkötést és a szexuális kapcsolatot a zsidók és a németek között. Törvényeik végrehajtása oly annyira hatékonyan működött, hogy egy évvel a sterilizálási törvényt követően már közel kétszáz eugenetikai bíróság működött és több mint ötezer embert sterilizáltak.

1939-re a sterilizáláson túllépve bevezette a náci Németország az eutanáziát is, mint „az emberi faj megtisztításának a módját.” Ennek bevezetéséhez tökéletes alapot szolgáltatott az az eset, amikor Richard és Lina Kretschmar kérelemmel fordult a Führerhez, hogy engedélyezze 11 hónapos fiúk kegyes halálát, aki vakon és csökevényes végtagokkal jött a világra. „A szülők – szenvedélyes és hithű náci párttagok – úgy akarták szolgálni hazájukat, hogy kitörlik gyermeküket a nemzet genetikai örökségéből.”¹⁹⁵ Hitler kapva az alkalmon nemcsak Gerhard eutanáziáját engedélyezte, hanem létrehozta a Súlyos Örökletes és Veszélyes Betegségek Tudományos Nyilvántartóját is annak érdekében, hogy a Gerhardhoz hasonló gyermekeket (akikre az „életre méltatlan élet”¹⁹⁶ kifejezést használták) megöljék. A törvény eleinte csak a három évnél fiatalabb gyermekekre terjedt ki, később azonban kiterjesztették a kamaszkorúakra is és a fiatal bűnelkövetőkre is, míg végül 1939 októberében már a felnőttekre is kiterjesztették az eutanáziaprogramjukat. „1941-re az Aktion T4 keretei között csaknem negyedmillió felnőttet és gyermeket gyilkoltak meg, 1933 és 1943 között mintegy 400 ezer kényszersterilizálást hajtottak végre.”¹⁹⁷ A náci németek a genetikával igyekeztek megmagyarázni azt a tömegmészárlást, amit végrehajtottak, Siddhartha Mukherjee szavaival élve: „A történelemben még sohasem próbálták ennyi erőfeszítés árán, ilyen gonosz és

---

¹⁹⁵ MUKHERJEE i.m. 147. o.

¹⁹⁶ MUKHERJEE i.m. 147. o.

¹⁹⁷ MUKHERJEE i.m. 148. o.

erőszakos módon a génekkel magyarázni az identitást, az identitással értelmezni a tökéletlenséget, és a tökéletlenséggel igazolni embertömegek megsemmisítését.”¹⁹⁸

A náci genetikus, Josef Mengele 1943 és 1945 között több mint ezer főt hajtott végre ikerkísérleteit a koncentrációs táborokban, az ikrek minden porcikáját megmérte és feljegyezte, de arról is tudni, hogy egy ikerpárt a hátuknál fogva összevarrt, hogy vajon az egyikük egészséges gerince helyrehozza-e a másikuk ferde gerincét. Mengele kísérletei a borzalmasabbnál borzalmasabbak voltak, melyekkel tudományos eredményeket sem ért el, de emberek ezreit megölt és az egyébként ígéretes ikerkísérletek lehetőségétől a tudományos világot teljesen elrettentette.

3.3. Az Asilomar konferenciák

1972 nyarán Paul Berg Palermóban tartott egy tudományos szemináriumot a rekombináns DNS-ről és annak előállítási módjáról. Míg Mertz egy évvel korábban az eljárás biztonságáról faggatták, addig Olaszországban Berget az eljárás politikai, társadalmi és etikai hatásairól: „Azt kérdezték, hogy génszélesztel befolyásolható-e az emberi viselkedés – emlékezett vissza Berg. – Tudni akarták, kezelhetővé válnak-e a genetikai eredetű betegségek, programozhatnánk-e a szem színét, az intelligenciát és a magasságot. Arra voltak kíváncsiak, hogyan hatna mindez az emberre és a társadalomra.”¹⁹⁹ Amíg az Egyesült Államokban a génmanipuláció veszélyeit biológiai szempontból közelítette meg a hallgatóság, addig Európában etikai oldalról vizsgálták a kialakuló eljárásokat. A kialakult diskurzus hatására – bár még nem az etikai vonatkozások megvitatására - Berg 1973 januárjában összehívta az *Asilomar I konferenciát*, melyen nagyszámban megjelentek a terület képviselői, még főképp a biológiai biztonságról szoltak a megbeszélések, melyen néhány ajánlást is elfogadtak, köztük azt, hogy ameddig nem rendelkeznek több információval az eljárásról és a várható következményekről, addig várnak ennek a technológiának a széleskörű használatával.²⁰⁰ A konferenciát követően megjelentették *A biológiai kutatás biológiai kockázatai* című kiadványt,

---

¹⁹⁸ MUKHERJEE i.m. 149. o.

¹⁹⁹ MUKHERJEE i.m. 260. o.

²⁰⁰ M. J. PATERSON: *Asilomar Conference on Laboratory Precautions When Conducting Recombinant DNA Research – Case Summary*, In: *International Dimensions of Ethics Education in Science and Engineering – Case Study Series*, June 2010, <https://scholarworks.umass.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1023&context=edethicsinscience> (letöltés ideje: 2020. július 18.)

melyet Berg a következő mondattal zárt: „Őszintén szólva csak az derült ki, hogy felismertük, milyen keveset tudunk a témáról.”²⁰¹

1973 nyarán egy nukleinsavakkal foglalkozó Gordon konferenciát szerveztek a keleti parton, melynek érdekessége, hogy már nemcsak amerikai tudósok vettek rajta részt, mint az Asilomar I-en, hanem a nemzetközi plénum vitatta meg az addigi eredményeit. Miután az egyik fő szervező, Herbert Boyer beszámolt arról, hogy milyen munkát végzett az EcoR1 restrikciós enzimmel, az egyik résztvevő kijelentette, hogy „Nos, most már összeállíthatunk olyan DNS-t, amilyent szeretnénk.”²⁰² Ettől a kijelentéstől kezdve kezdtek el megtárgyalni a résztvevők, hogy a technológiának milyen várható társadalmi hatásai lehetnek. A kutatók megegyeztek abban, hogy levelet fognak írni a Nemzeti Tudományos Akadémia és a Nemzeti Orvostudományi Akadémia részére, amiben kérelmezni fogják, hogy hozzanak létre egy testületet a rekombinációs DNS technológia biológiai veszélyeinek felderítésére, többen egyetértettek abban is, hogy a Nature folyóiratban is publikálni kellene ezt a levelet annak érdekében, hogy tudományos közösség egésze tudatában legyen a technika veszélyeivel és azzal, hogy ezeket mielőbb fel kell deríteni.

Paul Berget és hét másik²⁰³ társát kérték fel, hogy ezt a tanulmányt elkészítse a rekombinációs DNS technika biztonsági vonatkozásairól. Miután több eshetőséget is megvizsgált a bizottság, arra jutott, hogy bizonyos rekombinációs vizsgálatok esetében moratóriumra szólítja fel a tudósközösséget. A levélben összehasonlították a kísérleti módszerek előnyeit és kockázatait, majd azzal a javaslattal éltek, hogy bizonyos eljárásokat egyelőre még ne használjanak a kutatók addig, amíg nem tudnak többet az eljárások veszélyeiről, valamint ameddig iránymutatást nem dolgoznak ki az eljárásokra nézve.²⁰⁴ Mind a nemzeti, mind pedig a nemzetközi visszhang azt sugallta, hogy a tudóstársadalom egyetért azzal, hogy addig még ne használjanak bizonyos technológiákat, ameddig nincsenek tisztába a veszélyeivel.²⁰⁵ Ugyan a moratóriumban a kutatók megegyeztek, azonban a moratórium be nem tartásához semmilyen etikai vagy jogi következményt nem fűztek, így maradtak olyan kutatók, akik még is átlépték a nem kívánt határvonalat, mint például egy stanfordi kutató, aki 1974-ben békagént ültetett egy baktériumsejtbe.²⁰⁶

---

²⁰¹ MUKHERJEE i.m. 261. o.

²⁰² M. J. PATERSON i.m.

²⁰³ David Baltimore, Herman Lewis, Daniel Nathans, Richard Roblin III, Sherman Weissman, és Norton Zinder

²⁰⁴ M. J. PATERSON i.m.

²⁰⁵ MUKHERJEE i.m. 262. o.

²⁰⁶ MUKHERJEE i.m. 263. o.

1975 februárjában rendezték meg az Asilomar II konferenciát, melyre már nemcsak a szakmát hívták meg, hanem jogászok, újságírók, irodalmi és közéleti szereplőket is a résztvevői között tudhatott. A konferencián három munkacsoportban folytak a diskurzusok, melyen már a jogi aspektusait is megtárgyalták a rekombináns DNS-technikának.²⁰⁷ Az ott megjelent öt jogász előadása volt a fordulópont a konferencián, míg addig a kutatók egymással veszekedtek azért, hogy mennyire szükséges szigorítani az eljárásokat vagy mennyire kellene a kutatás szabadságát érvényesülni hagyni, addig a jogászok, köztük Roger Dworkin előadása meggyőzte őket arról, hogy ha egyáltalán nem fogadnak el semmilyen irányutatót vagy moratóriumot és így fognak kísérletezésbe, az anyag pedig kikerül a laboratóriumon kívülre és megfertőződik tőle valaki, annak sokkal súlyosabb következményei lesznek a tudományos életre nézve. A következmények között említette a laboratórium vezetőinek felelősségre vonását és mind a laboratórium, mind az egyetem bezárását, tüntetések sorozatát, melynek következtében a szövetségi kormány elrendelné a kutatások lehetőségének szigorú korlátozását.²⁰⁸ A résztvevők az utolsó napon elfogadtak egy ajánlást, mely a következőket tartalmazta:

- a) a kísérlet tervezésének alapvető eleme az az intézkedés is, amellyel lehetővé teszik, hogy a rekombináns DNS-sel létrehozott organizmus a laboratóriumba kerüljön,
- b) intézkedni kell az olyan mértékű elszigetelésről, melynek mértéke megegyezik a várható kockázatok mértékével,
- c) biológiai akadályokat kell létrehozni annak érdekében, hogy elkerüljék a rekombináns DNS-sel tenyésztett szervezetek elterjedését, például olyan gazdaszervezetet kell felhasználniuk, ami nem él meg laboratóriumi körülményeken kívül,
- d) a laboratóriumi munka kidolgozott és bevált gyakorlatait szigorúan be kell tartani,
- e) különféle veszélyeztetettségi szinteket jelentenek a különféle rekombináns DNS-technikák, ezért ezeketbe kell sorolni a minimális, az alacsony, a közepes és a magas kockázatú csoportokba, és ezekre külön ajánlásokat kell kidolgozni, valamint
- f) egyes kísérletek egyelőre nem végezhetőek el. Olyan kísérleteket soroltak ide, amelyeknek túl magas a biológiai kockázata, mint például a rákkeltő anyagok vagy az olyan szerek, amelyek potenciálisan veszélyes hibridek előállítására alkalmasak.²⁰⁹

---

²⁰⁷ M. J. PATERSON i.m.

²⁰⁸ MUKHERJEE i.m. 265.o.

²⁰⁹ M. J. PATERSON i.m.

Az elfogadott ajánlás zárásaként az eljárások és velük párhuzamosan a biztonsági intézkedések folyamatos felülvizsgálatról esett szó.²¹⁰ Az ajánlást elfogadó kutatók tisztában voltak azzal, hogy ezek az ajánlások lassítják a kutatási folyamataikat, azonban tudatukban volt az is, hogy ha nem tesznek lépéseket a kutatásaik biztonságosabbá tétele irányába, akkor annak súlyos következményei lehetnek mind a kutatókra, mind pedig a társadalom egészére nézve.

Berg azt tartotta a konferencia legfontosabb tanulságának, hogy kiderült, a kutatók tudják saját magukat szabályozni, valamint rájöttek arra is, hogy a média bevonása és a nyilvánosság a közvélemény szemében bizalmat keltett a kutatásokkal szemben, hiszen azokat már nem titokban, a veszélyeket elrejtve, hanem a közönség előtt megoldást keresve szerették volna végezni. A konferencia egyetlen hiányossága, hogy a technológia etikai vonatkozásairól egyáltalán nem esett szó, ezt később Berg azzal magyarázta, hogy az eljárások még olyan távolinak tűntek, hogy egyelőre a biológiai kockázatokra akartak koncentrálni – már csak a konferencia idejének rövidsége okán is – úgy gondolták, hogy ha eljön az ideje, majd az etikai aspektusokra is sort fognak keríteni.²¹¹

3.4. Szabadalmi kérdések a géntechnológiában

A géntechnológia szabályozásában viszonylag hamar helyet kaptak a szabadalmi jogok is, így a terület ebből a szerzői jogi aspektusból is meg kellett vizsgálnia a jogalkotóknak annak érdekében, hogy egyrészt a kutatók egymás kutatásait el ne lehetetlenítsék, másrészt ne lehessen olyan emberből származó részecskéken szabadalmat szerezni, ami az emberi jogok sérelméhez vezetne.

Stan Cohen és Herb Boyer az Asilomar II. konferenciát követően folytatták kísérleteiket és 1974-ben békagént ültettek egy baktériumba, kísérletükre felfigyelt Niels Reimers mérnök, aki azt kérte a kutatóktól, hogy adják be együtt a szabadalmi kérvényt, így *szabadalmat szereztek a rekombináns DNS-technológián*.²¹² A szakma felháborodott, nem értették, hogy az egyébként közpénzen kifejlesztett módszert hogyan lehetett magánkézbe adni, valamint azon is aggódtak, hogy a technológia magánszektorba kerülése maga után vonhatja a biztonsági előírások be nem tartását is. Herb Boyer 1976-ban találkozott egy befektetővel, Robert Swansonnal, aki bár nem értett a géntechnológiához, de azt tanácsolta Boyernek, hogy alapítsanak együtt egy céget, amely ilyen technológiával fog gyógyszereket előállítani, ez lett

---

²¹⁰ MUKHERJEE i.m. 266.o.

²¹¹ MUKHERJEE i.m. 268.o.

²¹² MUKHERJEE i.m. 272.o.

a Genentech. A Genentech-re enyhén előírások vonatkoztak, mint a közpénzből működtetett laboratóriumokra, így míg egyes laborokat kötöttek az Asilomarban megfogalmazott irányelvek, addig Boyerék szintetikus DNS-ekkel kísérleteztek, melyekről alig esett néhány szó a konferencián. Ezeket az előnyöket kihasználva versenyelőnyt szereztek két másik közpénzből finanszírozott laboratóriummal szemben, amikor az inzulin előállításán fáradoztak.

1978 szeptemberében benyújtotta a Genentech az *inzulin szabadalmi kérelmét*.²¹³ Az Egyesült Államokban az 1952-es szabadalmi törvény volt akkor hatályban, melynek értelmében négy kategóriára lehetett szabadalmi kérelmet benyújtani: módszer, gép, előállított anyag és összetett anyag. Miután azonban az inzulin az emberi szervezet is képes kitermelni (így előállított termék), azonban egyben természetes termék is (vagyis összetett anyag), így ha ezen kategóriák valamelyikére nyújtották volna be a szabadalmukat, akkor az azt jelentette volna, hogy az emberi test valamelyik részét szeretnék szabadalommal levédetni.²¹⁴ Ezért nem az anyagra kérték a szabadalmat, hanem magára a módszerre, vagyis „egy olyan DNS-vivőanyag előállítására kérték, amely baktériumsejtbe juttat gént, majd rekombináns fehérjét szintetizáltat a mikroorganizmusban.”²¹⁵ 1982. október 26-án az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy Hivatala kiadta minden idők egyik legtöbb bevételt eredményező és egyben legvitatottabb szabadalmi oltalmát „arra, hogy rekombináns DNS-sel fehérjét szintetizáltasson mikrobákkal.”²¹⁶

1984-ben az Amgen nevű gazdasági társaság szabadalmi oltalmat kért „a vörösvértestek képződését serkentő hormon, az eritropoetin klónozott rekombináns DNS-sel történő előállítására.”²¹⁷

Ugyanebben az évben a Kaliforniai Egyetem szabadalmat kapott a *Mo-sejtvonalra*, melynek felhasználási jogát továbbadták a Genetics Institute biotechnológiai cégnek 440 000 dollárért. Az ügy érdekessége, hogy a Mo-sejtvonalat John Moore-tól nyerték, aki 1976-tól kezdődően a Kaliforniai Egyetem Orvosi Központjában kapott kezelést szőrössejtes leukémiai diagnózis következtében. A kezelés során Moore-ból eltávolították a lépét, melyből szövettanyát készített az orvos, aki erről tájékoztatta is a beteget, aki írásos beleegyezését adta az eljárásba. Azzal a beteg azonban nem volt tisztában, hogy a szövetmintáinak köszönhetően olyan eljárást fejleszt majd a kutató-orvosa, amely több millió dollárt fog érni, és

---

²¹³ MUKHERJEE i.m. 281. o.

²¹⁴ MUKHERJEE i.m. 281. o.

²¹⁵ MUKHERJEE i.m. 281. o.

²¹⁶ MUKHERJEE i.m. 281. o.

²¹⁷ MUKHERJEE i.m. 348. o.

amelyet később szabadalmaztatni fog. Amikor Moore értesült a szabadalomról, beperelte az egyetemet, valamint orvosát annak érdekében, hogy ő is részesüljön a profitból. A kaliforniai bíróság azonban kimondta, hogy „ha a beteget pontosan tájékoztatták, hogy milyen kutatási célra fogják igénybe venni a kivett szervet, akkor semmiféle jogsértés nem történt és semmiféle jogigénye a profitra nem lehet.”²¹⁸ Abban az esetben, ha elmaradt volna a megfelelő tájékoztatás, úgy kártérítésre igényt tarthatott volna a beteg, de a szabadalom profitjából akkor sem részesülhetett volna.

A szabadalmi viták tovább folytatódtak 1991-1992-ben, amikor a Humán Genom Projekt eljutott abba a fázisba, hogy már olyan módszert fejlesztettek ki a szekvenálás gyorsítására és egyszerűsítésére, hogy a Nemzeti Egészségügyi Intézet azt tanácsolta, hogy kérjék szabadalmi oltalmát az eljárásnak. Craig Venter „szabadalma körüli viták különösen heves hangnemben zajlottak, mert a géntörödékeket az ő módszerével véletlenszerűen lehetett szekvenálni, miközben funkciójukra nem derült fény.”²¹⁹ Egy kutató a szabadalmi oltalom felmerülését az erőszakos földfoglaláshoz hasonlította, míg Eric Lander () azt a kérdést tette fel, hogy „Szabadalmaztathatom-e az elefántot úgy, hogy leírom milyen a farka, vagy úgy, hogy ismertetem farka három szakaszának tulajdonságait?”²²⁰ A szabadalmi kérdés odáig fajult, hogy „Walter Bodmer angol genetikus közölte, hogy ha az amerikaiak megadják Venternek a jogvédelmet, akkor ők Angliában beadják a saját rivális szabadalmi kérvényüket.”²²¹ Ez a szabadalmi kérdés azért volt nagyon fontos, mert ha benyújtották volna a szabadalmi igényt Venterék az eljárásra, akkor azzal visszavethették volna a tudomány fejlődését, miután csak egy embernek lett volna jogosultsága az eljárás alkalmazásához, a többi kutató legfeljebb az ő beleegyezésével használhatta volna az eljárást, melyért nem csekély összeget kellett volna fizetnie.

A Geron Corporation klónoztta és szabadalmaztatta a telomerázért felelős gént annak érdekében, hogy aktív őssejtkutatásba kezdhesen.²²²

1995. május 18-án az Amerikai Egyesült Államokban kétszáz egyházi és vallási vezető közös nyilatkozatot adott ki annak érdekében, hogy szót emeljenek az állati és emberi élet minden formájának szabadalmaztathatósága ellen. Tették ezt amiatt, mert 1988-ban az amerikai szabadalmi hivatal szabadalmat adott egy transzgenikus élőlényre, az 'oncomous'-ra (rák-

---

²¹⁸ VENETIANER Pál: *A DNS szép új világa – A tudomány második bűnbeesése*, Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1998. 159. o.

²¹⁹ MUKHERJEE i.m. 349. o.

²²⁰ MUKHERJEE i.m. 349. o.

²²¹ MUKHERJEE i.m. 349. o.

²²² FUKUYAMA i.m. 86. o.

egér), amelyet Philip Leder a Harvard Egyetem professzora állított elő a DuPont cég támogatása mellett.²²³

2002. augusztus 3-án a The Lancet folyóirat vezércikke a biotechnológiai szabadalmakról szólt, melyben megállapítást nyert, hogy „több mint 3 millió, DNS-sel, ill. genommal összefüggő szabadalom került bejegyzésre.”²²⁴ A Nuffield Council on Bioethics, mint az Egyesült Királyság legmeghatározóbb bioetikai fóruma annak az aggodalmának adott hangot, hogy a biotechnológiai szabadalmak jórésze valójában érvénytelen szabadalmon alapul. Míg eleinte valóban az újdonság, a feltalálói tevékenység, az ipari alkalmazhatóság és az invenciozítás jellemezte az első DNS szekvenciák meghatározását – ahogyan azt a szabadalom feltételrendszere megkívánja -, ma már azonban a feltalálók helyett a munka nagyrészt számítógépek végzik, s az ipari alkalmazhatóság is csupán, mint vélt lehetőség áll fent a legtöbb esetben.²²⁵ Problémaként vetik fel egyrészt azt, hogy a DNS szabadalmiért az adófizetők kétszer is fizetnek, először amikor a befizetett adójukból kapja az állami támogatást a kutatást, másodsor pedig akkor, amikor az adófizető megvásárolja a szabadalommal védett terméket a gyógyulása érdekében. Másrésztől kérdés az is, hogy az a személy, aki donorként testanyagot adományozott a kutatóknak, melyből kifejlesztették azt az eljárást, amit aztán szabadalmaztattak, hogyan is érvényesíthető ezen donorokkal szemben az igazságosság és a méltányosság elve, hozzájuthatnának-e akár ingyen ahhoz a szabadalomhoz, amit végső soron nekik is köszönhetően fejlesztettek ki a kutatók. Erre ellenérvként általában felhozzák azt az egyébként igaz állítást, hogy de mégiscsak a kutatók munkája, találmányossága és kitartása kellett ahhoz, hogy a kutatási alanyok testanyagaiból kifejlesszenek olyan eljárásokat, amelyek esetében a befektetett tudást és munkát szabadalmaztatják. Azonban bármennyire is egyetértek azzal, hogy a kutatók munkájának köszönhető a szabadalom tárgya, arról nem szabad megfeledkezni, hogy ha nem lennének olyan személyek, akik beleegyeznek abba, hogy bármiféle anyagot kivonhassanak a testükből és azt felhasználva folytathassák a kutatást, a kutatók sosem tudnának valódi emberi szöveteken dolgozni. A brit bioetikai fórum megtiltana a kutatási célra szolgáló DNS szekvenciák szabadalmaztathatóságát, kivételes esetben engedné csak szabadalmaztatni a génterápiára vonatkozó eljárásokat, ugyanígy azokat a gén termékeket is, amelyek gyógyszerek fejlesztésére szolgálnak.²²⁶

---

²²³ VENETIANER (1998) i.m. 152. o.

²²⁴ FERENCZ i.m. 21. o.

²²⁵ FERENCZ i.m. 21-22. o.

²²⁶ FERENCZ i.m. 23. o.

A 98/44 EK irányelv a biotechnológiai találmányok jogi oltalmáról szól, amelynek értelmezése Sándor Judit szerint a géneket illető szabadalmak tekintetében nehézkes.²²⁷ Az irányelv 5. cikk (1) bekezdése kijelenti, hogy kialakulásának és fejlődésének egyetlen szakaszában sem lehet szabadalmazható találmány tárgya az emberi test, sem pedig az emberi test bármely részének puszta felfedezése, ideértve valamely gén szekvenciájának vagy részszekvenciájának felfedezését is. Míg ugyanezen cikk (2) bekezdésében már azt állítja, hogy az emberi testből izolált vagy valamely műszaki eljárással más módon előállított rész, ideértve a gén szekvenciáját vagy részszekvenciáját is, szabadalmazható találmány tárgya lehet akkor is, ha az ilyen rész szerkezete megegyezik valamely természetben előforduló rész szerkezetével. Vagyis míg az irányelv kezdetben azt állítja, hogy nem lehet a gén szekvenciájának felfedezése találmány tárgya, addig pár sorral lejjebb már szabadalom tárgyává teszi ugyanazt. Azt azonban nagyon helyesen tartalmazza az irányelv, hogy nem részesülhet szabadalmi oltalomban olyan eljárás, amely az ember klónozására szolgál, az ember csíravonalának genetikai azonosságát módosítja, továbbá amely emberi embrió alkalmazására irányul ipari vagy kereskedelmi célból, valamint olyan eljárás, amely az állatok genetikai azonosságát módosítaná (ez esetben azonban hozzát teszi a direktíva, hogy csak akkor nem, ha sürgősen szenvedést okozna az állatnak és semmilyen embernek vagy állatnak hasznos gyógyászati célt sem szolgálna).²²⁸ Az irányelvet elfogadása után egyébként Hollandia megpróbálta megsemmisíttetni a Luxemburgi Európai Bíróság előtt, és bár csatlakozott álláspontjához – miszerint sem növényen, sem állaton, sem pedig emberi biológiai anyagon nem állhatna fenn szabadalmi jog – Olaszország és Norvégia, a luxemburgi Bíróság továbbra is fenn tartotta az irányelvet és annak alkalmazását.²²⁹

Venetianer szerint „az a tény ugyanis, hogy egy géntechnológiai úton módosított élőlény szabadalmi védelmet kap, az égvilágon semmit sem mond arról, hogy helyes-e ilyen előállítani, vagy szabad-e felhasználni.”²³⁰ Abban egyetértek vele, hogy arról semmit sem mond, hogy szabad-e felhasználni, ebben a kontextusban csak azt jelenti, hogy a szabadalom tulajdonosa mindenki mást elzárta a találmány felhasználásának (ingyenes) lehetőségétől. Azt azonban vitatnám, hogy az előállítás helyességéről nem állít semmit, közvetlenül természetesen nem, de közvetve a szabadalom bejegyzése legitimálja a „találmány” létrehozását.

---

²²⁷ SÁNDOR (2016) i.m. 100. o.

²²⁸ 98/44 EK irányelv 6. cikk (2) bekezdés

²²⁹ SÁNDOR (2016) i.m. 101. o.

²³⁰ VENETIANER (1998) i.m. 155. o.

2010-ben az Amerikai Egyesült Államokban a Myriad Genetics vállalat ellen döntött Robert W. Sweet bíró²³¹, amikor kijelentette, hogy a szabadalmat helytelenül biztosították a BRCA1 és a BRCA2 gének vonatkozásában, hiszen természeti törvényt nem lehet levédeni, szerinte a gének izolálása nem jelenti azt, hogy „ettől a művelettől önmagában a beazonosított gének döntően mások lennének, mint a természetben előforduló gének.”²³² A döntés összhangban állt az 1996-ban megfogalmazott Bermuda-elvekkel, amelyek „alapján az emberi genomszekvenciát ingyenesen kell hozzáférhetővé tenni.”²³³ 2011-ben a vállalat fellebbezése folyamán a bíróság azonban a cégnek már részben helyt adott, még úgy is, hogy kiderült, hogy a kutatók 53 százaléka azért nem tud új klinikai tesztet fejleszteni, mert azt már génszabadalom védi, továbbá, hogy az emberi génállomány húsz százaléka már szabadalmi oltalom alatt áll.²³⁴ Az ügyben végül 2013. június 13-án az Amerikai Legfelsőbb Bíróság hozott döntést, amely kimondta, hogy „a természetben előforduló DNS-szakasz a természet produktuma, és mint ilyen nem képezheti szabadalom tárgyát.”²³⁵ Döntésében azt is kifejtette a bíróság, hogy „valamennyi találmány magában hordoz, használ vagy alkalmaz természeti törvényeket, természeti jelenségeket vagy absztrakt gondolatokat, emiatt nem lehet a tilalmat túl széles körben értelmezni.”²³⁶ A Myriad cég azonban nemhogy nem hozta létre, de nem is módosította a génekben lévő információt, továbbá semmilyen új, saját eljárást nem alkalmazott a gének helyének beazonosítására vagy elkülönítésére.

A géntechnológia történetének egyik legfontosabb esete a *HeLa-sejtek története*, mely az 1950-es években az Amerikai Egyesült Államokban játszódott le ott, ahol még nem kellett külön hozzájárulást kérni ahhoz, hogy a műtét során eltávolított szöveteket később kutatási célokra használják fel. A HeLa-sejtek tulajdonosa, vagyis Henrietta Lacks, akit 1951-ben a Baltimore-i John Hopkins kórházban kezeltek méhnyakrákja miatt nem sejtette, hogy rákos sejtjei nemcsak korai halálát, de történelmi halhatatlanságát is eredményezni fogják. Az ő sejtjei voltak azok, amelyeket az első úrhajókban lőttek ki annak vizsgálatára, hogy megállapítsák mi történik a sejtekkel a súlytalanság állapotában. Az ő sejtjeit használták fel a gyermekbénulást kezelő szérum előállításánál, egyes kemoterápiás készítmények kidolgozására, klónozásra

---

²³¹²³¹ A Molekuláris Patológiai Társaság és más felperesek kontra az Amerikai Szabadalmi és Márka Hivatal és más alperesek ügy

²³² SÁNDOR (2016) i.m. 75. o.

²³³ SÁNDOR (2016) i.m. 75. o.

²³⁴ SÁNDOR (2016) i.m. 75. o.

²³⁵ SÁNDOR (2016) i.m. 76. o.

²³⁶ SÁNDOR (2016) i.m. 77-78. o.

vagy akár a géntérképezésre, de még a lombik-bébi kezelésben is.²³⁷ Henrietta sejtjei voltak az elsők, melyeket miután eltávolítottak a testéből, nemcsak hogy sikerült tenyésztetben életben tartani, de megállíthatatlanul szaporodásnak indult, oly annyira, hogy egy kutató szerint, ha lemérnénk az eddig előállított összes HeLa-sejtet, az több mint ötven-millió tonnát nyomna.²³⁸ Henrietta és a család a kutatásokról nem hallott, amikor már jóval később Henrietta halálát követően el kezdte érdekelni a kutatókat az, hogy vajon miért lehetnek Henrietta sejtjei halhatatlanok, felkeresték a családot is mintavétel, illetve tájékozódás céljából.²³⁹

Továbbra is felmerülnek szabadalmi jogviták a géntechnológiai találmányokkal kapcsolatosan, azonban minden esetben szemben áll egymással a társadalom és a kutatók érdeke az ingyenes hozzáféréshez és a nagyvállalatok érdeke a profithoz, mely esetben nem szívesen vállalnának úgy több milliárd dolláros projekteket, ha az nem tud jócskán megtérülni.

3.5. A technológia és a jog kapcsolata

A XVII-XX. századig jelentős mértékben változtak a társadalmak életkörülményei, ebben az időben a folyamatot egy irányban tartották a filozófiai és a gazdasági irányvonalak, mára azonban a koherens egyirányba haladást megnehezíti a társadalmak összetettségéből adódó véleményeltérések és az ütköző gazdasági célok. A filozófiában a humanizmus megszületésével alakult ki az embert a természet fölé emelő világnézet, mely kialakította a jólét iránti törekvést, a komfort, az életminőség fokozódó javítását is. Heidegger szerint a XX. században „a technika mintegy a metafizika meghosszabbításává vált, tragikusan súlyosbítva utóbbi helyzetét azzal, hogy hozzájárul a lét valósága elfedéséhez a létező előtérbe helyezésével.”²⁴⁰

A modern technológiák sok esetben termékeny talajt biztosítanak a technológiai pesszimizmusnak. A társadalom már inkább kétkedve fogad egy-egy új technológiai újítást, semmint az előnyeit látná. Amióta a tudósok feltaláltak valami olyant, amit az emberiség hasznára lehetett fordítani, mindig akadtak olyanok, akik saját céljaik érdekében az emberiség ellen fordították ezeket a találmányokat (lásd például atomenergia). A géntechnológia éppen azok közé a technológiai újítások közé tartozik, ami nemcsak az emberre magára, hanem az őt körbe ölelő környezetére is hatással van. Teszi ezt úgy, hogy az élőlényeket alkotó legelemibb

---

²³⁷ Rebecca SKLOOT: *Henrietta Lacks örök élete*, Park Könyvkiadó, Budapest, 2012. 12. o.

²³⁸ SKLOOT i.m.14. o.

²³⁹ Henriettának végül méltó emléket Rebecca Skloot állított, aki az addigra már a sajtóból és az orvosokból kiábrándult családot is meg tudta szólaltatni könyvében.

²⁴⁰ FERENCZ i.m. 8. o.

részecskékre hat, azokat módosítja, eltünteti, kipótolja vagy épp teljesen újat próbál alkotni a tudós a segítségével. A várható pozitívumok mellett (mint például eddig gyógyíthatatlan betegségek minimalizálása vagy teljes eltűnése) olyan negatív következményeket is előidézhet a géntechnológia szabadon engedése, mint a társadalmi egyenlőtlenség fokozódása,²⁴¹ a biodiverzitás megszűnése vagy akár az emberi és más állat- vagy növényfajok sokféleségének eltűnése.

B. Jarosson szerint a humanizmus és a technika jóban és rosszban osztozik egymással, miután a humanizmus mintegy a létezőknek és a természetnek az emberiség javát szolgáló szempontrendszer, melyhez a technika az embert kiszolgáló vívmányaival kapcsolódik, így a legaljasabb technikai találmányok is igazolhatók az emberiség javát szolgáló szemlélettel.²⁴² Míg Jarosson szerint a XVII. századot a mechanikus paradigma uralta, melyben megjelent az értelem kizárólagossága, a világ mennyiségi adatokkal való leírása, valamint az idő egységesítése, addig manapság a komplex paradigma korát éljük.²⁴³ Ebben a komplex paradigmában a következő szempontok az uralkodók:

- *Befejezetlenség és nem-teljesség*: mindig vannak olyan új problémák, melyek nincsenek szabályozva.
- *Az egész és a részek közötti ellentét*: az egész a részekre nem jellemző tulajdonságokkal rendelkezik, azoknál mindig több.
- *Az oksági viszonyok összekuszálódása*: a különböző folyamatok egymással összefüggenek, azonban következményeik oly annyira váratlanok lehetnek, hogy azok előre nem is láthatóak.
- *Az önszerveződés*: mint az élet megnyilvánulási formája.
- *A rend és a rendezetlenség állandó összekapcsolódása*: a rend szükségképp a rendezetlenségből keletkezik.

---

²⁴¹ Ezzel kapcsolatban kiemelnék egy újságcikket, ami az amerikai rákkezeltésről szól, ahol génterápiás módszereket használnak a rák legyőzésének végső eszközeként. A cikk azzal foglalkozik, hogy Amerikában nemcsak a kezelések ára mélyítheti a társadalmi szakadékot (hiszen egy ilyen kezelés 475.000 dollárba is kerülhet, ami körülbelül 142.500.000 Forint), de a kezelések földrajzi elérhetősége is nehezíti a betegek dolgát, miután pont ott elérhetetlen ez a fajta kezelés, ahol a halálozási számok magasak, a betegek pedig képtelenek ilyen állapotban több ezer mérföldet utazni. Emily MULLIN: *Gene therapy could make cancer care more unequal, and this map shows why*, MIT Technology Review, January 12, 2018 <https://www.technologyreview.com/2018/01/12/146216/gene-therapy-could-make-cancer-care-more-unequal-and-this-map-shows-why/> (letöltés ideje: 2018. március)

²⁴² FERENCZ i.m. 8. o.

²⁴³ FERENCZ i.m. 9. o.

- *Az instabilitás*: a legstabilabb rendszerekben is felfedezhetők a káoszra utaló elemek, így a stabilitás bármikor felborulhat.²⁴⁴

Az ipari és a természettudományos felfedezések kéz a kézben haladtak, ám mégis inkább csak ipari forradalmakról, ezt követően információs forradalomról beszélünk, melyek esetében a háttérben megbújnak a természettudományos áttörések. Manapság szokás a biotechnológia forradalmáról beszélni, mely esetben a technológia és a természettudomány egymást segítve, ösztönözve, egymás keze alá dolgozva halad és amire ráillik Bacon híres mondata, miszerint a tudás hatalom.²⁴⁵

3.5.1. A géntechnológia szabályozásának problematikája

A Frankenstein 1831-es kiadásában Mary Shelley az előszóban arról számolt be, hogy története ötlete nem máshonnan származik, mint férje, Percy Bysshe Shelley és Lord Byron beszélgetéséből, akik Charles Darwin nagyapját, Erasmus Darwint emlegették és azokat a felfedezéseket, amiket tett, köztük azt, hogy egy egyszerű halottnak hitt vorticella (-harangállatka, egyszerű eukarióta) víz hatására életre kelt.²⁴⁶ John S. Applegate²⁴⁷ Frankenstein történetet állítja párhuzamba a géntechnológiával, miután szerinte mindkét vonal az élet titkát kutatja és azt hogyan tudna ebbe – ha csak jószándékkal is -, de Istent játszva belepiszkálni.²⁴⁸ Tovább menve Applegate azt is mondja, hogy ahogy Frankenstein az általa alkotott szörnynek azért nem hozott létre menyasszonyt, mert félt az ismeretlentől, az új faj veszélyeitől, illetve tartott a társadalom stabilitásának megingásától is, úgy ezekre való tekintettel, az emberiségnek is vigyázni kellene a génmódosítási eljárásokkal és inkább annak a következményeit kellene elviselnie, hogy nem fog új technológiát alkotni, mintsem annak a következményeit kelljen elviselnie, hogy (újfent) Istent játszott.²⁴⁹

---

²⁴⁴ FERENCZ i.m. 9 – 10. o.

²⁴⁵ FERENCZ i.m. 11. o.

²⁴⁶ S. APPLGATE: The Prometheus Principle: Using the Precautionary Principle to Harmonize the Regulation of Genetically Modified Organisms, Indiana Journal of Global Legal Studies, Volume 9, Issue 1, Article 11, Fall 2011 217. <https://www.repository.law.indiana.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1234&context=ijgls> (letöltés dátuma: 2020. november 21.) 2011. 211-212. o.

²⁴⁷ John S. Applegate – amerikai környezetvédelmi jogász

²⁴⁸ APPLGATE i.m. 212. o.

²⁴⁹ APPLGATE i.m. 213. o.

Colborn²⁵⁰ szerint, ha gyorsítva megyünk a jövőbe, akkor ezt vakon fogjuk megtenni, miután egy gén módosítása nemcsak a többi gén működésében okozhat elakadást vagy változást, hanem a rendszer komplexitása miatt egy rész megpiszkálása az egész összeomlásához, legalábbis összezavarodásához vezethet. Teheti ezt már csak azért is, mert végtelen a genetikai variációk létrehozásának a lehetősége, módosítható úgy egy embrió, hogy ne zöld, hanem kék szemmel jöjjön világra, és ugyanúgy szárazságtűrővé is tehető génmódosítással mondjuk egy kukoricafajta, amit sivatagosabb vidékeken szeretnének termesztetni. Ezek felismerése miatt állítja azt Al Gore²⁵¹, hogy „buldózerrel tapossuk el az édenkertet”²⁵², hozzátéve azt is, hogy „feltételeztük, hogy életünknek nem kell közvetlen kapcsolatban állnia a természet világával, hogy szellem és test elkülönülhet és testetlen intellektusokként manipulálhatjuk a világot, ahogy kedvünk tartja.”²⁵³

A géntechnológia szabályozásának a kulcsa abban rejlik, hogy a lehető legtovább meg kell állítani a géntechnológia szabadon engedését, ha a szellem egyszer kiszabadul a palackból, onnantól kezdve nem lesz megállás. Egyelőre még nem ismertek a génmódosítási eljárások hosszútávú következményei sem az emberi szervezetre, sem pedig a környezetre nézve. A géntechnológia nemcsak egy megoldás a néhány lehetőség közül, hanem a végső megoldásnak kellene lennie, amire akkor kerülhet sor, ha az addigi próbálkozásainkkal nem értünk el eredményt. A bővebb terméshozamot hozó növények kifejlesztése géntechnológia segítségével nehezen magyarázható, hiszen az ezt kifejlesztő országok élenjárnak a felesleges élelmiszerek pazarlásában és kidobásában. Ugyanakkor a megváltozott klímának ellenálló növények kifejlesztése okot adhatna a géntechnológiához, mint végső megoldáshoz való folyamadásra, bár még ez esetben is lehetne hagyni hadd tegye az evolúció a dolgát és engedni, hogy a növényeink a klímához alkalmazkodhassanak. A géntechnológia segítségével módosított fajok olyan új fajokká válhatnak, melyek könnyen kiszoríthatják a módosítás nélküli fajokat.

Természetesen az éremnek két oldala van, ezért a géntechnológia akár növelheti a biodiverzitást²⁵⁴ is az által, hogy olyan fajoknak segíti az életben maradást melyek a kihalás szélén állnak. Ilyen esetben is elgondolkodtató és talán vizsgálendő lehetne, hogy egyes fajok

---

²⁵⁰ Theo Colborn – amerikai zoológus professzor, az 1997-ben megjelent *Az ellopott jövőnk* című könyv társszerzője

²⁵¹ Al Gore – Nobel-békedíjas környezetvédelmi aktivista, az Amerikai Egyesült Államok volt alelnöke 1993-2001 között

²⁵² Al GORE: *Mérlegen a Föld – Ökológia és az emberi lélek*, Föld Napja Alapítvány, Budapest, 1993. 165. o.

²⁵³ GORE i.m. 165. o.

²⁵⁴ *Better Living Through Chemistry* (- Jobb élet a kémia révén) elve alapján

az emberi közrehatás következtében halnak ki vagy az evolúciós versenyben maradnak alul. Az emberi közrehatásnál még az is elgondolkodtató lehetne, hogy nincs-e vajon ez előre belekódolva a rendszerbe (mármint az, hogy az ember kikiáltva magát főfajnak kihalással fenyeget megannyi más fajt)?

3.5.2. Az elővigyázatosság elve

1972-ben a Riói Nyilatkozat 15. elvében határozták a precautionary principle, vagyis az elővigyázatosság elvét, a következőként: „A környezet védelme érdekében az Államok, lehetőségeiknek megfelelően, széles körben törekedni fognak az elővigyázatosságra. Ahol súlyos vagy visszafordíthatatlan kár fenyeget, a teljes tudományos bizonyosság hiánya nem használható föl indoklásként a környezetromlást megakadályozó, a hatékonysággal járó intézkedések elhalasztására.”²⁵⁵ A Nyilatkozat értelmében a veszély pusztája megléte is elegendő, nem kell annak bekövetkezését is bizonyítani.

Még a génmódosított növények térnyerése előtt 1984-ben Al Gore felhívta a figyelmet az elővigyázatosság elvének a használatára a biotechnológia alkalmazása és szabályozása során. Al Gore elismerte a géntechnológiából származható előnyök létjogosultságát, mindeközben figyelmeztetett arra is, hogy még a technológia alkalmazása és elterjedése előtt kellene rájönni a technológia potenciális veszélyeire, nem pedig az esetlegesen bekövetkező balesetekből tanulni, amely fontos alapul szolgálhatna a humán genetikai eljárások szabályozásának is.

Venetianer Pál tudósként két aggályt határoz meg az elővigyázatosság elvének alkalmazásával kapcsolatosan. Az első, hogy szerinte az elv alkalmazói akkor járnak el helyesen és célnak megfelelően, ha csak abban az esetben beszélnek veszélyről, „ha annak feltételezése nem pusztán elképzelhető, hanem valóban reális és indokolt.”²⁵⁶ A másik aggálya, hogy „akik ezt valamilyen cselekvés megakadályozására használják, hajlamosak elfelejteni, hogy többnyire a „nem-cselekvés” is tett, amelynek következményei vannak.”²⁵⁷ Ellenpéldaként felhossa a gyógyszeripart, amelyben ha érvényesülne a feltétlen és következetes alkalmazása az elővigyázatosság elvének, akkor a gyógyszerek klinikai kipróbálását is

---

²⁵⁵ 1972. Riói Nyilatkozat a Környezetről és a Fejlődésről, <http://www.nyf.hu/others/html/kornyezettud/megujulo/Fenntarthato%20fejloedes/A%20Rioui%20Nyilatkozat.htm> Letöltés dátuma: 2020. december 6.

²⁵⁶ VENETIANER Pál: *Génmódosított növények – Mire jók?*, Typotex Kiadó, Budapest,, 2010. 50. o.

²⁵⁷ VENETIANER (2010) i.m. 50. o.

tilalmazná. Véleménye szerint jobb a túlzott óvatosság, mint a túlzó könnyelműség, azonban azt is kijelenti, hogy „a döntések kizárólagos megalapozására minden bizonnyal alkalmatlan.”²⁵⁸

Az Európai Unió az EUMSZ 191. cikkének (2) bekezdésében említette meg az elővigyázatosság elvének a figyelembevételét az Unió környezetpolitikájának alkalmazása során. 2000-ben az Európai Bizottság fejtette ki az elővigyázatosság elvének a jelentését, céljául tűzte ki az elvnek, hogy megelőző döntéshozatallal legyen képes az Unió biztosítani a környezet védelmét. „A Bizottság szerint az elővigyázatosság elve akkor alkalmazható, ha tudományos és objektív értékelés azonosítja egy jelenség, termék vagy eljárás feltehetően veszélyes hatásait, feltéve, hogy a szóban forgó értékelés nem teszi lehetővé a kockázat kellő biztonsággal történő meghatározását.”²⁵⁹ Azonban az elv alkalmazását három együttesen fennálló feltétel teljesüléséhez köti:

1. A feltehetően káros hatások meghatározása.
2. A rendelkezésre álló tudományos adatok értékelése.
3. A tudományos bizonytalanság mértéke.

Az elővigyázatosság elvének az alkalmazásakor a következő hármast kell betartani:

1. Meg kell határozni a lehető legteljesebb tudományos értékelés és a tudományos bizonytalanság mértékét.
2. A kockázat, továbbá a fellépés hiányából eredő lehetséges következmények meghatározása.
3. Valamennyi érdekelt fél bevonása az elővigyázatossági intézkedések vizsgálatakor.

Ezenfelül az elővigyázatosság elvének alkalmazásakor a kockázatkezelés általános elveit is figyelembe kell venni úgy, mint arányosság az intézkedés és a védelem szintje között, megkülönböztetésmentes intézkedések, korábbi intézkedésekkel való összhang, továbbá az intézkedés-nem intézkedés előnyei és hátrányai, valamint az intézkedések felülvizsgálata a tudomány fejlődése folyamán.²⁶⁰

Mind ezek figyelembevételével az elővigyázatosság elve a technológiák szabályozása kapcsán megköveteli, hogy a technológia veszélyes hatását objektíven meg lehessen állapítani, és ki lehessen mondani, hogy a technológia konkrét kockázatait nem lehet teljes biztonsággal

---

²⁵⁸ VENETIANER (2010) i.m. 51. o.

²⁵⁹ Communication from the Commission on the precautionary principle:
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/HTML/?uri=LEGISSUM:132042&from=HU>
(letöltés dátuma: 2020. december 6.)

²⁶⁰ Communication from the Commission on the precautionary principle i.m.

meghatározni, vagyis a veszélynek létezőnek kell lennie, de azonosítani nem kell tudni. Ugyanakkor az elv alkalmazása már megköveteli azt, hogy tisztán láthatóvá váljon, hogy a tudomány mennyiben bizonytalan a kockázatokban, illetve megköveteli azt is, hogy a tudományos fejlődésével a veszély és a kockázatai is vizsgálat alá kerüljenek.

Az elővigyázatosság elvét ezzel összefüggésben konkrét kérdésre lehet vonatkoztatni, ha megjelenik egy olyan új technológia, amelynél a veszélyt rögtön felismerik a jogalkalmazók, azonban a konkrét kockázataiban vagy azok bekövetkezésének valószínűségében egyelőre bizonytalanok. Ebben az esetben alkalmazandó lehet az elővigyázatosság elve, megelőzendő az ember és környezetének károsodását. További kutatások során (kivéve persze, ha már ezt is tilalmazza adott ország) eldőlhet, hogy az elővigyázatossági intézkedésekkel „sújtott” technológia alkalmazható-e a kinti világban vagy jobb, ha a kutatók zárt ajtó mögött marad.

3.5.3. A jövő szabályozhatóságának etikai vonatkozásai

Fukuyama szerint „az emberi faj egy olyan evolúciós folyamat eredménye, mely sok millió éve tart, és némi szerencsével a jövőben is folytatódni fog. Nincsenek rögzült emberi tulajdonságok, eltekintve attól az általános képességtől, hogy meghatározzuk, mik akarunk lenni, és hogy vágyainknak megfelelően változtassuk önmagunkat. Így aztán kinek lenne joga azt mondani nekünk, hogy embernek lenni és emberi méltósággal bírni annyit jelent, mint tehetetlenül ragaszkodni bizonyos érzelmi alapú viselkedésformákhoz, amelyek csupán véletlenszerű melléktermékei az evolúciónak? (...) miért ne fogadhatnánk el inkább egyszerűen azt, hogy fajunk lényegéhez tartozik az önmódosítás képessége?”²⁶¹

Fukuyama Orwell 1984 utópiájából és Huxley Szép új világának társadalmából indult ki akkor, amikor az előbbi gondolatokat megfogalmazta. Ezzel összefüggően három lehetséges forgatókönyvet is felvázolt aszerint, hogy a biotechnológiai fejlődés a 2000-es évek elejéről nézve milyen irányba haladhat. Eszerint az első forgatókönyv értelmében a *farmakogenomika* fogja a főszerepet játszani, a gyógyszergyártók a genetikai tudás birtokában már képesek lesznek személyre szabott gyógyszerek gyártására, ami nemcsak azért lesz kívánatos, mert kifejezetten ott hat majd a szervezetben, ahol a rendellenesség található, hanem általa a mellékhatások kockázata is minimális szintre csökken. A második forgatókönyv értelmében az *összejttherápia* fogja a várható élettartamot jócskán megnövelni, hiszen képes lesz a test bármely szövetének regenerálására, általa bármikor lehetőség nyílik új szervek növesztésére egy sertés vagy egy szarvasmarha testében. A harmadik forgatókönyv pedig az, hogy már az anyaméhbe

---

²⁶¹ FUKUYAMA i.m. 13. o.

ültetés előtt lehetőség nyílik majd a *preimplantációs embrió szelekcióra*, ahol a szülők kényük-kedvük szerint kiválaszthatják, hogy mely embriót kívánják világra hozni. Ez esetben nemcsak a kiválasztást vetíti előre, hanem azt is, hogy a géneket majd lehet állati vagy épp növényi génekkel manipulálni a jobb fizikai teljesítmény vagy a nagyobb ellenállóképesség érdekében.

Éppen ezen eshetőségek miatt figyelmeztet arra, hogy „már most el kell kezdenünk a gondolkodást arról, hogy miképpen hozzuk létre azokat az intézményeket, amelyek képesek meghúzni a határt a biotechnológia jó és rossz felhasználása között, továbbá hatékonyan betartatni a szabályokat nemzeti és nemzetközi szinten egyaránt.”²⁶²

A biotechnológia etikai kérdéseivel kapcsolatban elmondható, hogy az azt képviselő emberek két táborra oszthatók, az egyik csoport teljes tilalom alá vonná az összes erre irányuló eljárást, míg a másik csoport a kutatás szabadságának értelmében mindent engedélyezne. A szabályozás egyik legnagyobb nehézsége, hogy ha nemzeti szinten le is állítják egyes országok a kutatásaikat, a globalizáció miatt a kutatók tovább állnak és ugyanúgy folytatják az abba hagyott kutatásokat csak épp egy olyan országban, ahol vagy még nem tiltott az adott eljárás vagy kifejezetten engedélyezett.

3.6. A gén fogalma

Siddhartha Mukherjee rákkutató szerint a XX. században három olyan területen is fontos eredményeket értek el a kutatók, amelyek veszélyt jelenthetnek az emberiségre: az atomkutatásban, az informatikában és a genetikában.²⁶³

Azóta már tudjuk, hogy egy ember 46 kromoszómával rendelkezik, amiből 23-at az egyik, míg 23-at a másik szülőtől kapott és a gének azok az részecskék, amik, mint egy lánc kromoszómává kapcsolódnak össze. Az emberi szervezet által hordozott információk összessége is a genom, ami így mintegy 20 687 génből áll össze, ami 3 088 286 401 DNS-betűt tartalmaz, azonban nem a gének száma a fontos és teszi az embert emberré, hanem a gének hálózatának a működése.²⁶⁴ „A genom 98 százaléka a gének közötti (intergénikus) DNS-hez, illetve a géneken belüli nem kódoló szakaszokhoz (az intronokhoz) tartozik”²⁶⁵, melyek nem kódolnak sem fehérjét, sem pedig RNS-t, azonban a történelem nyomokat hagyott rajta, és tartalmaz olyan ősi vírus maradványokat, melyek egykor aktív gének lehettek és átmehettek

---

²⁶² FUKUYAMA i.m. 18. o.

²⁶³ MUKHERJEE i.m. 16. o.

²⁶⁴ MUKHERJEE i.m. 365. o.

²⁶⁵ MUKHERJEE i.m. 366. o.

egyik élőlényről a másikra, így az emberi genom nagy része nem is annyira emberi. Mukherjee szerint a genetikai kódot értjük, vagyis ismerjük, hogy hogyan lesz fehérje egy gén által hordozott információból, azonban „a genomikai kódot egyáltalán nem ismerjük – fogalmunk sincs, hogy a genomban elhelyezkedő gének hogyan koordinálják térben és időben a génexpressziót az emberi szervezet felépítése, fenntartása és kijavítása érdekében. A genetikai kód egyszerű: a DNS alapján RNS készül, majd az RNS alapján protein, amelyben a DNS bázishármasai egy-egy aminosavat határoznak meg. A genomikai kód sokkal bonyolultabb. Egy génhez olyan DNS-szekvenciák csatlakoznak, amelyek meghatározzák, hogy a gén mikor és hol expresszálódjon. Nem tudjuk, hogy a gének miért a genom adott fizikai régióiban helyezkednek el, és azt sem, hogy a közöttük lévő intergénikus DNS-szakaszok hogyan szabályozzák és koordinálják működésüket.”²⁶⁶ A mai napig fedeznek fel a kutatók kis RNS-eket (gyűjtőfogalom, amely olyan RNS-eket takar, amelyek biológiai szabályozókként működnek), a korábban említett ENCODE program 2013-ban már 8800 darab ilyen kis RNS-t talált.²⁶⁷

Sikerült a genetikusoknak azt is bebizonyítani, hogy a Földön élő emberiség egyetlen faj, a mai emberek DNS szekvenciájában átlagosan 0,1 %-nyi eltérés figyelhető meg, így nemcsak újonnan keletkezett faj az emberiség, de az Éva-hipozétis is bizonyítást nyert azáltal, hogy minden ma élő embert egy közös 200 000 éve élt őshöz vezetnek vissza.²⁶⁸ Venetianer Pál szerint a genetikusok többsége azon a véleményen van, hogy tudományosan nem indokolható semmiféle rassz vagy fajta szerinti felosztása az emberiségnek, már csak azért sem, mert egy európai és egy afrikai ember genomja kevésbé tér el egymástól, mint két afrikai emberé, tekintettel arra, hogy az emberiség afrikai származású, így azon a kontinensen volt a legtöbb idő a heterogenitás kialakulására.²⁶⁹

Monogénes örökletes betegségeknek nevezik azokat az örökölhető betegségeket, amelyek oka egyetlen gén megváltozása vagy mutációja. Ilyen betegség a sarlósejtes vérszegénység is, amely megtalálható az 1960 óta gyűjtött monogénes betegségek listáján (OMIM – Online Mendelian Inheritance of Man).²⁷⁰ A génterápia jelentené a kiutat a monogénes betegségekből abban az esetben, ha általa gyógyíthatóvá válnának ezen bajok

---

²⁶⁶ MUKHERJEE i.m. 367-368. o.

²⁶⁷ VENETIANER (2013) i.m. 42. o.

²⁶⁸ VENETIANER (2013) i.m. 70. o.

²⁶⁹ VENETIANER (2013) i.m. 74.o.

²⁷⁰ VENETIANER (2013) i.m. 85.o.

még hozzá úgy, hogy az ember beteg sejtjeibe lehetne bejuttatni a gének egészséges változatait, amik így alkalmassá válnának a betegség kiküszöbölésére.

1988-ban Ashanti DeSilvat, egy kétéves kislányt gyógyítottak génterápiával, azonban a gyermek a terápia újdonsága és bizonytalan kimenetele okán kapott egyéb, hagyományos kezelést is, ezért biztosan nem állapítható meg, hogy mi okozta a Ashanti gyógyulását, a génterápia vagy a hagyományos terápiás eljárás.²⁷¹ Ezen esetet követően Franciaországban huszonnégy SCID-beteg (SCID – súlyos kombinált immunhiány) gyermeket kezeltek eredményesen génterápiás eljárással, azonban a huszonnégy páciensből négy gyermek leukémiás lett, amiben egyikük meg is halt, így egy időre leállították az SCID-t gyógyító génterápiás eljárásokat.

2009-ben forgalmazási engedélyt kapott Európában egy olyan készítmény (antitrombin), amelyet genetikailag módosított kecske tejéből állítanak elő és ami egy igen ritka monogénes öröklődésű betegséget gyógyít.²⁷² 2012-ben Európában először kapott engedélyt általános használatra egy génterápiás eljárás, ami egy ritka monogénes örökletes betegség meggyógyítását tűzte ki célul.²⁷³

Multigénes vagy multifaktoriális öröklődésű betegségeknek nevezik azokat a betegségeket, amelyek több embert érintenek úgy, hogy ezek az emberek hajlamosak bizonyos betegségekre, ilyen betegség az asztma, a magas vérnyomás, a cukorbetegség vagy az Alzheimer-kór.²⁷⁴ Ezen betegségek kutatását általában két nagyszámú egyedet magában foglaló csoporton hajtják végre, melyben az egyik csoport tagjai súlyosan ilyen betegségekből szenvednek, a másik csoport tagjai azonban ezen betegségekre egészségesnek tekinthetők. Általában a vad típustól való eltéréseket keresik a kutatók, melyeket, ha megtalálnak biztosan kijelenthetik, hogy ezek játszottak szerepet a betegség kialakulásában, továbbá ezen gyakorisági különbségek megadják a „hajlam” mértékét is.²⁷⁵

Amennyire a folyamatos kutatásoknak köszönhetően változhat a gén pontos genetikai fogalma, úgy a gén jogi fogalma is nehezen megragadható. A gén jogi fogalmának meghatározása azért lenne nagyon lényeges, mert a gén nem pusztán egy az embert felépítő részecske, hiszen a génekből rengeteg információ, genetikai adat szűrhető le, amely nemcsak egy adott emberre, hanem annak közeli hozzátartozóira is vonatkozik és amely tökéletes

---

²⁷¹ MUKHERJEE i.m. 469. o.

²⁷² VENETIANER (2013) i.m. 115.o.

²⁷³ VENETIANER (2013) i.m. 92. o.

²⁷⁴ VENETIANER (2013) i.m. 94. o.

²⁷⁵ VENETIANER (2013) i.m. 95. o.

táptalaja a genetikai alapon történő megkülönböztetésnek, valamint összefüggésben áll mind az emberi méltósághoz való joggal, mind pedig a testi integritás védelmével.

Sándor Judit szerint köztes jogi normát alkotnak az emberi gének, miután részben az érintett személy emberi jogai vonatkoznak rájuk, részben pedig a biotechnológia szabályai alá tartoznak.²⁷⁶ Éppen ezért a szerző azt javasolja, hogy a „genetikai adatoknak sajátos jogi státuszt kell biztosítani”,²⁷⁷ miután a genetikai adat nem pusztán egészségügyi adat, hanem sok személyazonosításra alkalmas információt is tartalmaz adott személyről.

3.7. A biotechnológia fogalma

A biotechnológia fogalmát Petz-Stifter Mária a következőképp fogalmazta meg egy 2004-ben megjelent tanulmánykötetben: olyan „interdiszciplináris sajátosságokat mutató technológia, az ún. „klasszikus” biotechnológiának számító növénytermesztési, állattenyésztési vagy fermentációs eljárásoktól kezdve napjaink „modern” gyógyszeripari, mezőgazdasági-élelmiszeripari eljárásain folytatva, a bioinformatikán befejezve.”²⁷⁸ Szerinte a modern biotechnológiát a klasszikus biotechnológiától „a mikrobiológiai-géntechnológiai eljárási lépések, módszerek vagy génmanipulált biológiai anyag alkalmazása különbözteti meg.”²⁷⁹ A biotechnológián mai Petz-Stifter szerint a molekuláris biotechnológiát értik, vagyis a géntechnológiát és a fúziós módszereket.²⁸⁰ C.S. Lewis a biotechnológiát az „ember megszüntetésének” nevezte.²⁸¹

---

²⁷⁶ SÁNDOR (2016) i.m. 15-16.o.

²⁷⁷ SÁNDOR Judit: *Genomika és Jog*, Magyar Tudomány, 2002/5. szám, 617. o.

²⁷⁸ Petz-Stifter Mária: *A biotechnológiai találmányok közrendet, közérkölcst érintő kérdései*, In: TATTAY Levente (szerk.): *A biotechnológia jogi és etikai kérdései az EU-ban*, Magyar Tudományos Akadémia Tudomány és Kutatások Jogi és Igazgatási Kérdéseinek Kutatócsoportja, Budapest, 2004. 28. o.

²⁷⁹ PETZ-STIFTER i.m. 28. o.

²⁸⁰ PETZ-STIFTER i.m. 28. o.

²⁸¹ FUKUYAMA i.m. 14.o.

4. A géntechnológia

„Il ne va pas non plus sans risque, mais l'absence de tout risque n'est pas la vie,
c'est la mort.”²⁸²

(Gilbert Hottois)

A géntechnológiával életünk során három szinten találkozhatunk. Ez a találkozás megvalósulhat humángenetikai vizsgálat keretén belül, amikor arra a kérdésre keresik a választ, hogy mi vagy gyermekünk milyen vélt vagy valós genetikai rendellenességben szenved. De megvalósulhat génsébeszet esetén is, amikor vagy olyan gyógykészítményt kapunk, melyet géntechnológia segítségével fejlesztettek ki vagy rajtunk hajtanak végre egy olyan génmódosítási eljárást, mellyel leendő betegségeinket kívánják megelőzni. Végül géntechnológiával találkozhatunk humángenetikai kutatások esetén is, amikor a rólunk vett genetikai mintát vizsgálják a kutatók annak érdekében, hogy megtudjanak rólunk valami olyat, amit más módszerrel addig nem tudtak kideríteni.

Habár kifejezett jogi szabályozást főképp csak a humángenetikai vizsgálatok, illetve az azok során gyűjtött mintákon való humángenetikai kutatások esetére találunk, elengedhetetlen lenne a génsébeszet és az embereken (nem pedig a mintáikon) végrehajtott kutatások speciális szabályozása is annak érdekében, hogy az emberi jogok és a betegjogok maradéktalanul érvényesülhessenek egy olyan helyzetben is, amely még megannyi ismeretlen tényezőt rejteget az ezzel nap, mint nap foglalkozó tudósok előtt is. Üdvözlendő volna annak érdekében is, hogy ezáltal a joghézag által veszélybe került betegjogok valóban be tudják tölteni azt a funkciót, amire megalkották azokat, így korlátot tudjanak szabni a szabad kísérletezésnek és ha kell megvédjék az embereket még saját maguktól is.

4.1. A humángenetikai vizsgálatok

A humángenetikai vizsgálatok definícióját a Humángenetikai törvény²⁸³ határozza meg. Eszerint humángenetikai vizsgálat az egészséget károsan befolyásoló hatásokkal társuló vagy azokat előre jelző, csírasejt eredetű (örökölt) vagy a magzati élet korai szakaszában kialakult, a

---

²⁸² Szabad fordításban: „Ez sem kockázat nélküli, de a kockázat hiánya nem élet, hanem maga a halál” HOTTOIS i.m.

²⁸³ 2008. évi XXI. törvény a humángenetikai adatok védelméről, a humángenetikai vizsgálatok és kutatások, valamint a biobankok működésének szabályairól (a továbbiakban: Humángenetikai törvény) 3. § (1) bekezdés 11. pont

genom (gének, kromoszómák) veleszületett – genetikai betegséget okozó vagy arra hajlamosító – variánsainak kimutatására irányuló, genetikai mintán végzett laboratóriumi analízis, amely a vizsgálat célja szerint lehet klinikai genetikai vizsgálat, genetikai szűrővizsgálat és kutatási célú genetikai vizsgálat.²⁸⁴

A *klinikai genetikai vizsgálatok*²⁸⁵ lehetővé teszik, hogy már a betegség tüneteit megelőzően képet kapjon arról a személy, hogy élete során milyen rendellenességek alakulhatnak ki a szervezetében, vagyis, a humángenetikai vizsgálatnak köszönhetően egy emberről vagy egy még meg sem született emberről már kideríthető, hogy rendelkezik-e valamilyen genetikai eredetű betegséggel vagy rendelkezik-e ilyen betegségre utaló hajlammal. Ezt az információhalmazt nemcsak magára vonatkozóan tudhatja meg a személy, hanem utódira vonatkozóan is.

A *preimplantációs diagnosztika* lényege éppen az, hogy az embrió méhbe történő beültetése előtt szűrik ki, hogy melyek azok az embriók, amelyek esetlegesen rendellenesség(ek)ben szenvednek, míg a *prenatális diagnosztika* esetében a természetes úton megfogant magzaton vagy az embrióként beültetett és már magzati korban lévőknél szűrik ki az esetleges betegségeket.

A géntechnológia fejlődése lehetővé teszi, hogy minél nagyobb számú rendellenesség váljon kimutathatóvá a vizsgálatok során - az 1970-es évekre közel 100 kromoszóma-rendellenesség és további 23 anyagcsere-zavar vált szűrhetővé már magzati korban²⁸⁶ - azonban, ha a személy saját maga általi vizsgálatáról van szó, a jog biztosítja mind a genetikai tanácsadáshoz való jogot, mind pedig a 'nem tudás jogát' a tájékoztatáshoz való jog keretein belül.

Éppen ezért, „a genetikai tesztvizsgálatoknak az ad kiemelt jelentőséget, hogy az adatok az egyénre megkülönböztető jellegűek, egész életre szólóan jellemzőek, később bekövetkező betegségek előrejelzésére alkalmasak, ráadásul az egyént identifikáló adatok több más személyre – az utódokra és a családtagokra is – vonatkoznak.”²⁸⁷ Így kiemelt jelentőségű, hogy

---

²⁸⁴ Humángenetikai törvény 3. § (1) 11.

²⁸⁵ Klinikai genetikai vizsgálat: olyan humángenetikai vizsgálat, amelynél a genetikai mintát szolgáltató érintett személy betegség tüneteit mutatja (diagnosztikus genetikai teszt), vagy amelynél a genetikai mintát szolgáltató tünetmentes személy vér szerinti rokona genetikai betegségben szenved és a személy saját egészsége, illetve gyermekvállalása szempontjából fokozott kockázatnak van kitéve. (Humángenetikai törvény 3. § (1) 12.)

²⁸⁶ MUKHERJEE i.m. 307. o.

²⁸⁷ Kosztolányi György: *Genetikai betegségek diagnosztikájának és kezelésének etikai aspektusai* In: OLÁH Éva (szerk.): *Klinikai genetikai*, Budapest, Medicina Könyvkiadó Zrt., 2015, 585. o.

az emberi jogok a humángenetikai vizsgálatok esetében is biztosítva legyenek. „Az orvosi genetikai vizsgálatok alkalmazásakor érvényesülniük kell az általános etikai elveknek, így az emberi autonómia tiszteletének, a nem ártani elvének és az igazságosságnak a javak elosztásában. A humángenetika sajátos etikai alapelvei a genetikai adatok speciális státuszából vezethetők le, abból, hogy a genetikai adatokat az egyén különleges személyi adataiként kell kezelni.”²⁸⁸ Utóbbi etikai alapelv emberi jogi kritériumként jelenik meg egy humángenetikai vizsgálat során, például az emberi méltósághoz való jog, a személyes adatok védelme és az önrendelkezéshez való jog kapcsán.

Az első genetikai vizsgálaton alapuló terhességmegszakításra 1968-ban került sor, miután *J. G. szűrésre* jelentkezett annak érdekében, hogy kiderítse születendő gyermeke nem szenved-e a családjában sorozatosan öröklődő Down-szindrómában. Miután magzatáról megállapították az orvosok, hogy a megszületését követően a gyermek Down-kóros lesz, az anya megszakította a terhességét (korábban már életet adott egy Down-kóros kisfiúnak, aki szívelégtelenség miatt az öthónapnyi élete során műtétek sorozatán esett át). 1973-ban mondta ki az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága a *Roe kontra Wade-ügyben*, hogy az anyának az önrendelkezéshez való joga kiterjed arra is, hogy dönthessen az abortuszról, melyet az állam már nem tilthat.²⁸⁹ „A bírói ítélet nemcsak saját reprodukciójuk felügyeletét bízta a nők önrendelkezésére, hanem a magzati genom felügyeletét is az orvosokra. Mivel az első és második trimeszterben legfelsőbb bírói döntéssel engedélyezték a terhesség megszakítását, és ezt a legismertebb jogászok is megerősítették, a genetikai vizsgálati módszerek nagyon gyorsan elterjedtek.”²⁹⁰

4.1.1. Emberi méltósághoz való jog²⁹¹

A korábbiakban bemutatott A bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata is már első helyen említi az elvek között az emberi méltóság tiszteletét. Ugyanitt említi azt a nagyon fontos tételt is, hogy az egyén érdeke és jóléte mindig megelőzi a tudomány és

---

²⁸⁸ KOSZTOLÁNYI i.m. 587. o.

²⁸⁹ MUKHERJEE i.m. 306. o.

²⁹⁰ MUKHERJEE i.m. 306-307. o.

²⁹¹ Jelen alfejezet a Szűtor Vivien: Az egyes emberi jogok megjelenésének problematikája a géntechnológiai eljárások során. In: Glossa Iuridica a Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar folyóirata, „A jó kormányzás”, 2018. évfolyam 1-2. szám, Budapest, 2018. 164 - 166. o
https://ajk.kre.hu/images/doc6/kiadvanyok/Glossa_Iuridica_2018_1-2_szam.pdf

társadalom kizárólagos érdekeit.²⁹² Valamint kitér arra is, hogy szükséges figyelembe venni az ember sebezhetőségét a tudományos és orvosi gyakorlatban, továbbá, hogy ezt és a személyek integritását védelemben kell részesíteni.²⁹³ Továbbá azt is kiemeli, hogy minden ember egyenlő a méltósága és a jogai tekintetében, éppen ezért méltányos és igazságos bánásmódot kell az emberek irányába tanúsítani.²⁹⁴

Az Oviedói Egyezmény előírja az Egyezményt elfogadó felek számára, hogy részesítsék védelemben az emberi lények méltóságát, önazonosságát, valamint sérthetlenségét is.²⁹⁵ Az Alaptörvény II. cikke rendelkezik az emberi méltóság sérthetlenségéről, valamint arról, hogy minden embernek joga van az emberi méltóságához és az élethez is. Az emberi méltósághoz való jog csak és kizárólag az élethez való joggal együtt korlátozhatatlan, éppen ezért lehetséges a magzat életét, s így méltóságát is korlátozni (ha egyáltalán beszélhetünk emberi méltóságról egy magzat esetén) az anya önrendelkezéshez való jogára hivatkozással, és ez az a jog, ami garantálja az anyának a terhesség megszakításához való jogát. Éppen ezért, az emberi méltósághoz való jogot nem biztos, hogy fel lehet hívni abban az esetben, amikor egy embrión vagy magzaton végeznek el humángenetikai vizsgálatot és a nemkívánatos tulajdonságok megléte dönti el, hogy adott embrió vagy magzat megszülethessen-e vagy sem. Azonban, ebben az esetben bevezethető lehetne az emberi méltóság fokozatossága, ha egyáltalán maga az emberi méltóság fogalma lehetővé teszi ennek bevezetését.²⁹⁶

A humángenetikai vizsgálatok arra irányulnak, hogy az egyén megtudja milyen örökletes genetikai rendellenességekkel rendelkezik, kérdésként merülhet fel, hogy ez esetben vajon megvalósul-e az emberi méltósághoz való jog? Nemcsak abban a vonatkozásban, hogy az egészségügyi szolgáltatóknak dolgozó személyek (orvosok, nővérek, asszisztensek) tiszteletben tartják-e a személyek emberi méltósághoz való jogát a humángenetikai vizsgálatok elvégzése során, hanem abban az értelemben is, hogy vajon nem sérül-e az emberi méltósághoz való jog akkor, ha a személy megtudja, hogy egy olyan súlyos, örökletes betegségben szenved,

---

²⁹² UNESCO: A bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata [a továbbiakban: Bioetikai Nyilatkozat], 2005, 3. cikk

²⁹³ Bioetikai Nyilatkozat 8. cikk

²⁹⁴ Bioetikai Nyilatkozat 10. cikk

²⁹⁵ Oviedói Egyezmény 1. cikk, kihirdetve Magyarországon a 2002. évi VI. törvény az Európa Tanácsnak az emberi lény emberi jogainak és méltóságának a biológia és az orvostudomány alkalmazására tekintettel történő védelméről szóló, Oviedóban, 1997. április 4-én kelt Egyezménye: Az emberi jogokról és a biomedicináról szóló Egyezmény, valamint az Egyezménynek az emberi lény klónozásának tilalmáról szóló, Párizsban, 1998. január 12-én kelt Kiegészítő Jegyzőkönyve kihirdetéséről

²⁹⁶ Michael QUANTE: *Emberi méltóság és személyes autonómia – Demokratikus értékek az élettudományok összefüggésében*, Debrecen, Debreceni Egyetemi Kiadó, 2012. 18. o.

amelyre egyelőre nincs ismert gyógymód. Ebben az esetben nemcsak a betegség maga fogja veszélyeztetni az egyén emberi méltóságát, hanem az a tudás is, ami úgy kerül a birtokába, hogy adott esetben nincs lehetősége a gyógykezelésre.

További esetként merülhet fel és veti fel az emberi méltósághoz való jog, valamint a személy testi integritáshoz való jogának sérelmét az az eset, amikor a személy egy 'életmentő testvérnek' minősül. Hiszen a preimplantációs genetikai vizsgálatok lehetővé teszik, hogy aszerint válogathassanak az embriók között a szülők, hogy kiből lenne a legmegfelelőbb donor a már megszületett, ám betegségben szenvedő gyermekük számára. Már 1999-ben megszületett az első amerikai életmentő testvér, akit 2001-ben az első európai életmentő testvér követett.²⁹⁷ A közvélemény azonban máig nem tudja eldönteni, hogy vajon megengedhetők legyenek-e az életmentő testvérek vagy sem. Ez esetben azt a kérdést kellene eldönteni, hogy csak azért szülessenek meg emberek, hogy már életük első pár napjában megmentsek súlyosan beteg testvérüket. Ez esetben nem pusztán azért születnének meg, mert a szüleik szerettek volna egy újabb gyermeket, hanem annak érdekében, hogy megmentsek a már megszületett gyermeküket. Ezáltal egyébként nemcsak az emberi méltósághoz való joga sérülhet az életmentő testvérnek, hanem az önrendelkezéshez való joga is, hiszen születésétől kezdve olyan beavatkozásokat hajtanak végre rajta, amelyek egyáltalán nem az ő érdekét szolgálják – sőt sok esetben kifejezetten kellemetlenek számára, nemcsak fájdalommal, de akár az élet örömeiről való lemondással is járhatnak, például a folyamatos diéta vagy szabályozott étrend miatt -, már pedig mindig az érintett érdeke és jóléte az első a társadalom érdekével szemben. Természetesen, ez egy átfogóbb kérdés hiszen itt nem egy társadalomról, hanem a társadalom egyik alegységéről, a legkisebb közösségről, a családról van szó. Továbbá miután megszületett az életmentő testvér természetesen nemcsak az életmentő funkcióját töltené be a családban, hanem egy újabb gyermekét is, akit ugyanúgy szeretnének, óvnának és féltenenek mind a szülei, mind pedig a testvérei.

4.1.2. Magzati élet védelme²⁹⁸

A magyar jogrendszerben az állam eleget tesz objektív intézményvédelmi kötelezettségének akkor amikor az Alaptörvény II. cikkében kimondja, hogy a magzat életét a

---

²⁹⁷ SÁNDOR (2016) i.m. 194-195. o.

²⁹⁸ Jelen alfejezet a Szútor Vivien: A magzati életi védelme a géntechnológia korában, In: Jogelméleti Szemle, 2018. évfolyam 3. szám, 2018. 167-177. o. http://jesz.ajk.elte.hu/2018_3.pdf tanulmányon alapul.

fogantatástól kezdve védelem illeti meg. Arról azonban, hogy ez a védelem mit jelent valójában, nem rendelkezik bővebben az alkotmány. Annyi bizonyos, hogy az anya önrendelkezéshez való joga és a magzati élet védelme összefügg egymással nemcsak természetüknél fogva, hanem jogi értelemben is. A jogi összefonódás abban nyilvánul meg, hogy a végső döntést az anya önrendelkezési joga keretén belül hozza meg, és ő dönti el, hogy a magzatnak életet ad-e vagy sem.

A magzatok védelmével kapcsolatban problémákat vethet fel a preimplantációs és a prenatalis diagnosztika megítélése is. A preimplantációs vizsgálat az embriókra irányulóan azt vizsgálja, hogy az anya testébe történő beültetés előtt melyik embrió az, amelyik genetikai rendellenességet hordoz magában. Ezzel a mozzanattal igyekeznek megkímélni az édesanyákat attól, hogy olyan betegséggel küzdő embrió kerüljön a testükbe beültetésre, aminek következtében vetélésre vagy a magzat elhalásra kerülne sor, esetleg terhesség megszakítására kellene sort keríteni. Ez a vizsgálat azonban magában hordozza annak a lehetőségét is, hogy olyan genetikai rendellenességekre is fény derüljön az embriókkal kapcsolatosan, amik egyébként nem feltétlenül okoznak egészség- vagy életminőségromlást a megszületett gyermek életében, egész egyszerűen csak nem olyanak születnének meg, mint amilyenek az 'átlagos' gyermekeket képzeljük. Magában hordozza továbbá annak a nevezzük poszt-eugenikai gondolatnak is a veszélyét, hogy a szülők egészséges embriók között fognak válogatni aszerint, hogy melyik a számukra leginkább tetsző tulajdonságokkal rendelkező embrió. A be nem ültetett embriók egy idő után ugyan egyébként is erre a sorra jutnak, azonban nem mindegy az az elv, ami szerint megtörténik ez a cselekedet. Lényeges megkülönböztetni azt az esetet, amikor a szülők azért nem tartanak igényt adott embrióra, mert az egészséges embriók közül nem lehetett mindegyiket beültetni vagy azért nem ültették be azt az adott embriót, mert nem tetszett a szülőknek az embrió leendő hajszíne vagy szemszíne. *Homicskó* a XXI. század kihívásai között említi azt a tényt, amely ez esetben is megvalósulni látszana, hogy „napjainkra az egészségügyi szolgáltatások nagy hányada vonatkozik az életminőségre, s nem közvetlen életmentésre, vagy fenyegető állapotok elhárítására.”²⁹⁹

A prenatalis diagnosztika már az anya testében élő magzatot vizsgálja annak érdekében, hogy választ kapjanak olyan kérdésekre is, minthogy a magzat rendelkezik-e bármiféle genetikai eredetű rendellenességgel. Pozitív eredmény esetén a Magzatvédelmi törvény³⁰⁰

---

²⁹⁹ HOMICSKÓ Árpád Olivér: A magyar egészségügyi szolgáltatások nyújtásának jogi szabályozása, Doktori értekezés, Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Budapest, 2008. 126. o.

³⁰⁰ 1992.évi LXXIX. törvény a magzati élet védelméről (a továbbiakban: Magzatvédelmi tv.)

értelmében a terhesség megszakítása kérelmezhető a magzat fogyatékosága vagy egyéb károsodása következtében, továbbá abban az esetben is, ha a magzat genetikai ártalmának a valószínűsége az ötven százalékot eléri, valamint, ha a magzat a születése után olyan rendellenességben fog szenvedni, amely az élettel összeegyeztethetetlen.³⁰¹ Kérdésként merülhet fel, hogy vajon mi szolgálja jobban a magzati élet védelmét: ha elvégzik a humángenetikai vizsgálatot és az anya úgy dönt, hogy csak az egészséges magzat születhet meg vagy, ha a magzat úgy születhet meg, amilyennek megteremtették, minden hibájával egyetemben. A genetikai vizsgálatok ugyanakkor nemcsak a magzat életére jelenthetnek veszélyt, hanem éppen ellenkezőleg, a majdan megszületett gyermek életminőségét is javíthatják azáltal, hogy olyan rendellenességekre hívják fel időben a szülők figyelmét, amelyek vagy kezelhetők és gyógyíthatók vagy legalább szinten tarthatók.

„A genetikus Lee Silver egy olyan jövő képét vázolta fel, amelyben a nők akár százegynéhány embriót készíttethetnek, ezek mindegyikét automatikusan genetikai vizsgálatnak vethetik alá, hogy azután néhány egyszerű egérkattintással kiválaszthatóak legyenek közülük azok, amelyek nem csupán nélkülözik, mondjuk, a cisztikus fibrózist okozó génhibát, hanem ráadásul kívánatos tulajdonságokat mutatnak, egyebek között a testmagasság, a hajszín és az intelligencia tekintetében.”³⁰² Amennyiben nemzetközi szinten nem hoznak olyan egyértelmű jogszabályokat, ahogyan azt az Európa Tanács tette éppen a fent említett jövőkép elkerülése érdekében, úgy a *designer baby jelenséget* illetően³⁰³ könnyen előfordulhat, hogy a szülők azért kérik az embriók megsemmisítését vagy azért végeztenek el terhességmegszakítást, mert leendő gyermekük nem pontosan olyan, mint amilyennek elképzelték. Ezért megfontolandó a *nemek közötti szelekció* és a nemkívánatos nemű magzat abortálásának szabályozása is, míg csak egy-két anya dönti el előre, hogy milyen nemű gyermeket kívánna szülni, addig valószínűleg nem is lenne gond, azonban, ha ez világszinten elterjedté és bevett gyakorlattá válna, úgy világviszonylatban is könnyen eltolódhat a nemek aránya, éppen úgy ahogy az Kínában a leánygyermek abortálása miatt történt.

Czeizelék a '80-as években közzétették azon adatokat, miszerint, ha akkor Magyarországon engedélyezett lett volna a nemek közötti szelekció, úgy csak a még gyermektelen húsz év körüli családtervezők 21 %-a szeretett volna tudatosan nemet választani

---

³⁰¹ Magzatvédelmi tv. 6. § (1) b), (3), (4) b)

³⁰² FUKUYAMA i.m. 107. o.

³⁰³ A születendő gyermek nemének megválasztására nem elfogadható az orvosi segítséggel végzett reprodukciós technikák alkalmazása, kivéve, ha a cél egy nemhez kötötten öröklődő súlyos betegség elkerülése. (Oviedói Egyezmény 14. cikk)

leendő gyermeke számára. A kutatásból azonban az is kiderült, hogy azon szülők, akik élnének a nemválasztás lehetőségével, úgy ők 65 %-ban fiú gyermeket szeretnének és csak 35 % százalékban kislányt, mely több irányú társadalmi következménnyel is járna.³⁰⁴ Czeizel ezen következmények közül az alábbiakat emeli ki: a nemek arányának módosulása, fiúk dominanciájának növekedése a testvérkapcsolatokban, valamint a szülések számának csökkenése.³⁰⁵

1971 és 1977 között az Amerikai Egyesült Államok néhány államában 20-40 százalékkal csökkent a Down-szindrómás újszülöttek száma, amiatt, mert elérhetővé vált a prenatális diagnosztika és 1973-ban a *Roe kontra Wade perben* Henry Blackman bíró kimondta, hogy „az államok többé nem tilthatják az abortuszt, mert egy asszony joga az önrendelkezéshez kiterjed arra is, hogy eldöntse, megtartja vagy megszakítja-e a terhességét.”³⁰⁶

A designer baby jelenség és a nem kívánt rendellenességekkel rendelkező magzatok esetében „a születés joga azt jelenti, hogy a megfelelő génekkel születés joga”,³⁰⁷ amely amellet, hogy rendkívül diszkriminatív és a hátrányos helyzetben lévő személyek jogait csorbítja, helyzetüket ellehetetleníti, utat enged azon trendkövetésnek is, amely időről időre meghatározza a világot és amely egyik nap a zöldszeműeket tartja a legjobbnak, míg másik nap a barnaszeműeket, ezáltal megsemmisítve az éppen nem divatos embriókat és magzatokat.

1979-ben az Amerikai Egyesült Államokban egy orvost pereltek be azért, mert rossz orvosi tanáccsal látta el a leendő szülőket, a vád ellene gondatlan életben hagyás volt, miután a szülők leánygyermeke policisztás vesével született. Egy újságíró később akként nyilatkozott, hogy szerinte „a bíróság kimondta, hogy alapvető emberi jog a gyermek joga a genetikai anomáliáktól mentes megszületéshez,”³⁰⁸ ezzel kimondta a végső ítéletet a genetikai rendellenességgel rendelkező gyermekek, függetlenül attól, hogy az az élettel nem összeegyeztethető rendellenesség vagy csupán egy deformitás (például plusz egy lábujjal születés).

Az Oviedói Egyezmény tilalmazza a gyermek nemének szülők általi megválaszthatóságát, kivételt képez ez alól az az eset, amikor egy nemhez kötötten öröklődő betegség megelőzéséről van szó,³⁰⁹ ezzel az Egyezmény elejét próbálja venni a nemi alapú

---

³⁰⁴ CZEIZEL Endre: *Egy orvosgenetikus etikai gondjai*, Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1983. 187. o.

³⁰⁵ CZEIZEL (1983) i.m. 187. o.

³⁰⁶ MUKHERJEE i.m. 306. o.

³⁰⁷ MUKHERJEE i.m. 308. o.

³⁰⁸ MUKHERJEE i.m. 308- 309. o.

³⁰⁹ Oviedói Egyezmény 14. cikk

megkülönböztetésnek. Ezt a mondatot az Egészségügyi törvényünk is tartalmazza.³¹⁰ Ennek kimondása azért is elengedhetetlenül fontos, mert ez az, ami megakadályozza az egyébként Amerikai Egyesült Államok szerte engedélyezett *family balancing* jelenségét. Vagyis azt, hogy a szülők azt is eldönthessék, hogy milyen nemű magzatot kívánnak világra hozni. Hogy megengedhető-e egy társadalomban az, hogy a szülők két azonos nemű gyermek születését követően kérhessék orvosukat, hogy segítse őket abban, hogy ellenkező nemű utódot is világra hozhassanak, annak érdekében, hogy a család nemi egyensúlya ne boruljon fel végérvényesen az egyik oldal javára, etikai és jogi aggályokat is felvethet, valamint felboríthatja a természet rendjét is. Főleg világunkban, ahol még mindig működnek olyan államok, amelyek többre tartják az egyik nem világrajöttét is, mint a másik nemét, ezzel súlyos egyenlőtlenséget teremtve társadalmukban. Példának említhetjük Kínát, ahol a túlnépesedést megelőzendő korlátozták a születendő gyermekek számát és ahol jóval több fiúutód születhetett meg, mint leánygyermek - akiknek nagyrészt a szülők kénytelenek voltak abortálni vagy titokban megszülni, s ezzel megfosztani gyermeküket az állampolgári jogaiktól -, ezzel teremtve nagyfokú egyenlőtlenséget a kínai társadalomban.

Mind a preimplantációs, mind pedig a prenatális diagnosztika egyik hátránya, hogy differenciálja a még meg sem született gyermekeket aszerint, hogy rendelkeznek-e valamilyen genetikai eredetű betegséggel vagy sem. Ez a megkülönböztetés azonban még hátrányosabb helyzetbe hozhatja a fogyatékkal élő személyeket, hiszen a humángenetikai vizsgálatok hatására jóval kevesebb fogyatékkal élő gyermek születik, mint született a vizsgálatok bevezetése előtt. Ezáltal is megkérdőjelezve az egyenlő bánásmód követelményének biztosítását – amennyiben beszélhetünk egyenlő bánásmódról egy még meg sem született gyermek esetében. A genetikai vizsgálatok további hátránya, hogy olyan rendellenességet is jelezhetnek előre, amelynek esetében nem feltétlenül biztos, hogy maga a betegség is kialakul, hiszen „a klinikai rendellenesség kialakulása környezeti hatások provokatív hatásának a függvénye”³¹¹ is lehet. Valamint, a diagnosztika során olyan betegségek kezdődő csírái is kimutathatók, melyek vagy csak a már megszületett ember későbbi életszakaszában fognak betegséggé kifejlődni vagy csupán a hajlamot örökölte az embrió, de az a környezeti hatásoknak és a gyermek életmódjának köszönhetően nem alakul át (gyógyíthatatlan) betegséggé. Ennek sajnos azonban az ellenkezője is előfordulhat, „ismereteink jelenlegi szintjén a hajlamosító

---

³¹⁰ 1997. évi CLIV. törvény az egészségügyről [a továbbiakban: Egészségügyi törvény] 182. § (1)

³¹¹ ÁDÁNY Róza - SÁNDOR Judit - Angela BRAND (szerk.): *Népegészségügyi genomika*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2012. 80. o.

génekre nézve negatív teszt nem jelenti azt, hogy az egyén mentesül az adott betegséggel szembeni kockázat alól, legfeljebb az mondható, hogy a rizikó mértéke kisebb, mint az átlagé.”³¹² Ugyanakkor az is előfordulhat, hogy bár kialakul az ember élete során a számára előre megjósolt betegség, azonban addigra az orvostudomány elér abba az állapotába, hogy a korábban gyógyíthatatlannak vélt kór immáron gyógyíthatóvá válik. Mindennek fényében nem állapítható meg egyértelműen, hogy a humángenetikai vizsgálatok a magzatok érdekét, illetve a magzatok életének védelmét szolgálnák, ugyanis túl sok a bizonytalan tényező. Hiszen, ha pozitív eredményt mutat a prenatális genetikai vizsgálat, vagyis a magzat hajlamos a genetikai eredetű betegségre vagy ki is alakult nála az a betegség, úgy a Magzatvédelmi törvény lehetőséget ad a terhesség megszakítására a következő esetekben:

1. A magzat orvosilag valószínűsíthetően súlyos fogyatékoságban vagy egyéb károsodásban szenved,³¹³
2. A magzat genetikai, teratológiai ártalmának valószínűsége az 50 %-ot eléri,³¹⁴
3. A magzatnál a szülés utáni élettel összeegyeztethetetlen rendellenesség áll fenn.³¹⁵

Azzal, hogy egyre több rendellenesség mutatható ki már embrió, illetve magzati korban, a technológia lehetőséget nyújt arra, hogy a szülők önrendelkezési jogát és a család magánélethez való jogát az állam védelmezze. Az azonban vitatható, hogy ez a magzat érdekeit mennyiben szolgálja. Amennyiben, a Magzatvédelmi törvény szavával élve „egyéb károsodásban” szenved a magzat, úgy a szülők önrendelkezési jogukkal élve szabadon dönthetnek a magzat abortálásáról, mely esetben nem feltétlenül lehetne magzatvédelmi törvénynek nevezni a fent említett törvényt. Arra azonban a törvény már nem tér ki, hogy mit kell egyéb károsodás alatt érteni. Egyéb károsodásnak minősül egy genetikai eredetű betegségre hajlamosító gén hordozása? Vajon, a Down-kór, amely bár akadályozza az intellektuális és az érzelmi fejlődést egy meghatározott szint felett, ugyanakkor nem feltétlenül halálos kimenetelű fiatal korban, egyéb károsodásnak számít-e? Vagy egyéb károsodásnak minősülhet-e egy olyan betegség génjének a hordozása, ami a gyermekben csak felnőttkorában kezd el tüneteket mutatni és amely nem jár együtt azonnali állapotromlással – ugyanakkor mindig ott lebeg a feje felett a szörnyű betegség tudata? Minősülhet-e közvetetten a magzati élet védelmének a terhesség megszakítása abban az esetben, ha a születendő gyermeket olyan betegségtől védjük, amely összeegyeztethetetlen az élettel vagy amely súlyos károsodással jár a számára?

---

³¹² ÁDÁNY - SÁNDOR - BRAND i.m. 80. o.

³¹³ Magzatvédelmi tv. 6. § (1) b)

³¹⁴ Magzatvédelmi tv. 6. § (3)

³¹⁵ Magzatvédelmi tv. 6. § (4) b)

Amennyiben a preimplantációs genetikai vizsgálat folyamán megállapítást nyer, hogy a beültetésre váró embrió súlyos rendellenességet hordoz magában, úgy az az embrió nem kerülhet beültetésre.

Nem lehet a szülők önrendelkezési jogába és a magánéletükhöz, illetve a családi életükhöz való jogába államilag olyan szinten beleszólni, hogy meghatározzák a jogszabályok, hogy a szülők csak és kizárólag mely genetikai eredetű betegségek esetén végezethetnek terhesség megszakítást, illetve szelektálhatnak az embriók között és mely genetikai rendellenességek esetében nem. Azonban ebben az esetben is szükséges biztosítani a genetikai tanácsadást³¹⁶ a szülők számára, amelynek ki kellene terjednie arra is, hogy a betegség milyen valószínűséggel következhet be és milyen tüneteket okozhat, illetve mennyire nehezítené meg a betegség a születendő gyermek életét. Létezik-e rá olyan gyógymód vagy életmódbeli változtatás, amely késleltetheti vagy enyhítheti a tüneteket, esetleg van-e kutatási fázisban lévő olyan eljárás vagy gyógyszer, amelyet éppen adott betegségre tesztelnek és amelytől várható a gyógymód. A genetikai tanácsadásnak ebben az esetben azért is hatalmas a jelentősége, hogy ne eshessenek áldozatul ártatlan embriók, magzatok az „egészséges emberek” világgképének, annak a világgképnek, amelyben már egy kicsit sem lehet különbözni a másiktól, mert a különbözőségeket negatív tulajdonságnak minősítik. Ezzel a mozzanattal is lehetne védelmezni a magzati életet a humángenetikai vizsgálatok kapcsán, főleg abban az esetben, ha a genetikai tanácsadás során kitérnének arra is a tanácsadók, hogy melyik rendellenesség mekkora valószínűséggel következhet be, továbbá azt is, hogy milyen kevés információ áll a rendelkezésükre a genetikai eredetű betegségek kialakulásával kapcsolatban.

Az Amerikai Egyesült Államok Kongresszusa attól tartva, hogy az őssejtkutatás emelni fogja az abortuszok, valamint a magzatok önkényes elpusztításának számát, megtiltotta az Országos Egészségügyi Intézetnek, hogy olyan kutatásokat támogasson, amelyek az embriók károsításához vezethetnek.³¹⁷

Visszatérve az 1971-es *Roe kontra Wade perre*, Ronald Dworkin ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy az abortuszhoz való jog „tulajdonképpen a vallásszabadságot garantáló 1. alkotmánykiegészítés szövegéből is egyértelműen következik.”³¹⁸ Ő személy szerint biztosítani kívánná a génmanipulációhoz való jogot az embereknek, nem feltétlenül a szülők, de

---

³¹⁶ Genetikai tanácsadás: olyan konzultációs eljárás, amely során erre jogszabály alapján jogosult személy tájékoztatást ad a klinikai genetikai vizsgálatok előnyeiről vagy kockázatairól, feltárja a humángenetikai vizsgálatok eredményeinek lehetséges következményeit, és segíti a betegség természetének megértését (Humángenetikai tv. 3. § (1) 15.)

³¹⁷ FUKUYAMA i.m. 87.o.

³¹⁸ FUKUYAMA i.m. 147. o.

mindenekelőtt a kutatók számára. Szerinte az etikai individualizmusnak két fontos alapelve van, az első értelmében minden emberi életnek sikeresnek kell lennie, ahelyett, hogy elveszne, míg a második elv szerint minden élet ugyanolyan fontos, ezért az emberek felelősséget kell, hogy vállaljanak a saját életükért. A következőket állítja ezzel kapcsolatban: „ha Istent játszani annyit jelent, mint küzdeni annak megjavításáért, amit Isten tudatosan vagy a természet vakon kialakított az évmilliók során, akkor az etikai individualizmus első elve sarkall bennünket erre a küzdelemre, a második pedig a veszély kézzelfogható jeleinek hiánya ellenére megtiltja számunkra azt, kellemetlen helyzetbe hozván a tudósokat és orvosokat, akik vállalkoznak a küzdelem vezetésére.”³¹⁹

John Robertson bioetikus szerint az embereknek alapvető joguk van a nemzés szabadságához, amibe nemcsak a szaporodás joga (melybe beleérti a mesterséges megtermékenyítést is) tartozik bele, hanem a nem szaporodás joga és az abortusz is, sőt a minőségellenőrzés is, vagyis a genetikai szűrés, a szelektív abortusz és a donor megválasztásának a szabadsága is.³²⁰

Meyer-Abich szerint az amniocentézist és a citogenetikai vizsgálatokat „nem lett volna szabad felelőtlenül, széleskörű politikai és társadalmi értékelés és elemzés nélkül a gyakorlatban bevezetni.”³²¹

4.1.3. Önrendelkezéshez való jog

Az önrendelkezéshez való jog az emberi méltósághoz való jog egyik részjogosítványának tekinthető. Ennek keretében rendelkezhet arról a személy, hogy milyen vizsgálatot szeretne elvégeztetni, valamint arról is, hogy egy korábban megengedett vizsgálat elvégzését a vizsgálat megkezdése előtt megtilthassa számára hátrányos következmények bekövetkezése nélkül. Ezen jog keretén belül a személy arról is dönthet, hogy ki legyen jogosult arra, hogy személyes adatait megismerhesse.

Ahhoz, hogy egy személytől genetikai mintát lehessen venni, a személy tájékoztatáson alapuló írásos beleegyezése szükséges.³²² Erről a személy nemcsak életében, hanem halála esetére is rendelkezhet.³²³ Sőt, ezen nyilatkozatait a személy bármikor visszavonhatja, így

---

³¹⁹ FUKUYAMA i.m. 148. o.

³²⁰ FUKUYAMA i.m. 148.o.

³²¹ FERENCZ i.m. 12. o.

³²² Humán genetikai törvény 8. § (1)

³²³ Humán genetikai törvény 9. § (1)-(2)

bármikor kérelmezheti azt is, hogy tárolt genetikai mintáit és a belőle származó genetikai adatait semmisítsék meg.³²⁴

Abban az esetben, ha a fentebb már említett preimplantációs vagy prenatalis humángenetikai vizsgálat kedvezőtlen eredményt mutatna az embrióra vagy magzatra vonatkozóan, az anya élhet önrendelkezéshez való jogával és kérelmezheti a terhesség megszakítását vagy olyan embrió beültetését, amelyik esetében a preimplantációs vizsgálat a genetikai rendellenesség vonatkozásában negatív eredménnyel zárult. Az önrendelkezéshez való jog aspektusát tovább árnyalja az az eset, amikor a fogyatékkal született gyermek és a gyermek megszületéséig ennek tudatában nem lévő szülők kívánták orvosukat, illetve az egészségügyi szolgáltatót annak érdekében perelni, hogy ezen orvosi mulasztásért ők kártérítésben részesülhessenek. Miután több ilyen eset is bíróság elé került és az elsőfokon eljáró magyar bíróságok különböző ítéleteket hoztak, a Kúria jogegységi határozatban rendezte a kérdést. Ezért az *1/2008. számú PJE határozatában* kimondta, hogy „a genetikai, teratológiai ártalom következtében fogyatékossgal született gyermek a saját jogán nem igényelhet kártérítést a polgári jog szabályai szerint az egészségügyi szolgáltatótól amiatt, hogy a terhesség során elmaradt vagy hibás orvosi tájékoztatás következtében anyja nem élhet a terhességmegszakítás jogszabály által biztosított jogával.” Már csak azért sem igényelhet a fogyatékkal született gyermek kártérítést ezen az alapon a saját jogán, mert ha élhetne ezen jogával, azzal egy paradox állapotot idézne elő, hiszen közvetetten a gyermek azért perelne, mert neki véleménye szerint meg sem kellett volna születnie, ő csak egy orvosi mulasztás folytán születhetett meg. Ha pedig ezen joga biztosítva lenne a gyermeknek, úgy egyrészt vége láthatatlanul perelnék az egészségügyi szolgáltatókat kártérítésért cserébe, másrészt úgy a bíróság kimondaná, hogy a fogyatékkal született gyermek nem kívánatos személy, és megszületésért az orvos a felelős, hiszen ő mulasztott akkor, amikor engedte a fogyatékossgal rendelkező gyermeket megszületni. Már pedig ilyent a bíróságok nem mondhatnak ki, valamint a jogrendszerek sem engedhetik meg maguknak, hogy különbséget tegyenek ember és ember között egészségi állapotuk szerint.

Cselekvőképtelen személyen a Humángenetikai törvény értelmében nem végezhető humángenetikai vizsgálat, kivéve akkor, ha a vizsgálat eredményének fényében olyan intézkedéseket lehetne foganatosítani, amelyekkel megakadályozható lenne a jelzett betegség kialakulása vagy a kezelés legalább a betegség kezdetének késleltetésére irányulhatna, továbbá abban az esetben, ha az intézkedés korlátozná a betegség súlyosságát vagy megelőzné a

---

³²⁴ Humángenetikai törvény 10. § (1)

személy fogyatékoságát, továbbá az egészséges állapot helyreállítását segítené elő, valamint akkor, ha a már megkezdett vizsgálatok irányának meghatározása véget van szűkítve a cselekvőképtelen személy vizsgálatára.³²⁵ Ezzel az intézkedéssel kívánja a jogrendszer védelmezni a cselekvőképtelen személy önrendelkezéshez való jogát és azt, hogy rajtuk akaratukon kívül állapotuk okán bármilyen humángenetikai vizsgálatot elvégezhesse.

Az életmentő testvérek koncepciója

Mind az Amerikai Egyesült Államokban, mind pedig Angliában (ehelyütt szabályozottan, abban az esetben, ha az eljárás bizonyos körülményeknek megfelel) elfogadott eljárás annak érdekében preimplantációs diagnosztikát végezni a beültetésre váró embriókon, hogy kiderüljön alkalmas donornak bizonyulnának-e a már életben lévő, de súlyos genetikai betegségben szenvedő testvérüknek. A magyar Egészségügyi Tudományos Tanács egyébiránt etikai aggályok okán még nem tartja elfogadható eljárásnak a módszert. Ha azt nem vitathatjuk, hogy az embrió emberi méltóságát mennyiben érinti az, hogy olyan szelekció eredményeként született meg, melyben a cél az volt, hogy testvérén segítsen, hiszen az embrió elméletileg nem rendelkezhet emberi méltósággal. Azt azonban már vitathatjuk, hogy mint megszületett gyermeknek, aki már rendelkezik emberi méltósággal, nem sérül-e az önazonosságához való joga vagy a testi integritásához való joga vagy épp a magánszférájának sérthetlensége abban az esetben, ha szülei annak érdekében hozták létre és hozták a világra, hogy a testvére segítségére lehessen. Vélelmezhető, hogy a gyermek önszántából is segítene testvérének, azonban ebbe önkéntes beleegyezését még nem tudja adni, hiszen az első ilyen kezelésekre még a gyermek csecsemőkorában kerül sor. Ugyanakkor vitathatatlan érv az életmentő testvér koncepció mellett, hogy így két egészséges gyermek is élheti az életét. Bár az életmentő testvér bevetése esetén sosem biztos, hogy valóban meg is tud gyógyulni a genetikai betegséggel küzdő testvér. Ha nincs is szabályozva a jogrendszerben az életmentő testvér koncepció, a jogrendszert akkor is könnyű kijátszani, így ha a jog nem is engedi meg az életmentő testvér lehetőségét, abba nem szólhat bele, hogy a szülők természetes úton vállaljanak gyermeket, mely ha a prenatális vizsgálat során bebizonyosodik, hogy nem lesz megfelelő donor a testvér számára, úgy a terhesség megszakítás egyéb körülményekre hivatkozással elvégezhető és így kvázi legálisan megvalósítható az életmentő testvér koncepció.

---

³²⁵ Humángenetikai törvény 13. § (3)

4.1.4. A tájékoztatáshoz való jog³²⁶

A tájékoztatáshoz való jog bár nem minősül emberi jognak, azonban elengedhetetlen a rá vonatkozó rendelkezések vizsgálata, hiszen az önrendelkezéshez való jog, mint az emberi méltósághoz való jog egyik megvalósulási formája csak és kizárólag a tájékoztatáshoz való jog megvalósulása esetén biztosítható teljesen mértékben az egyének számára. Így a tájékoztatáshoz való jog a humángenetikai vizsgálatok esetében is kulcsfontosságú, hiszen ez az a jogosítvány, amely biztosítja, hogy a személy felelős döntést hozhasson a saját vagy közeli hozzátartozója állapotáról. Amennyiben a személy nem lenne tájékoztatva mindenről, ami az egészségi állapotát jelenleg érinti és ami a jövőben a vizsgálat elvégzését követően érintheti, úgy nem tudná gyakorolni az önrendelkezéshez való jogát, s ezáltal az emberi méltósághoz való joga is sérülne.

A tájékoztatáshoz való jog a humángenetikai vizsgálatok kapcsán nemcsak a hagyományos orvosi kötelezettségre terjed ki, hanem annál többre is. A hagyományos felfogás szerint a beteg elmegy az orvosához, akinek elmondja a tüneteit, aki ezek alapján megvizsgálja és/vagy tovább utalja vizsgálatokra, majd az orvos kéri a beteg beleegyezését, ahhoz, hogy eldöljön, hogy a választási lehetőségek közül melyik az a gyógymód, amelyik alkalmazását szeretné a beteg a gyógyulása érdekében. Azonban, a humángenetikai vizsgálatok során már nemcsak ahhoz szükséges a beteg beleegyezése, hogy a kapott egészségügyi adatok alapján melyik terápiás gyógymódot kezdjék meg, hanem ahhoz is, hogy az orvos elvégezhesse a humángenetikai vizsgálatot is.³²⁷ Hiszen itt nem egyszerűen arról van szó, hogy a beteg saját állapotáról képet kaphat, hanem a humángenetikai vizsgálat alapján a beteg genetikai rokonairól is információkat szerezhet, sőt ő maga a saját állapotáról olyan információ birtokába juthat, amelynek tudása nem biztos, hogy a lehető legjobb a számára. Mivel, a humángenetikai vizsgálatoknak köszönhetően nemcsak olyan betegségekről szerezhetnek tudomást az emberek, amelyek már szimptomákat, tehát tüneteket mutatnak, hanem olyan örökletes betegségeket is felismerhetnek

---

³²⁶ Jelen alfejezet két tanulmányon a Szútor Vivien: A humángenetikai vizsgálatok és a tájékoztatáshoz való jog, In: Miskolczi Bodnár Péter (szerk.): XII. Jogász Doktoranduszok Országos Szakmai Találkozója, Jog és Állam, 22. szám, Budapest, 2018. 430-437. o. https://ajk.kre.hu/images/doc4/dokumentumok/Allam_es_Jog_22_XII_Doktorandusz_konferencia.pdf és a Szútor Vivien: A tájékoztatáshoz való jog megvalósíthatóságának problematikája a géntechnológia korában, In: Dr. Koncz István – Szova Ilona (szerk.): A 15 éves PEME XVI. PhD – Konferenciájának előadásai, Elektronikus könyv, 2018. 87-99. o. <https://peme.hu/wp-content/uploads/2018/05/XVI.-PEME-Konferencia.pdf> tanulmányon alapul.

³²⁷ QUANTE i.m. 166. o.

által, melyekre hajlamosító géneket hordoznak magukban. Arról azonban tudomást szerezni, hogy mi magunk gyógyíthatatlan örökletes betegségben szenvedünk vagy legalábbis nagy rá az esélyünk, hogy ilyen betegség fog kialakulni a szervezetünkben, egyáltalán nem könnyű. Ebben az esetben a vágyott tudás joga sok esetben átokká válhat. Éppen ezért biztosítja a jog nemcsak a tájékoztatáshoz való jogot, hanem a nem tudáshoz való jogot is.

A nem tudás joga azt hivatott szolgálni, hogy megvédje az embereket olyan információk tudásától, melyek nemhogy pozitív irányban befolyásolnák az életüket, hanem éppen ellenkezőleg, negatív hatást váltanának ki. A Humánogenetikai törvény értelmében az érintett lemondhat a genetikai adatainak megismeréséhez fűződő jogáról, vagyis arról, hogy őt a vizsgálat elvégzése után tájékoztassák a vizsgálat eredményeiről.³²⁸ Ezzel a jogával élve az érintett bár megóvhatja magát és közvetlen környezetét az életvitele, illetve életszemlélete változásától, ám kérdés, hogy mennyiben lehet tájékozott a beleegyezése egy esetleges későbbi egészségügyi beavatkozás során, ha egészségi állapota egy részéről nem hajlandó tudomást venni. Vagyis, „hogyan alapozhatunk egy jogot arra, hogy nem akarunk rendelkezni az információval, ha az autonómia a tájékoztatáson alapuló beleegyezésről alkotott elgondolás alapja, és ha a saját személyiségről szerzett információ az autonóm döntések egyik szükségszerű feltétele?”³²⁹

Mi történik abban az esetben, ha az érintett él az előbb említettek alapján él a nem tudáshoz való jogával, azonban az csak az egészségi állapotára vonatkozik, a számára javasolt beavatkozásokra, illetve terápiás megoldásokra nem. Természetesen nehézkes lehet a gyakorlatban megvalósítani azt, hogy valaki ne tudjon meg az egészségi állapotáról információkat úgy, hogy egyébként szeretné, ha a terápiás megoldást alkalmaznák rajta. Vajon lehet-e úgy alkalmazni az érintetten a terápiát, beavatkozást, hogy magába a beavatkozásba beleegyezik a személy, azonban nem szeretné tudni, hogy miért van szüksége arra a beavatkozásra.

A Humánogenetikai törvény a tájékoztatáshoz való jog keretén belül kimondja, hogy az érintett, vagyis az a személy, aki a genetikai mintát szolgáltatja, jogosult a vizsgálat során keletkezett genetikai adatainak megismerésére.³³⁰ A törvény továbbá meghatározza, hogy a tájékoztatásnak egy genetikai tanácsadás keretében szükséges történnie. A genetikai tanácsadást a törvény egy olyan konzultációs eljárásként definiálja, amely során erre jogszabály alapján jogosult személy tájékoztatást ad a klinikai genetikai vizsgálatok előnyeiről vagy

---

³²⁸ Humánogenetikai törvény 6. § (7)

³²⁹ QUANTE i.m. 166. o.

³³⁰ Humánogenetikai törvény 6. § (1)

kockázatairól, feltárja a humángenetikai vizsgálatok eredményeinek lehetséges következményeit, és segíti a betegség természetének megértését.³³¹ A genetikai tanácsadás azért fontos, mert keretében egy genetikával foglalkozó szakember ad tájékoztatást az érintett számára mind a vizsgálatról, mind pedig a vizsgálat során kapott eredményekről.³³² Így nemcsak a tájékoztatás tud szakszerűen megvalósulni, hanem az önrendelkezéshez való jogot is elősegíti azáltal, hogy az érintett szakembertől kaphat információkat, akitől kérdezhet és aki érthetően elmagyarázhatja, hogy adott vizsgálat, illetve adott eredmény milyen következményekkel és hatásokkal jár az érintett életében.

Bár elméletileg a genetikai tanácsadás által tud igazán megvalósulni a tájékoztatás és a tájékoztatáson alapuló, de szabad beleegyezés, azonban a szakirodalom szerint nem eldönthető, hogy mi a jobb, egy semleges vagy egy részrehajló genetikai tanácsadás. Mindkettőnek lehet létjogosultsága. A részrehajló genetikai tanácsadás alatt ez esetben azt értem, hogy az érintett meg szeretné tudni az orvos nem pusztán szakmai, hanem személyes véleményét is a vizsgálatról, amely nagy mértékben befolyásolhatja a későbbi döntését. Ez esetben az orvos személyes véleményével nem csak akkor van baj, ha az ő meggyőződése szerint válaszol, hanem akkor is, ha az orvost pénzügyi vagy karrierbeli szempontok is vezérlik a válasza megadásakor. Így például, ha üzletileg érdekelt a vizsgálat vagy a kutatás elvégzésében vagy ha számára szakmailag kifizetődő lenne, ha az érintettet be tudná vonni abba a kutatásba, amiben ő maga, mint kutatóorvos részt vesz.

A törvény meghatározza, hogy a genetikai tanácsadásnak mikre kell kiterjednie egy humángenetikai vizsgálat céljából végzett mintavétel megkezdése előtt: a mintavétel céljára, a vizsgálat elvégzésének, elmaradásának előnyeire és hátrányaira, a lehetséges eredmények az érintettre és közeli hozzátartozóira vonatkozó hatásaira, a genetikai minta, illetve adat tárolásának a módjára, valamint arra, hogy az adatok hogyan azonosíthatók.³³³ A törvény többlet tájékoztatási feltételeket is meghatároz attól függően, hogy a humángenetikai vizsgálat milyen típusú. Így, ha klinikai genetikai vizsgálatról van szó, akkor a vizsgálat eredményeiről, ennek következményeiről, továbbá az érintettre és a közeli hozzátartozókra nézve a genetikai kockázatról és magának a betegségnek a természetéről is tájékoztatni szükséges az érintettet.³³⁴ Genetikai szűrővizsgálat esetén pedig annak a betegségnek a lényegéről, amelyre a

---

³³¹ Humángenetikai törvény 3. § (1) 15.

³³² Humángenetikai törvény 6. § (4)

³³³ Humángenetikai törvény 6. § (2)

³³⁴ Humángenetikai törvény 6. § (2a) a)

szűrővizsgálat irányul, valamint mind a pozitív, mind pedig a negatív eredmény jelentéséről, valamint arról, hogy milyen fontosak az eredményt megerősítő tesztek.³³⁵

A humán genetikai vizsgálatok esetében a tájékoztatáshoz való jog nemcsak az érintettre terjed ki, hanem kiterjed az ő közeli hozzátartozóira³³⁶ is, továbbá arra a személyre, aki a Humán genetikai törvény alapján jogosult az adatok megismerésére, illetve a törvény annak a személynek is biztosítja az érintett genetikai adatainak a megismerését, akit az érintett közokiratban, teljes bizonyító erejű magánokiratban vagy két tanú együttes jelenlétében szóbeli nyilatkozatában megnevez.³³⁷ A tájékoztatáshoz való jog csak abban az esetben terjed ki a közeli hozzátartozókra, ha az ő betegségének megelőzése vagy a betegség természetének megismerése, esetleg gyógykezelése vagy az utódaira vonatkozó betegségkockázat miatt szükséges, hogy a közeli hozzátartozó is megismerhesse az érintett genetikai adatait. Csorbát szenvedhet-e a közeli hozzátartozó tájékoztatáshoz való joga abban az esetben, ha az érintett él a nem tudáshoz való jogával? A Humán genetikai törvény nem tartalmaz rendelkezést arra nézve, hogy az érintett nem tudásának joga hogyan befolyásolja a közeli hozzátartozó tájékoztatáshoz való jogát. Az orvos vagy az egészségügyi szolgáltató felkeresheti-e az érintett személy beleegyezése nélkül a közeli hozzátartozókat? Ha felkeresheti, korlátozva lehet-e a betegségek súlyossága szerint. Felkereshető vajon a nagyon súlyos, illetve legsúlyosabb betegségek esetén, de az enyhébb betegségek esetén nem. Súlyozhat-e a jogszabály ennek érdekében, illetve biztosíthatja-e a közeli hozzátartozók tájékoztatáshoz való jogát akkor is, ha az érintett lemond a tájékoztatásról. A tájékoztatásról való lemondás értékelhető-e az önrendelkezéshez való jogról való lemondásnak is? Hiszen, ha nincs a megfelelő információk birtokában, mi szerint dönt felelősségteljesen a saját állapotát illetően.

Az Egészségügyi törvény meghatározza, hogy a nem tudás jogával az érintett csak abban az esetben élhet, ha betegségének természete nem veszélyezteti mások egészségét. Ez értelmezhető-e annyira kiterjesztően, hogy ha bár betegségének természete közvetlenül nem veszélyeztet másokat, hiszen például nem fertőző a betegség, azonban a betegségre való hajlam, a betegség kockázata meglehet a közeli hozzátartozók szervezetében is. Ebben az esetben értelmezhető-e úgy ez a rendelkezés, hogy az érintett köteles élni a tájékoztatáshoz való jogával és köteles megtudni a humán genetikai vizsgálatának eredményét. A törvényi szabályozás

---

³³⁵ Humán genetikai törvény 6. § (2a) b)

³³⁶ Közeli hozzátartozó: a házastárs, az egyeneságbeli rokon, a testvér, a bejegyzett élettárs, az élettárs, az egyeneságbeli rokon házastársa, valamint a testvér házastársa és leszármazója. (Humán genetikai törvény 3. § (1) 18.)

³³⁷ Humán genetikai törvény 7. § (1)-(2)

bármennyire is nyitva hagyja ezen kérdést, az orvosnak mindent el kell követnie annak érdekében, hogy rábírja az érintettet arra, hogy a közeli hozzátartozóit is vegye figyelembe a döntésének meghozatalakor és ha ő maga nem is, legalább közeli hozzátartozói kaphassanak tájékoztatást a genetikai adatairól. Ebben az esetben támpontot jelenthet a titoktartás felfüggesztése is abban az esetben, „ha a harmadik fél az információ visszatartása miatt kárt szenvedhet, aminek bekövetkezése nem kerülhető el másképp és ez megalapozottnak tekinthető. Ennek megítélésekor három kritériumra támaszkodhatunk: az információ visszatartásából fakadó harmadik félnek okozott kár legyen valós, azonnali és komoly.”³³⁸ Ezen kérdéskör tisztázása azért is lenne lényeges, mert a gyakorlatban nehézkes úgy biztosítani a nem tudás jogát az érintett számára, hogy genetikai adatai a közeli hozzátartozói számára ismertté váljanak abban az esetben, ha az ő állapotuk okán erre a tájékoztatásra joguk van.

Azt azonban fontos leszögezni, hogy ha a személy nem egyezik bele a közeli hozzátartozók értesítésébe – annak ellenére, hogy az ő egészségi állapotukra vonatkozóan az fontos volna –, úgy véleményem szerint el lehet és el kell járni a személy akarata ellenére annak érdekében, hogy a közeli hozzátartozókat megóvjuk az állapotuk rosszabbodásától. Az azonban kérdés lehet, hogy így kell-e eljárni egy még gyógyíthatatlannak vélt betegség esetén is? Véleményem szerint igen, azzal, hogy fel kell ajánlani a közeli hozzátartozónak is a nem tudáshoz való jogát, de ha az ő egészségi állapotára vonatkozó információ jut az orvos birtokába fontos, hogy az a személy is élhessen a tudás vagy nem tudás jogával saját véleménye alapján, akit érint az információ. Az Amerikai Egyesült Államokban az 1990-es években két esetben is felelősnek mondták ki az orvost amiatt, mert egyrészt a *Safer kontra Pack ügyben*³³⁹ nem figyelmeztette az érintett rokonait az örökletes betegség kockázatairól, a *Pate kontra Threlkel ügyben*³⁴⁰ pedig az orvos figyelmeztetési kötelezettségét állapították meg a beteg gyermekei felé, akik nem kapták meg a szükséges információt az örökletes genetikai eredetű betegségről.

Nemcsak azért korlátozzák a humángenetikai adatokról történő tájékoztatás nyújtását, mert a genetikai adat, mint egészségügyi adat különleges adatnak minősül, hanem azért is, mert ezzel az információval könnyű visszaélni, könnyű téves következtetéseket levonni belőle és ezzel túl nagy utat nyitnának meg a genetikai alapon történő hátrányos megkülönböztetés, a genetikai

---

³³⁸ ÁDÁNY - SÁNDOR - BRAND i.m. 226-227. o.

³³⁹ Safer v. Estate of Pack ügy, Superior Court of New Jersey, Appellate Division, (July 11, 1996) 291 N.J. Super A2d 1188 <https://www.casebriefs.com/blog/law/health-law/health-law-keyed-to-furrow/legal-issues-in-human-genetics/safer-v-pack/> (Letöltés ideje: 2021. április 4.)

³⁴⁰ Pate v. Threlkel ügy, Supreme Court of Florida, (July 20, 1995.), 661 So. 2d 278, <https://law.justia.com/cases/florida/supreme-court/1995/84289-0.html> (Letöltés ideje: 2021. április 4.)

alapú diszkrimináció előtt. Mivel a humángenetikai adatokról tájékoztatást azonban nemcsak a törvényben meghatározott személyek szeretnének kapni, hanem érdeklődést mutathat rá az érintett munkáltatója, a biztosító társaság és tulajdonképpen az állam is. A munkáltató érdeklődést mutat a munkavállalója genetikai információi iránt, már csak azért is, mert „a magas kockázatú munkavállalók magasabb üzleti kockázatot hordoznak és növelhetik a cég költségeit.”³⁴¹

Abban az esetben, ha a biztosító társaságok tudnák meg az érintett genetikai adatait, úgy az sok esetben vezethetne sokkal magasabb biztosítási díj kiszabásához és így ez a magánbiztosítástól való eleséshez is vezethet. Sőt, „amennyiben ez szélesebb társadalmi rétegekkel megtörténik és tendenciát alkot, akkor egy egész társadalmi csoport kerülhet az egészségügyi és életbiztosítások nyújtotta támogatásokon kívül.”³⁴² Ez egyelőre leginkább az Amerikai Egyesült Államokban eredményezhet komoly problémákat, hiszen ott jellemző a leginkább magánbiztosításokon, illetve munkáltatói csoportbiztosításokon alapuló rendszer. Az természetesen kérdésként merülhet fel, hogy ha a személy tudomást szerez saját genetikai rendellenességéről, akkor azt vajon elhallgathatja-e az elől a biztosító társaság elől, akivel életbiztosítási szerződést szeretne kötni. Miután a szerződésen alapuló biztosítások azon az elven alapulnak, amely a legmagasabb szintű bizalmat feltételezi a szerződő felek között, ezért ennek értelmében a genetikai rendellenességéről tudomást szerző személy nem hallgatja el azt, amely a kockázatelemzés során jelentős befolyással bírna.³⁴³ Az ugyanakkor továbbra is kérdés, hogy miután megkötötték a felek az életbiztosítást, majd a biztosított néhány év elteltével tudomást szerez egy genetikai betegségéről, köteles-e bejelenteni a biztosítója felé vagy sem?

Az állam, illetve a társadalom is igényt támaszthat az érintett genetikai adataira, egyrészt azért, mert ezáltal az állam könnyen létre tudna hozni DNS-adatbázisokat, melyek a bűnüldözését is segítik, másrészt azért, mert az érintett „önmagára vonatkozó nem tudás joga a társadalom megterheléséhez vezet, ha például emiatt továbbadják az örökletes betegségeket. Mivel az egészségügy nem magánosított, hanem szolidaritási szolgáltatásokból finanszírozzák, a társadalom ezzel kapcsolatban etikailag jogosan emelhet igényt arra, hogy hozzáférése legyen a genetikai információhoz az illető egyén kívánsága ellenére is. Az egyén ekkor a „tudáshoz” való kötelességgel terhelhető. Ezzel a tájékoztatáson alapuló beleegyezését ebben az összefüggésben hatályon kívül helyeznék és társadalmi kötelességgel helyettesítenék.”³⁴⁴

---

³⁴¹ ÁDÁNY - SÁNDOR - BRAND i.m. 223. o.

³⁴² ÁDÁNY - SÁNDOR - BRAND i.m. 222. o.

³⁴³ SÁNDOR (2002) i.m. 618. o.

³⁴⁴ QUANTE i.m. 177. o.

A tájékoztatáshoz való jog amint láttuk megvalósulni látszik egészségügyi szolgáltatónál végzett humán genetikai vizsgálat esetében a genetikai tanácsadás keretében, azonban megjelentek és egyre jobban elterjednek a közvetlenül a fogyasztónak eljuttatott genetikai tesztek (direct-to-consumer tesztek). Ezek jellemzője, hogy interneten lehet őket megvásárolni és nemcsak a genetikai tanácsadás nem tud megvalósulni ebben az esetben, de a tesztek megbízhatósága is kétségeket vet fel. Ezeknek a teszteknek kétféle típusuk van. Az első típusban a tesztek elemzése orvosokon keresztül valósul meg, akik biztosítják a genetikai tanácsadást is, ám ez esetben sokszor a tesztek megbízhatósága kérdőjelezhető meg. A másik típusba azok a genetikai tesztek tartoznak, amiket közvetlenül a fogyasztó otthonába küldenek meg, akik a kapott eszközök segítségével elvégzik saját magukon a mintavételt, majd a mintákat visszaküldik és cserébe megkapják a minta eredményét és elemzését.³⁴⁵ Ebben az esetben azonban a fogyasztó, az érintett nem részesül semmiféle genetikai tanácsadásban, így nem is élhet a tájékoztatáshoz való jogával, továbbá, a teszt értelmezésével kapcsolatban sem fordulhat senkihez sem. Így tulajdonképpen tájékoztatlan beleegyezésre van kényszerítve annyiban, hogy a tesztek mind álpozitív, mind pedig álnegatív eredményeket is könnyen mutathatnak, ami alapján aztán az érintett eldönti, hogy elmegy-e a kezelőorvosához vagy sem (vagyis rendelkezik saját maga és egészségi állapota felett, ez esetben egyáltalán nem tájékozottan). Jelen esetben az egyéniesített formában kapott tájékoztatással és a szakembertől kérdezés lehetőségével sem tudnak élni az ilyen közvetlenül a fogyasztóhoz eljuttatott tesztek kipróbálók. Mind a tájékoztatáshoz való jog, mind pedig a nem tudás joga garantálja az emberi méltósághoz való jog érvényesülését, vagyis azt, hogy az érintett birtokában lehessen minden olyan tudásnak, amelynek meglétét fontosnak tartja és eszerint szervezhesse életét, s ezzel megőrizhesse emberi mivoltának egyik legfőbb kincsét, a méltóságát.

A humán genetikai vizsgálatok kérdéseket vetnek fel az embriókon, illetve a magzatokon végzett vizsgálatok esetén is. Prenatális genetikai vizsgálatok esetén azt döntenek el, hogy melyik embrió kerüljön beültetésre az anya testébe, míg a preimplantációs szűrővizsgálat arra irányul, hogy kiderüljön, hogy a gyermek nem szenved-e valamilyen életellenes vagy egészséget károsító örökletes betegségben. Bár ezek bevett szűrővizsgálatoknak minősülnek, azonban a következmények beláthatatlanok lehetnek, ha nem valósul meg a részletes genetikai tanácsadás. Bár többlet feltételekről nem rendelkezik a törvény, azonban minden esetben tájékoztatni kellene az anyát, illetve a szülőket arról, hogy milyen betegségek megléte esetén javaslandó a terhesség megszakítása, mely betegségekkel tud szinte gondtalanul együtt élni a gyermek,

---

³⁴⁵ ÁDÁNY - SÁNDOR - BRAND i.m. 225. o.

illetve mely betegségek okoznak fájdalmat a gyermeknek, továbbá, hogy mely betegségre való hajlamot lehet idejében kezelni és ezzel a betegség kialakulását megelőzni. Ezen szűrővizsgálatok hatására a fogyatékkal születő gyermekek száma jelentősen csökkent és ezáltal közvetetten veszélyezteti a géntechnológia a fogyatékkal élő emberek csoportjának jogait is.

4.1.5. Személyes adatok védelme

Elengedhetetlen, hogy a humángenetikai vizsgálatokból nyert adatok, a genetikai adatok csak és kizárólag az arra jogosult előtt válhassanak megismerhetővé, hiszen „adott esetben az egyén genetikai térképének mások általi ismerete alapján rábírható lehet olyan magatartások tanúsítására, amelyekre ezen egészségügyi információk hiányában nem lehetne rábírní, az egyén genetikai adatainak birtoklása valószínűsíthetően kiszolgáltatottá tehetné őt.”³⁴⁶ Valamint, „egy ember genetikai térképének ismerete olyan bizalmas információkat tartalmazhat, amelyek egész későbbi életére kihatással lehetnek”,³⁴⁷ éppen ezért fontos, hogy különleges védelemben részesüljenek a genetikai adatok.

Az Alaptörvény értelmében mindenkinek joga van személyes adatai védelméhez.³⁴⁸ A genetikai adatok pedig olyan személyes adatok, amelyek különös adatoknak minősülnek, hiszen a genetikai adat az érintettel kapcsolatba hozható olyan adat, amely az érintett egészségi állapotára vonatkozik.³⁴⁹ A genetikai adat definícióját a Humángenetikai törvény a következőképpen határozza meg „genetikai adat: meghatározott érintett személy örökletes tulajdonságaira vonatkozó olyan információ, amely genetikai minta feldolgozásából, illetve az egészségügyi dokumentációból származik, és amely az egyén genetikai eredetű betegségekkel kapcsolatos kockázatára, örökölt hajlamára, testi vagy viselkedésbeli jellemzőire utal, és alkalmas lehet arra, hogy az egyén azonosítható legyen.”³⁵⁰ Az adatok védelme végső soron az adatok mögötti személyiség védelmét jelenti. Éppen ezért

---

³⁴⁶ HOMICSKÓ Árpád Olivér: *Az új technológiák megjelenése az egészségügyben, különösen a géntechnológia és az elektronikus egészségügy* In: HOMICSKÓ Árpád Olivér (szerk.): *Egyes modern technológiák etikai, jogi és szabályozási kihívásai*, Budapest, Acta Caroliensia Conventorum Scientiarum Iuridico-Politicarum, 2018. 76. o.

³⁴⁷ HOMICSKÓ Árpád Olivér: *A humángenetikai tevékenység hazai szabályozásának bemutatása* In: HOMICSKÓ Árpád Olivér; SZUCHY Róbert (szerk.): *Studia in honorem Péter Miskolczi-Bodnár 60*, Károli Gáspár Református Egyetem, Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2017. 271. o.

³⁴⁸ Alaptörvény VI. cikk (2)

³⁴⁹ 2011. évi CXII. törvény az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról 3. § 2; 3.b)

³⁵⁰ Humángenetikai törvény 3. § (1) 3.

adatokat csak és kizárólag célhoz kötötten lehet kezelni, így humángenetikai vizsgálat céljából is lehetőség van a különleges adatok kezelésére.³⁵¹

A GDPR a következőképpen határozza meg a genetikai adat: „egy természetes személy örökölt vagy szerzett genetikai jellemzőire vonatkozó minden olyan személyes adat, amely az adott személy fiziológiájára vagy egészségi állapotára vonatkozó egyedi információt hordoz, és amely elsősorban az említett természetes személyből vett biológiai minta elemzéséből ered.”³⁵² Miután a GDPR is különleges adatnak minősíti a genetikai adatot, ezért a személy egyedi azonosítását célzó genetikai adatainak a kezelése tilos a rendelet értelmében.³⁵³

A genetikai adatok speciális státuszt képviselnek, hiszen mindent elárulnak arról az érintettől, akire vonatkozóan a genetikai mintát vizsgálat alá vonták. Nemcsak az egyén életvitele, korábbi vagy várható betegségei, gyengeségei, erősségei értelmezhetők általa, hanem az egyén közeli hozzátartozóiról is tartalmaz adatokat. Az érintett genetikai adataira nemcsak maga az az érintett lehet kíváncsi, akin a humángenetikai vizsgálatot elvégezték, hanem az érintett családtagjai, az érintett munkáltatója, biztosító társasága és végső soron az állam is. Az érintett családtagjai, ahogyan a tájékoztatáshoz való jognál kifejtésre került, azért lehetnek érdekeltek az érintett genetikai adatainak megismerésében, mert az ő állapotukra nézve is tartalmazhat információt a genetikai adat. Az érintett munkáltatója is igényt tarthatna munkavállalói genetikai információjára, azonban „sokan attól tartanak, hogy hosszú távon ez elvezetne a genetikailag kockázatosnak ítélt egyéneknek a munkaerőpiacról történő kizorulásához és társadalmi ellehetetlenüléséhez.”³⁵⁴ Az érintett biztosító társasága pedig azért lehet érdekelt a genetikai adatok megismerésében, mert a biztosító így előre kiszámíthatóan eldöntheti, hogy az érintett jövőbeni várható terápiás költségei mennyibe fognak a magánbiztosító társaságnak kerülni (már ha nem a társadalombiztosító rendezi ezen összegeket, hanem magánbiztosítás útján finanszírozná az érintett), így a számára előnyös és valószínűleg az érintett számára kevésbé előny biztosítási díjat tudná kiszabni a társaság. Bár a biztosító társaságok egyelőre nem kötelezhetik rá a személyeket arra, hogy a biztosítás megkötése előtt végeztessenek el magukon humángenetikai vizsgálatot, továbbá elméletben

---

³⁵¹ Humángenetikai tv. 4. § (1)

³⁵² 2016/679. az Európai Parlament és a Tanács rendelete a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (a továbbiakban: GDPR) 4. cikk 13.

³⁵³ GDPR 9. cikk

³⁵⁴ KAKUK Péter: *A genomikai kutatások népegészségügyi hasznosításának etikai aspektusai* In: ÁDÁNY - SÁNDOR - BRAND i.m. 223. o.

ahhoz se lenne joguk, hogy ha az érintett korábban ilyen jellegű vizsgálatot végeztetett el magán, annak eredményét kötelezően közölje velük az érintett. Azonban például Németországban, ha humángenetikai vizsgálatra kerül sor és ezt követően kívánna az érintett biztosítási szerződést kötni egy magánbiztosító társasággal, akkor a vizsgálat eredményét köteles közölni a személy a biztosítójával.³⁵⁵ Az azonban kérdésként merülhet fel, hogy abban az esetben, ha az érintett él a nem tudáshoz való jogával és nem szeretné megtudni vizsgálatának az eredményét, a biztosító társaság hogyan kötelezheti arra, hogy azokat az adatokat szolgáltatassa ki nekik az érintett, amelyekről egyébként még ő maga sem tud. Az adatok kiszolgáltatását követően egyébként az érintett indirekt módon megtudná a vizsgálat eredményét, attól függően, hogy melyik biztosítási kategóriába kerülne és a havi biztosítási díja mennyibe kerülne. Már csak azért is, mert ha „magán-biztosítási elven működő egészségbiztosítás valósulna meg Magyarországon, úgy (...), a magánbiztosító a genetikai információk birtokában megtehetné, hogy a megbetegedére hajlamos betegekkel nem köt biztosítást, vagy a biztosítási díjat nagyon magasán határozza meg esetükben, így azok valószínűsíthetően kimaradnának az egészségügyi szolgáltatásra jogosultak köreiből”,³⁵⁶ amely ugyancsak szélesíteni a már kialakult társadalmi szakadékot a szegények és a jómódúak között.

Már maga az UNESCO Nyilatkozata is kimondja a személyi adatok titkosságát, valamint azt is, hogy ezek az adatok nem használhatók más célra, mint amire gyűjtötték vagy amire a személy a beleegyezését adta, továbbá nem hozhatók nyilvánosságra sem, ha nem az volt az adatgyűjtés célja vagy arra nem adta engedélyét a személy.³⁵⁷ „A szigorú szabályozás oka, hogy az ember genetikai térképének ismerete olyan bizalmas információkat tartalmazhat, amely az egész életére kihatással lehet, így ezeknek az információknak a birtokában azt feltételezhetjük, hogy könnyen befolyásolni lehetne az egész életét, életmódját, szokásait,”³⁵⁸ mely nagymértékben veszélyeztetné mind az emberi méltóságot, mind pedig annak részjogosítványát, az önrendelkezéshez való jog szabadságát is.

---

³⁵⁵ Stefan Lorenz Sorgner: *Educating the Genes* Elhangzott a The 2nd International Conference on Bioethics in the New Age of Science keretén belül Szegeden 2018. május 11-én

³⁵⁶ HOMIČSKÓ (2017) i.m. 272. o.

³⁵⁷ UNESCO Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról (a továbbiakban: Humángenetikai Nyilatkozat), 2003. 9. cikk

³⁵⁸ HOMIČSKÓ (2018) i.m. 76. o.

4.1.6. Testi-lelki egészséghez való jog

Az Alaptörvény mindenki jogát biztosítja a testi és lelki egészségre.³⁵⁹ Megvalósítható-e a testi és lelki egészség a humángenetikai vizsgálatok által? Segítik-e ennek megvalósulását vagy az a tény, hogy sok esetben a humángenetikai vizsgálatok olyan információt nyújthatnak a személyek számára, amik gyógyíthatatlan betegségeket jeleznek előre, nem rengetik-e meg a lelki egészséghez való jogukat. Nem sérül-e a lelki egészséghez való jog azáltal, hogy kiderül az egyén számára, hogy bár joga van a testi egészségre, de lehetősége nincs rá gyógymód hiányában. Éppen ezen probléma okán vélekedik úgy a genetikus szakma, hogy „ismereteink jelenlegi szintjén helyesebb, ha a diagnosztikus vizsgálatok továbbra is célzottan, a klinikai gyanú alapján behatárolt génekre irányulva történnek.”³⁶⁰ Ez azért nagyon fontos, mert a humángenetikai vizsgálatok lehetővé teszik azt is, hogy míg egy célgént vizsgálnak a szakemberek, addig képet kapnak az egész genomról, s így egyfajta véletlenül feltárt genetikai eltérés felismerésére is sor kerülhet. A véletlenül feltárt genetikai eltérés esetén mindenképpen mérlegelnie szükséges a szakembereknek az alábbi kérdéseket: „milyen valószínűséggel jelez majdani betegséget a feltárt eltérés? Milyen természetű az illető betegsége? Van-e prevenciós konzekvencia?”³⁶¹ Hiszen, ha egy olyan betegség véletlen feltárására kerül sor, amire nem létezik terápiás megoldás, az könnyen az érintett lelki egészséghez való jogának sérelméhez vezethet. Ugyanakkor ez esetben kérdésként merülhet fel, hogy mi fontosabb az egyénnek a lelki egészsége és annak boldog tudata, hogy nincs nagy gond, vagy az önrendelkezéshez való jog és a tájékoztatáshoz való joga és az, hogy tisztában legyen egészségi állapota jelenlegi és várható jövőbeni helyzetével és eszerint élhesse le életét.

4.1.7. Gyermeki jogok védelme

A szülő dönti el azt, hogy gyermekén elvégezzenek humángenetikai vizsgálatot vagy sem. Ennek a kérdésnek az eldöntésében a szülőt segítheti a legjobb vagy legfőbb érdek koncepció,³⁶² ami által lehetővé válik, hogy a még döntésre nem képes kiskorú gyermek helyett a szülő döntse el, hogy gyermekének a legfőbb érdekében áll-e a vizsgálat elvégzése vagy sem, így a döntésért a szülő viseli a felelősséget. Az UNESCO dokumentumának értelmében azonban a kiskorúra irányuló döntéseket illetően figyelembe kell venni a kiskorú véleményét

---

³⁵⁹ Alaptörvény XX. cikk (1)

³⁶⁰ KOSZTOLÁNYI i.m. 591. o.

³⁶¹ KOSZTOLÁNYI i.m. 591. o.

³⁶² KOSZTOLÁNYI i.m. 588. o.

is, életkorának és érettségének megfelelően.³⁶³ Éppen ezért, a gyermek legfőbb érdeke koncepciót megingathatja a kiskorú szülőktől eltérő véleménye, hiszen nincs egységes álláspont sem a szakirodalomban, sem a gyakorlatban arra nézve, hogy a kiskorú esetében hány éves korától kezdődően alakul ki az az ítélőképessége, amittől kezdődően már elsődleges döntéshozójává válhat a saját életének, így ennek a kérdésnek a megválaszolása esetről esetre változhat.

A gyermeki jogokat nemcsak a humángenetikai vizsgálat elvégzése, hanem a humángenetikai vizsgálat eredménye is veszélyeztetheti, hiszen a szülő felelőssége, hogy a vizsgálat eredményéből mennyi információt közöl a gyermekével, továbbá, hogy ezt milyen formában teszi.³⁶⁴ Eldönthető-e, hogy mi szolgálja jobban a gyermek érdekét, és mennyi információ által válik biztosíthatóvá a gyermeki jogok védelme, az, ha a gyermek megtudja, hogy esetlegesen milyen genetikai betegségben szenved vagy az, ha a rendellenességét vagy annak súlyosságát titkolják előle szülei, orvosai és esetleg játékos formában bírják rá a gyógykezelési eljárásra (már, ha lehetséges állapotára gyógykezelés).

„Minden nemzetközi állásfoglalásban az a fő iránymutató, hogy gyermekekben a felnőttkori betegségekre irányuló preszimptomás teszt elvégzése abban az esetben elfogadható, ha az eredménynek terápiás, profilaktikus vagy bármely olyan konzekvenciája van, ami a gyermek érdekét szolgálja.”³⁶⁵ Vagyis csak és kizárólag azt a felnőttkorban kialakuló betegségekre irányuló humángenetikai vizsgálatot tartják elfogadhatónak, amelynek pozitív, betegségre utaló eredmény esetében is lehetőség van a gyógykezelésre, ezzel is védve a gyermekeket attól a traumától, amit egy olyan betegségtudat alakítana ki bennük, amiben tudatában lennének annak, hogy felnőttkorukban szörnyű, gyógyíthatatlan betegség vár rájuk. Hiszen lehet-e előnye annak, hogy a tüneteket egyelőre nem mutató gyermek megtudja, hogy felnőttként olyan betegségben fog szenvedni, ami gyógyíthatatlan?

A gyermeki jogok az újszülöttkori tömegszűrések által is sérülhetnek. Bár az újszülöttkori tömegszűrésekhez is szükséges volna a szülő beleegyező nyilatkozatára, ezt általában csak formálisan szokták elkérni, hiszen az újszülöttkori tömegszűréseket kötelező jellegüként tüntetik fel, tehetik ezt már csak azért is, hiszen mind a gyermek, mind pedig a szülő legfőbb érdeke, ha a szűrés megtörténik. „Mivel a célbetegségek – legalábbis részben – genetikai betegségek, a szűréshez szükséges vérvétel előtt tájékoztatáson alapuló szabad beleegyezésre lenne szükség, még akkor is, ha a szűrési módszer elsődlegesen nem a genom direkt vizsgálatán

---

³⁶³ Humángenetikai Nyilatkozat, 2003. 8. cikk

³⁶⁴ KOSZTOLÁNYI i.m. 588. o.

³⁶⁵ KOSZTOLÁNYI i.m. 588. o.

alapul, mert a vizsgálat végül is egy genetikai betegség megállapítására vagy kizárására irányul.”³⁶⁶ Az effajta tömegszűréseknek nemcsak a látszólag kötelező jellege és a formális beleegyező nyilatkozat megszerzési módja a hátránya, hanem az is, hogy egyre több és több genetikai betegségekre alkalmazhatóak ezek a fajta szűrési vizsgálatok. Olyan betegségek kivizsgálására is alkalmazandók, amelyekre már nem vonatkozhatnak az olyan egyébként szűrésekkel szemben megkövetelt kritériumok, minthogy a kiszűrt betegségnél fontos legyen az, hogy mielőbb kiderüljön a rendellenesség és mielőbb megkezdődhessen a gyermek kezelése. Ezzel ugyanúgy egy olyan helyzetet teremtve, hogy bár tisztában lesznek a szülők gyermekük esetlegesen tünetmentes betegségének, azonban a gyógyításához nem tudnak hozzájárulni, hiszen egyelőre még nincs rá megfelelő kezelési mód.

4.1.8. A fogyatékkal élő személyek jogai géntechnológia korában³⁶⁷

A jog védeni hivatott az emberi sokféleséget, ezt alapul véve nyilvánította ki a fogyatékkal élő személyeket képviselő nemzetközi szervezet, hogy az ő sokféleségük éppen a fogyatékoságukban rejlik, s mint ilyet, nem megszüntetni, hanem ünnepelni kellene.³⁶⁸ A sokféleséget valóban nem megszüntetni, hanem fenntartani kellene, azonban ezt a sokféleséget nem genetikai eredetű rendellenesség meglétéhez, hanem sokkal inkább a személyiségben rejlő sokféleséghez kellene kapcsolni. Azért nem látom helyesnek azt a fajta megközelítési módot, ami a genetikai tulajdonságokból kiindulva különbözteti meg az embereket egymástól és ennek kapcsán dicsőíti a sokféleséget, mert ebből az álláspontból kiindulva elveszíti a jövő generációja az esélyét arra, hogy fejlődhessen és valamilyen rendellenességet kiküszöbölhessen.

A kezdetek

A fogyatékkal élő személyek sorsát a kezdetek óta megpecsételte állapotuk meg nem értettsége és annak a ténye, hogy az emberek milyen nehezen alkalmazkodnak a számukra

---

³⁶⁶ KOSZTOLÁNYI i.m. 590. o.

³⁶⁷ Jelen rész Szútor Vivien: *A fogyatékkal élő személyek esélyei a géntechnológia korában*, In: XIV. Jogász Doktoranduszok Országos Szakmai Találkozója, Jog és Állam, 24. szám, 2019., 407 – 416. o. http://kre.hu/ajk/images/doc5/konferencia/merge_from_ofoct_19.pdf tanulmányon alapul.

³⁶⁸ Disabled Peoples' International (DPI) Europe: *The Right to Live and Be Different*. UK, 2000. <https://www.independentliving.org/docs1/dpi022000.html> (letöltés ideje: 2018. december 19.)

ismeretlen élethelyzetekhez, így a tőlük valamiképpen különböző emberekkel történő együttéléshez is. Nemcsak a Taigetosz hegyéről dobták le a deformitással született csecsemőket, hanem a skandináv halászok ősi törvénye értelmében: „Minden világra jött újszülöttet fel kell nevelni, meg kell keresztelni, templomba kell járítani, kivéve azokat, akik deformitással születtek. Őket ki kell vinni a tengerpartra, és el kell őket ott ásni, ahol sem ember, sem állat nem jár.”³⁶⁹

Ezen kezdeti állapotokon aztán nem segített a XIX. században Sir Francis Galtonnak köszönhetően elterjedő eugenikai irányzat sem, mely a tökéletes emberek felsőbbrendűségét hirdette, és ezzel nemcsak milliók halálát okozta a II. világháborúban, de fogyatékkal élő emberek tízezreit fosztott meg a szülőség lehetőségétől akkor, amikor az Amerikai Egyesült Államokban az 1970-es évekig, Svédországban pedig az 1980-as évekig hatályban voltak a fogyatékos személyek kényszersterilizálásáról szóló törvények.

Az első fogyatékoság kiderítésére irányuló humángenetikai vizsgálatot 1968-ban végeztek egy kismamán annak érdekében, hogy kiderítsék, magzata nem szenved-e Down-kórban. J.G. magzata sajnos Down-szindrómában szenvedett, ezért az édesanya a terhesség megszakítása mellett döntött.

Ugyan a *Roe kontra Wade per* hatására „1971 és 1977 között Amerika néhány államában 20-40 százalékkal csökkent a Down-szindróma gyakorisága.”³⁷⁰ „Egy történész szerint a genetikai diagnózis felállítása valóságos iparág lett: a „kóros magzatok szelektív abortálása a genetikai medicina elsődleges beavatkozásává” vált.”³⁷¹

Mégis, a géntechnológiának és a mesterséges megtermékenyítésnek köszönhetően a technológia eljutott odáig, hogy a 2000-es években az Amerikai Egyesült Államokban egy siket házaspár egy siket donor segítségével siket gyermekeket hozott világra. Tettüket azzal indokolták, hogy a siketség a kultúrájuk része, és jobb szülei tudnak lenni egy siket gyermeknek, hiszen jobban megértik az igényeit. Azonban pusztán kulturális vagy világnézeti kérdéssé degradálni két gyermek szándékos testi sértését és egészségkárosítását önös érdekből nemcsak az emberi méltósághoz való jogba, az önrendelkezés szabadságába, a testi és lelki egészséghez való jogba, a gyermekek fejlődéséhez és védelméhez való jogba ütközik, hanem azon orvostikai alapvetésbe is, hogy „Ne árts”. A társadalom felháborodását ezen eset azért váltotta ki, mert a szülők szándékosan süketítették meg gyermeküket, nem pusztán a gének véletlen játéka eredményezte a gyermekek siketségét.

---

³⁶⁹ GAZLER (1999) i.m. 43. o.

³⁷⁰ MUKHERJEE i.m. 307. o.

³⁷¹ MUKHERJEE i.m. 307. o.

A tárgykör etikai szabályozása

Fogyatékos személynek minősíti a fogyatékos személyek jogairól szóló törvény azt a személyt, „aki tartósan vagy véglegesen olyan érzékszervi, kommunikációs, fizikai, értelmi, pszichoszociális károsodással - illetve ezek bármilyen halmozódásával - él, amely a környezeti, társadalmi és egyéb jelentős akadályokkal kölcsönhatásban a hatékony és másokkal egyenlő társadalmi részvételt korlátozza vagy gátolja.”³⁷²

Bár a géntechnológia szempontjából releváns nemzetközi etikai dokumentumok kifejezetten nem térnek ki a fogyatékkal élő személyek jogaira a géntechnológiai eljárás igénybevétele során, azonban számos fontos, őket védelmező rendelkezést tartalmaznak. Így már az 1997-es Az emberi génállomány és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata kiemeli az emberi génállománynak azon tulajdonságát, miszerint az az emberi család tagjai közötti alapvető egység, s mint ilyen az emberi létből fakadó méltóság elismerésének és változatosságának alapja.³⁷³ A dokumentum kiemeli ennek kapcsán, hogy genetikai jellegzetességeitől függetlenül minden embert megillet az emberi méltóság és az, hogy tiszteletben tartsák egyediségét és sokféleségét.³⁷⁴ Ezen kijelentések alátámasztására az etikai dokumentum kimondja azt a nagyon fontos rendelkezését is, miszerint az emberi génállomány a természetéből fakadóan fejlődik és mutálódik, továbbá, hogy a benne rejlő lehetőségek különbözőképpen nyilvánulnak meg.³⁷⁵ A természetből fakadó mutáció kijelentése azért bírhat nagy jelentőséggel, mert nemcsak elejét veszi a genetikai jellegzetességeken alapuló diszkriminációnak³⁷⁶, de alapot teremt az emberek közötti egyenlőségnek is. Mindkét jellemző kulcsfontosságú a fogyatékkal élő személyek emberi méltóságának erősítése körében. A dokumentum kitér továbbá arra is, hogy génállománnyal kapcsolatos kutatást olyan személyen, aki nem rendelkezik beleegyezési képességgel csak közvetlenül az egészsége érdekében lehet folytatni vagy abban az esetben, ha a kutatás más hasonló genetikai jellegzetességekkel rendelkező személyek egészsége érdekében történik.³⁷⁷ A dokumentum készítői azért tarthatták fontosnak a beleegyezési képességgel nem rendelkező személyek kutatásba történő

---

³⁷² 1998. évi XXVI. törvény a fogyatékos személyek jogairól és az esélyegyenlőségük biztosításáról (a továbbiakban: 1998. évi XXVI. tv.) 4. § a)

³⁷³ UNESCO: Az emberi génállomány és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata. 1997. (a továbbiakban: UNESCO (1997) 1. cikk)

³⁷⁴ UNESCO (1997) 2. cikk a) – b)

³⁷⁵ UNESCO (1997) 3. cikk

³⁷⁶ UNESCO (1997) 6. cikk

³⁷⁷ UNESCO (1997) 5. cikk e)

bevonásának kiemelését, mert az orvostudomány múltjában nem egy példa volt arra nézve, hogy embereken úgy folytattak volna kísérletezést, ami sem az ő egészségüket, sem mások egészségét, sem pedig a tudomány előbbre vitelét nemhogy nem célozta, de nem is eredményezte.

A Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról kimondja azt a különösen fontos rendelkezést, miszerint bár minden ember sajátos genetikai összetevőkkel rendelkezik, azonban az egyén identitását nem szabad csupán a genetikai jellemzőire redukálni,³⁷⁸ vagyis nem lehet az embereket genetikai jellegzetességeik alapján megkülönböztetni, hiszen a genetikai állomány csak egy jellemző, melyből sok minden megtudható egy emberről, de az egész ember soha nem ismerhető meg teljesen általa. A nyilatkozat ehhez kapcsolódóan szól továbbá a diszkrimináció és a stigmatizáció tilalmáról is, melynek értelmében a humángenetikai adatok nem használhatók fel olyan célból, mely az egyén, a család, a csoport vagy a közösség megbélyegzéséhez vezetne.³⁷⁹

A bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozatában az UNESCO számos eddig nem említett rendelkezést hozott, melyek kiemelt fontossággal bírnak a fogyatékkal élő személyek számára. A dokumentum biztosítja az autonómia és az egyéni felelősség védelmét az autonómiájuk gyakorlására képtelen személyek körében.³⁸⁰ Külön kiemeli a különösen sebezhető személyek és csoportok védelmét a technológia alkalmazása során és kitér ezen személyek személyes integritásának tiszteletben tartására is.³⁸¹ A nyilatkozat kiemeli azt is, hogy méltósága és jogai tekintetében minden ember egyenlő.³⁸² Kimondja azt a rendkívül fontos rendelkezést is, hogy bár figyelemmel kell lenni a kulturális sokféleségre és a pluralizmusra, azonban ezt az elvet nem lehet sem az emberi méltóság, sem az emberi jogok, sem pedig az alapvető szabadságjogok megsértésére vagy hatáskörének korlátozására felhasználni.³⁸³ Éppen ezért kerülendő kellene, hogy legyen az a magatartás, ami a humángenetikai vizsgálatok eltörlését szorgalmazza, mely nemcsak az anya, illetve a szülők önrendelkezési jogát sértené, hanem sértené a gyermek egészséghez való jogát is azáltal, hogy nem derülne ki egy olyan genetikai rendellenesség a magzatról, mely ebben a korai életszakaszban megelőzhető vagy kialakulása késleltethető. A dokumentum kijelenti továbbá azt is, hogy az elérhető legmagasabb szintű egészséghez való jog minden ember egyik alapvető

---

³⁷⁸ UNESCO: Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról. 2003. 3. cikk

³⁷⁹ UNESCO (2003) 7. cikk

³⁸⁰ UNESCO: *A bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata*. 2005. 5. cikk

³⁸¹ UNESCO (2005) 8. cikk

³⁸² UNESCO (2005) 10. cikk

³⁸³ UNESCO (2005) 12. cikk

joga,³⁸⁴ hogy a legmagasabb szintű egészség objektív vagy szubjektív mérce alá esik, arra leginkább a személyre szabott orvoslás fejlődése és a génebézésnek az emberi tulajdonságok fokozását eredményező irányvonala adhat majd a későbbiekben igazi választ.

A tárgykör jogi szabályozása

A géntechnológia szempontjából fontos jogi rendelkezéseket tartalmazó Oviedói Egyezmény kimondja, hogy személyen egészségügyi beavatkozás csak is a tájékoztatását követő szabad beleegyezése után végezhető,³⁸⁵ beleegyezési képességgel nem rendelkező személy esetén csak akkor, ha saját közvetlen javát szolgálná a beavatkozás,³⁸⁶ és az ezt engedélyező eljárásba őt a lehetőségeihez mérten bevonták.³⁸⁷ A jogi dokumentum kiemeli az egyén örökletes genetikai állománya alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmát is.³⁸⁸ Beleegyezési képességgel nem rendelkező személy a kutatást minden körülmények között megtagadhatja,³⁸⁹ mely esetben a kutatás nem kezdhető meg vagy ha a megtagadás kutatás közben történik, úgy a kutatást azon mód be kell fejezni.

A magyar Alaptörvény kiemeli az emberi méltóság sérthetlenségét,³⁹⁰ mellyel „látható, hogy a hazai szabályozásban maga az egyén van a középpontban, és a saját teste feletti rendelkezés csakis az emberi méltóságának megőrzése mellett lehetséges.”³⁹¹ Kimondja továbbá azt is, hogy Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés nélkül, többek között fogyatékoság esetén is biztosítja.³⁹² Kimondja továbbá azt is, hogy minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemre és gondoskodásra is.³⁹³

A fogyatékos személyek jogairól szóló törvény kiemeli az esélyegyenlőség célterületei fejezetben, hogy a személyek egészségügyi ellátása során az ellátásnak elő kell segítenie a személy rehabilitációját, a társadalmi beilleszkedését és azt is, hogy az ellátás ne erősítse a személy betegségtudatát.³⁹⁴ Bár az első két kikötést minden esetben megvalósíthatja a

---

³⁸⁴ UNESCO (2005) 14. cikk 2.

³⁸⁵ Oviedói Egyezmény 5. cikk

³⁸⁶ Oviedói Egyezmény 6. cikk 1.

³⁸⁷ Oviedói Egyezmény 6. cikk 3.

³⁸⁸ Oviedói Egyezmény 11. cikk

³⁸⁹ Oviedói Egyezmény 17. cikk 1. v)

³⁹⁰ Alaptörvény II. cikk

³⁹¹ HOMIČSKÓ (2016) i.m. 232. o.

³⁹² Alaptörvény XV. cikk (2)

³⁹³ Alaptörvény XVI. cikk (1)

³⁹⁴ 1998. évi XXVI. tv. 12. § (3)

géntechnológiai eljárás, azonban utóbbi célkitűzés sérülhet. Sérülhet már csak azért is, mert egy genetikai vizsgálat során a betegség vagy rendellenesség pontos mikéntjére hívják fel a személy figyelmét, és sérülhet ezen elv akkor is, amikor azért kerül sor a fogyatékkal élő személy magzatán humángenetikai vizsgálatra, hogy kiderüljön, magzata hordozza-e azt a genetikai jellegzetességet, amit szülei. Ugyanakkor ezen elv sérülése szükséges és arányos abban az esetben, ha a személy vagy magzata védelmében, egészségének elősegítése érdekében kerül rá sor.

A Magzatvédelmi törvény értelmében az anya jogosult terhesgondozás keretén belül a magzat egészséges fejlődését ellenőrző és a gyermeket váró nő egészségvédelmét biztosító szűrővizsgálatra,³⁹⁵ Magyarországon a humángenetikai vizsgálat nem kötelező, azonban, mint szűrővizsgálat lehetőségként fennáll, amivel a gyermeket váró nő döntheti el, hogy kíván-e élni avagy sem. A törvény lehetővé teszi a terhesség megszakítását genetikai rendellenesség fennállása esetén, a következő esetekben: a terhesség megszakítható a 12. hetéig abban az esetben, ha a magzat orvosilag valószínűsíthetően súlyos fogyatékoságban vagy egyéb károsodásban szenved.³⁹⁶ A terhesség a 20. vagy 24. hetéig abban az esetben szakítható meg, ha a magzat genetikai, teratológiai ártalmának a valószínűsége eléri az 50 %-ot.³⁹⁷ Továbbá, a törvény időkorlát nélkül engedélyezi a terhesség megszakítását abban az esetben is, ha a magzatnál a szülés utáni élettel összeegyeztethetetlen rendellenesség áll fenn.³⁹⁸ Ezen tények igazolását a „genetikai tanácsadó, prenatális diagnosztikai központ, illetve szakmailag illetékes országos intézet által kijelölt kórház szülészeti-nőgyógyászati osztályai közül bármelyik kettőnek egy-egy szakorvosa egybehangzó véleménnyel állapítja meg.”³⁹⁹

Az Egészségügyi törvény továbbá úgy rendelkezik, hogy többes terhesség esetén az egyes embriók vagy magzatok orvosilag valószínűsíthető életképtelenséggel járó fejlődési rendellenessége vagy az élettel összeegyeztethető, de súlyos és gyógyíthatatlan fogyatékoságot okozó károsodása miatt méhen belüli beavatkozással a terhesség az egészséges embriók vagy magzatok kihordására korlátozható.⁴⁰⁰ Ezen rendelkezés lehetőséget biztosít az édesanya számára arra, hogy megóvja az olyan élettől gyermekét, mely betegség okán nem

---

³⁹⁵ Magzatvédelmi tv. 3. § (2) b)

³⁹⁶ Magzatvédelmi tv. 6. § (1) b)

³⁹⁷ Magzatvédelmi tv. 6. § (3)

³⁹⁸ Magzatvédelmi tv. 6. § (4) b)

³⁹⁹ KOVÁCSY Zsombor (szerk.): *Az egészségügyi jog nagy kézikönyve*. Budapest, Complex Kiadó Jogi és Üzleti Tartalomszolgáltató Kft., 2009. 724. o.

⁴⁰⁰ Eütv. 185. § (1)

tartana sokáig, azonban abban a kis időben is műtétek sorozatát vonná maga után. Ez azonban csak egy lehetőség, mely az édesanya, illetve a szülők önrendelkezési jogán alapul.

Művi meddővé tétel a nemző-, illetőleg fogamzóképesség megakadályozására irányul, s mint ilyenre egészségügyi indokból akkor kerülhet sor, ha a szakorvos véleménye alapján a terhesség a nő életét, testi épségét, egészségét közvetlenül veszélyeztetné, vagy a terhességből születendő gyermek orvosilag valószínűsíthetően súlyos fogyatékoságban szenvedne, és más fogamzásgátlási módszer alkalmazása nem lehetséges vagy egészségügyi okból nem javasolható.⁴⁰¹ Cselekvőképtelen személy esetén a bíróság engedélyezheti ezen eljárást abban az esetben, ha más fogamzásgátlási módszer alkalmazása nem lehetséges vagy egészségügyi okból nem javasolható, és a cselekvőképtelen személy gyermek felnevelésére nem képes, és a beavatkozás elvégzése a cselekvőképtelen személy akaratával megegyezik, a terhességből születendő gyermek orvosilag valószínűsíthetően súlyos fogyatékoságban szenvedne, és a beavatkozás elvégzése a cselekvőképtelen személy akaratával nem ellenkezik, vagy pedig a bekövetkező terhesség a cselekvőképtelen személy életét, testi épségét, egészségét közvetlenül veszélyeztetné.⁴⁰² A törvényi szabályozás ez esetben figyelemmel van mind a magzat, mind pedig a szülő nő egészségi állapotára is.

Rendelet értelmében nem végezhető el a mesterséges megtermékenyítés ameddig bármelyik kérelmező a gyermek életét, egészségét, testi épségét közvetlenül fenyegető valamely megbetegedésben szenved, valamint ha a létrejövő terhesség a kihordó anya életét súlyosan veszélyezteti, illetőleg abból nagy valószínűséggel egészséges gyermek nem szülehet.⁴⁰³ Ez az a rendelkezés, amely nagyban korlátozza a fogyatékkal élő személyek mesterséges reprodukcióhoz való jogát és lehetőségeit, abban az esetben, ha valószínűsíthető, hogy a szülők genetikai rendellenességét a gyermekük örökölné, s így, nem születne egészséges gyermek a humánreprodukciós eljárásból.

A Humángenetikai törvény értelmében nem végezhető humángenetikai vizsgálat cselekvőképtelen személyen, kivéve ha a vizsgálat eredményének ismeretében olyan intézkedés hozható, amely megakadályozza a vizsgálattal érintett személy betegségének kialakulását, késlelteti annak kezdetét, korlátozza a súlyosságát, fogyatékoságot előzhet meg, elősegíti egészségének helyreállítását, illetve a már megkezdett vizsgálat folytatása irányának

---

⁴⁰¹ Eütv. 187. § (7)

⁴⁰² Eütv. 187/B. § (4)

⁴⁰³ 30/1998. (VI. 24.) NM rendelet az emberi reprodukcióra irányuló különleges eljárások végzésére vonatkozó, valamint az ivarsejtekkel és embriókkal való rendelkezésre és azok fagyasztva tárolására vonatkozó részletes szabályokról 1. § (2)

meghatározásához szükséges,⁴⁰⁴ vagyis a törvény igyekszik előtérbe helyezni a cselekvőképtelen személy egészségügyi érdekeit a vizsgálatok lefolytatásával szemben. „Nagyon lényeges, hogy ezen szabályokat a jogalkotó törvényi szinten rendezze, hiszen ez biztosítékot jelenthet abban a tekintetben, hogy a genetika tudományának fejlődése az ember érdekében, az egyén céljait támogatva kerül szabályozásra.”⁴⁰⁵

A fogyatékkal élő személyek esélyei a géntechnológia fényében

A fő probléma, hogy bár alkotmányok és nemzetközi szerződések deklarálják az emberek egyenlőségét, mind jogaik, mind pedig kötelezettségeik tekintetében, azonban ez az egyenlőség a gyakorlatban nem feltétlenül mutatkozik meg. Hiszen a fogyatékkal élő személyek nemcsak úgy érzik, hogy a társadalom szemében ők nem egyenlők a többi emberrel, hanem úgymint gondolják, hogy bizonyítaniuk és igazolniuk szükséges saját létjogosultságukat. Hiszen, hogy lehetnének ők akkor egyenlők, ha még méltósággal sem tudják élni az életüket egy olyan korban, ami jóval több pénzt költ arra, hogy a genetikai rendellenességek lehetősége csökkenjen, míg a fogyatékkal élő személyek életviteléhez szükséges eszközökre pedig jóval kevesebbet.⁴⁰⁶ Ezt a problémát erősíti, hogy a társadalom szemében az életminőség kérdése egyet jelent a betegségek, fogyatékoktól mentes élettel. S mint ilyent általánosan elfogadott ténynek gondolnak, ezzel is csökkentve a fogyatékos személyek esélyeit, nem pedig olyanak, amelyet a következő gondolat foglal össze: „Ki-ké maga tudja elsősorban eldönteni, hogy ő milyen életminőséget tart elfogadhatónak, mikor érzi boldognak magát, mikor tartja állapotát elfogadhatónak.”⁴⁰⁷

A géntechnológia változást hozhat a fogyatékos fogalmában is, egyik oldalról a fogalomba beleillő rendellenességek száma csökkenhet, míg a másik oldalról olyan rendellenességek is bekerülhetnek, amelyek eddig nem rendellenességnek, csupán emberi különbözőségnek minősülnek. Ezt erősíti az a tendencia is, amire már Czeizel Endre is panaszkodott, amikor azt mondta egy társaságban, hogy egy terhes asszony követelte terhessége „megszüntetését”, mert az ultrahangvizsgálat szerint a magzatnak egy lábujja hiányzik!”⁴⁰⁸

---

⁴⁰⁴ Humángenetikai tv. 13. § (3)

⁴⁰⁵ HOMICSKÓ (2016) i.m. 236. o.

⁴⁰⁶ Carli FRIEDMAN - Aleksa L OWEN: *Siblings of Disabled Peoples' Attitudes Toward Prenatal Genetic Testing and Disability: A Mixed Methods Approach*. In: *Disability Studies Quarterly*, Vol 36, No 3 (2016) <http://dsq-sds.org/article/view/5051/4411> (letöltés ideje: 2018. 12. 19.)

⁴⁰⁷ GAIZLER (1999) i.m. 43. o.

⁴⁰⁸ GAIZLER (1999) i.m. 45. o.

A genetikai információ birtoklása nemcsak az embriók, illetve a magzatok életben maradási esélyeit csökkentheti, hanem csökkentheti a már megszületett gyermekek örökbefogadásának lehetőségeit is. Elvárható-e az örökbefogadó szülőktől, hogy ne akarjanak minden elérhető információt megtudni leendő gyermekükről? Elvárható-e, hogy a gyermek beleegyezése nélkül is tájékoztatni lehessen a szülőjelölteket leendő gyermekük genetikai rendellenességeiről? Meghúzható-e a határ az enyhe és a súlyos genetikai betegségek esetén, a már fennálló vagy fokozatosan kialakuló egészségkárosodás esetén? A leendő szülőknek jogában kell álljon, hogy minden tájékoztatást megkaphassanak annak érdekében, hogy felelősségteljes döntést hozhassanak arról, hogy képesek-e megteremteni a gyermek szükségleteihez szükséges eszközöket vagy sem. Ugyanakkor a gyermek érdekeit mindenek előtt szükséges szem előtt tartani, ezért jól meg kell fontolni, hogy az olyan különleges személyes adatait, melyek esetleg egy az élete során később, már csak felnőttkorában kialakuló betegségre utalnak, azonnal kiadják-e a lehetséges szülőjelölteknek vagy sem.

4.2. A génszűrés⁴⁰⁹

Habár a génszűrés eljárássokra az utóbbi időben leginkább a moratórium volt a jellemző - legalább is a világ egyik oldalán -, Kínában a kutatók kedvükre kísérleteztek génszűrés módszerekkel. Azonban, egy kutatócsoport éppen most próbálja meg engedélyeztetni Európában és az Amerikai Egyesült Államokban, annak érdekében, hogy az egyik legígéretesebb génszűrés megoldást, a CRISPR technológiát el tudják kezdeni embereken is tesztelni.⁴¹⁰ Így lassan, de biztosan aktuálissá válnak azok a kérdések, amik felmerülhetnek a génszűrés megoldások és a betegjogok, nevezetesen a tájékoztatáshoz való jog kapcsán. Tekintettel arra, hogy kifejezetten a génszűrés megoldásokat és hozzájuk kapcsolódóan a betegjogokat nem rendezik speciális szabályok, ezért az általános szabályok elemzéséhez szükséges fordulni, azokat kell górcső alá venni.

---

⁴⁰⁹ Jelen alfejezet a Szűcs Vivien: *Az egyes emberi jogok megjelenésének problematikája a géntechnológiai eljárások során*. In: *Glossa Iuridica a Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar folyóirata, „A jó kormányzás”*, 2018. évfolyam 1-2. szám, Budapest, 2018. 177 – 185. o https://ajk.kre.hu/images/doc6/kiadvanyok/Glossa_Iuridica_2018_1-2_szam.pdf tanulmányon alapul.

⁴¹⁰ David CROW: *Crispr gene editing ready for testing in humans*, *Financial Times*, 2018. március 5. <https://www.ft.com/content/d6a773a0-cece-11e7-947e-f1ea5435bcc7> (letöltés dátuma: 2018. március 20.)

A génebérszetnek vagy génterápiának kétfajtája alakult ki. Az első típusban a reprodukciós sejtek genomja módosítható, mely esetben bár a gének működése megváltozik, hatása az utódokban nem lesz érzékelhető. A másik típus esetében azonban a reprodukciós sejtek génjeinek a módosítása mehet végbe, mely nemcsak a közvetlen utódok, de a leszármazó nemzedékek génjeibe is átkerül, amely által a genom szerves részé válik a beültetett gén.⁴¹¹ Vagyis, a génebérszeti beavatkozás lehet szomatikus génterápia, amely nem eredményez változást az utód genetikai állományában és lehet a csíravonal módosítása is, aminek hatására az utód is örökli a felmenője génállományában létrehozott változtatásokat. Ugyanakkor a génebérszeti beavatkozások nem pusztán azon ténynél fogva hordoznak magukban veszélyt, hogy általuk módosíthatóak a gének, hanem amiatt is, mert a gének többfunkciósak (egy-egy gén többféle fehérje keletkezésében játszik szerepet), „a sarlósejtes vérszegénységért felelős génállallal rendelkező személyeknek sokkal nagyobb a malária elleni védekezőképességük, ezért a sarlósejtes vérszegénységet okozó génnek a módosítása növelheti a maláriára való érzékenységet,”⁴¹² vagyis könnyen olyan gén kerülhet a beavatkozás hatására módosításra, amely nemcsak egy betegségért felelős, hanem egy akár kevésbé, akár viszont sokkal súlyosabb rendellenesség megelőzéséért is felelős. A beavatkozás által olyan gének is módosíthatóak melyek bár többfunkciósak, ezen tulajdonságukra csak később, már jóval a beavatkozás megtörténtét követően kerül sor, „a szándékolatlan következményekre vonatkozó törvény itt még inkább érvényesül: egy bizonyos betegségre való érzékenységért felelős gén rendelkezhet másodlagos, sőt harmadlagos hatásokkal is, amelyek a génmanipuláció végrehajtásának idején nem ismertek, évekkel később vagy esetleg az utódokban azonban felszínre kerülhetnek,”⁴¹³ és ott fejthetik ki előre nem látható súlyos következményeiket.

„Az Európa Tanács ajánlást tett a csíravonalkísérletek tiltására,⁴¹⁴ azon az alapon, hogy e kísérletek érinthetik „az emberiség genetikai örökségét”. Mint azt számosan észrevételezték, ez az aggodalom nem igazán megalapozott: „az emberiség genetikai öröksége” óriási génállományt és benne még több különböző allélt jelent. Ezen allélok módosítása, eltüntetése vagy újakkal való gyarapítása, amíg csak szórványosan fordul elő, nem az egész emberi faj, csupán egy-egy személy örökségére gyakorol hatást. Az, hogy egy maroknyi tehetős ember

---

⁴¹¹ MUKHERJEE i.m. 512. o.

⁴¹² FUKUYAMA i.m. 110. o.

⁴¹³ FUKUYAMA i.m. 111. o.

⁴¹⁴ Olyan beavatkozás, amelynek tárgya az emberi génállomány megváltoztatása csak megelőzési, kórismézési vagy gyógyítási indokból hajtható végre és csak akkor, ha nem célja a leszármazottak genetikai állományának megváltoztatása. (Oviedói Egyezmény 13. cikk)

génmanipuláció által akarja elérni, hogy magasabb vagy okosabb legyen a gyermeke, semmilyen befolyással nem lesz a fajunk egyedeit általában jellemző magasságra és intelligenciára.”⁴¹⁵ Fred Iklé szerint az emberi faj eugenikai eszközökkel való nemesítését célzó próbálkozások mindegyikét igen gyorsan közömbösíteni fogja a természetes népeségnövekedés.”⁴¹⁶ Ezekkel a megállapításokkal még úgy ahogy egyet is érthetnék, azt azonban nem vehetjük figyelmen kívül, hogy a fajnemesítésre irányuló eljárások tovább tágítanák azt az amúgy is létező és folyamatosan növekvő szakadékot, ami a szegény és a tehetős emberek között tátong. Már csak azért is, mert a gyors és természetes népeségnövekedés inkább megfigyelhető a fejlődő országokban, mint a fejlettnak mondott társadalmakban, ahol fokozatos a népességsökkenés, például minden negyedik finnre jut egy gyermek, vagyis amíg a természetes népeségnövekedés a fejlődő világban hatástalanítani fogja a nemesítési eljárásokat, addig a fejlődő országok eljuthatnak oda, hogy csak és kizárólag a géntechnológia módszereivel lesznek hajlandóak utódok művi előállítására annak érdekében, hogy a számukra legtökéletesebb gyermeket hozzák létre. Éppen ezen okok miatt fontos a géntechnológia megfelelő jogi szabályozása és az emberek önrendelkezési jogának valamiképpen korlátozása, mert ha csak egy ország is megengedő jogszabályokat alkot a fajnemesítést célzó gyakorlatok irányában, onnantól kezdve a folyamat megállíthatatlan lesz, főleg abban az esetben, ha a kereslet és kínálat rendszere egyre könnyebben megfizethető eljárásokkal csábítja majd a fogyasztói társadalmat a beavatkozásokra.

Az Oviedói Egyezmény értelmében csak megelőzési, kórismzési vagy gyógyítás céljából hajtható végre olyan beavatkozás, amelynek tárgya az emberi génállomány megváltoztatása és az is csak abban az esetben, ha egyidejűleg nem célja a leszármazottak genetikai állományának a megváltoztatása.⁴¹⁷ Elmondható, hogy az Oviedói Egyezmény értelmében a nem reprodukciós irányultságú génterápia engedélyezett, míg a reprodukciós sejteket módosító génszűrés nem. „Ez a nagyon szigorú feltételrendszer gátat kíván szabni annak, hogy esetleg olyan „szuper” emberek jöjjenek létre, akik – genetikai beavatkozások elvégzése eredményeként – olyan képességekre tennének szert, amely előnyösebb helyzetbe hozná őket a társadalom többi tagjával szemben.”⁴¹⁸

---

⁴¹⁵ FUKUYAMA i.m. 111. o.

⁴¹⁶ FUKUYAMA i.m. 111. o.

⁴¹⁷ Oviedói Egyezmény 13. cikk

⁴¹⁸ HOMICSKÓ Árpád Olivér: *Az új technológiák kihívásainak szabályozása az egészségügy területén* In: TÓTH András (szerk.): *Technológia jog – Új globális technológiák jogi kihívásai*, Budapest, Acta Caroliensia Conventorum Scientiarum Iuridico-Politicarum XV., 2016, 230. o.

Az első emberen végrehajtott génterápiára 1990. szeptember 14-én került sor. Azonban, hogy maga ez a génterápia sikeres volt-e vagy sem, az nem állapítható meg, hiszen biztonsági okokból az érintett betegen a korábban megkezdett kezeléseket is folytatták a biztos siker érdekében az orvosok, amelyet végül szerencsésen el is értek. Kilenc évvel a sikeres beavatkozás után, 1999 őszén egy újabb génterápiás megoldás alkalmazására került sor egy egygénés mutáció okozta anyagcserezavarban szenvedő fiún, *Jesse Gelsingeren*. Jesse egy olyan ritka genetikai betegségben szenvedett, amit vélhetően nem a szüleitől örökölt, hanem egy embriókori mutáció okozta, csak gondosan megtervezett étrenddel és napi 32 darab gyógyszerrel lehetett szinten tartani. A génterápia során egy vírus segítségével több százmillió gént juttattak a Jesse májába, abban a reményben, hogy ez majd gyógyulást hozhat neki. Azzal azonban a kutatók nem számoltak, hogy nem mindegy, hogy milyen vírussal juttatják be a fiú szervezetébe a több százmillió gént. A kutatók kapkodása és türelmetlensége figyelmetlenséghez vezetett, egy olyan adenovírussal juttatták be a fiú szervezetébe a géneket, amelyekkel szemben a fiú szervezete antitesteket termelt. Az antitestek egyébként egy korábbi nátha következtében termelődhetnek a szervezetében, vagyis a fiú egy nátha során már korábban megfertőződhetett ugyanezzel a vírustörzssel. Bár a terápiás eljárás még csak kutatási fázisban járt, azt azonban sem a fiú, sem pedig édesapja nem sejtette, hogy a módszer nemcsak fényes sikert eredményezhet, hanem már a korábbi kutatási alanyoknál is felmerültek olyan következmények, melyekkel a kutatók nem törődtek. A sikertelen génterápia a fiú szervezetének fokozatos és gyors leállásához vezetett. A kutatók nemcsak a vírustörzs kiválasztása tekintetében bizonyultak hanyagnak, hanem a fiú apjának elmondása szerint a tájékoztatást illetően is. Fia tragikus halála után az apja így fogalmazott: „Felkészületlenek voltak. Túl gyorsan akarták. Úgy kezdték el, hogy még nem értettek hozzá. Elkapkodták. [...] A nyomtatványban semmi sem utalt egyértelműen arra, hogy a kezelés milyen veszélyes következményekkel járhat. Tökéletes szerencsejátékként festették le a beavatkozást, amelyben csak nyerni lehet, veszíteni nem.”⁴¹⁹ Miután az esetet kivizsgálták, megállapították, hogy már az állatkísérletek körül sem volt minden rendben, egy majom (más források szerint három) bele is halt a kutatásba, továbbá Jesse esetét megelőzően a korábbi kutatási alanyoknál olyan mellékhatások következtek be, amelyek miatt a protokollt újra kellett volna gondolnia a kutatóknak, továbbá az is kiderült, hogy az egyik kutatóorvosnak üzleti érdeke is fűződött a kutatás sikeréhez. Ez az eset a 'géntechnológia halálaként' vált ismertté, jelezve, hogy ezen

---

⁴¹⁹ MUKHERJEE i.m. 480-481. o.

esetet követően a génterápiás megoldások és az ezekre vonatkozó kutatások egy ideig megtorpantak.

A géntechnológiában rejlő veszélyek okán 2015 tavaszán kutatók egy csoportja moratórium felállítását szorgalmazta annak érdekében, hogy tiltsák be a génszerkesztő és génmódosító technikák klinikai alkalmazását.⁴²⁰ Ugyanakkor míg a világ nyugati fele a moratórium mellett áll ki, addig Kína nemhogy nem vállalja a moratóriumot, de azon dolgozik, hogy emberi embriók mutációját idézze elő. Éppen evégett vallják egyesek azt, hogyha nem akarunk lemaradni Ázsia mögött és ezzel elveszíteni a humán embriók módosításának versenyét, akkor jobb, ha felhagyunk a moratóriummal és engedélyezzük a genomikai sebészetet.⁴²¹ „A jövő kérdése, hogy ki lesz képes és jogosult azt megítélni, hogy milyen esetekben egyezik meg az emberi lény érdeke és a társadalom, valamint tudomány érdeke a genetikai beavatkozás szélesebb körű alkalmazásának lehetőségét tekintetében.”⁴²²

Voltak azonban olyan kutatók, akik figyelmen kívül hagyták ezen intézkedéseket és ennek ellenére is folyamatosan végeztek és végeznek génszerkesztési eljárásokkal kutatásokat. Így a nyilatkozat kiadásával egyidejűleg bejelentette Huang Csüncsiu professzor, hogy génszerkesztési eljárásokkal végzett kutatásokat embriókon, mely azonban nem járt sikerrel (4 embrióon sikerült kijavítani a mutáns gént a 86 embrió közül).⁴²³

Az ellenpéldák ellenére azonban mégis csak szabályozott a génszerkesztés annyiban, hogy meghatározza az Egészségügyi törvény hogy abban az esetben lehetőség van az utód nemének születése előtti megválasztására irányuló eljárásra, ha ez a nemhez kötötten öröklődő betegség felismerése vagy a betegség kialakulásának megelőzése érdekében szükséges.⁴²⁴ Továbbá, lehetőség van ezen beavatkozásra egyéb genetikai jellemzők megváltoztatása okán, szintén betegség megelőzése vagy kezelése céljából, a cél szerinti feltétlenül szükséges mértékben és módon.⁴²⁵ Az ehhez kapcsolódó tájékoztatás többlet feltételeiről a törvény azonban nem rendelkezik, ahogyan arról sem, hogy „a feltétlenül szükséges mérték és mód pontosan mit is jelent.”⁴²⁶ Az Alaptörvényünk megtiltja a fajnemesítésre irányuló beavatkozásokat,⁴²⁷ azonban

---

⁴²⁰ MUKHERJEE i.m. 524. o.

⁴²¹ MUKHERJEE i.m. 527. o.

⁴²² HOMICSKÓ (2016) i.m. 229. o.

⁴²³ MUKHERJEE i.m. 526. o.

⁴²⁴ Egészségügyi törvény 182. § (1)

⁴²⁵ Egészségügyi törvény 182. § (2)

⁴²⁶ HOMICSKÓ (2017) i.m. 274. o.

⁴²⁷ Alaptörvény Szabadság és felelősség III. cikk

a Humán genetikai törvényünk azonban nem rendelkezik a génszűrés beavatkozásokról.⁴²⁸ Bármennyire is kezdetleges még a technológia, és sok esetben a kutatási fázisnál nem jut tovább egy-egy új génszűrés eljárási, szükség volna egy olyan törvény megalkotására, ami különbséget tesz a szomatikus génterápia és a csírvonal módosítására irányuló eljárás között, úgy hogy előbbi jogi keretek között engedni, utóbbit pedig a technológia kezdetlegessége és utódokra is átöröklődő hatása miatt egyelőre megtiltja.

4.2.1. Emberi méltósághoz való jog

Mi veszélyeztethetné jobban az emberi méltósághoz való jogot, mint sem az, hogy a géntechnológiára úgy tekintünk, mint egy versenyre, amit muszáj megnyernünk, nem törődve az esetleges kockázatokkal, a felhasználandó eszközökkel és a kihasznált és veszélyeztetett emberekkel.

Vajon a géntechnológia vívmányai nem rengetik-e meg alapjaiban mindazt, amit az emberi méltóság fogalmába eddig beleértettünk? Miután a génszűrés az emberi szervezet legalapvetőbb felépítési egységére, a génekre vonatkozik, azok módosítására, szerkesztésére vagy kicserélésére irányul, nem alakul-e át ezzel együtt az emberi méltóság fogalma is? Amennyiben átalakul, ez vajon az emberi méltósághoz való jog csorbulását vonja maga után vagy esetleg új megjelenési formáit idézi majd elő? Miután a génszűrés megoldásai a gének szerkesztésére irányulnak, tekinthetünk-e ezekre az eljárásokra pusztán olyan beavatkozásokként, mint például egy szívritmus-szabályozó készülék beültetésére. Egy pacemakerrel ellentétben egy gén kicserélése nemcsak egy folyamatra hathat, hanem egy egész folyamat-láncolatra is akképpen, mely az akár az utódba is átörökíthető változást eredményezhet. A géntechnológia által nemcsak betegségek gyógyítására nyílnak lehetőségek, hanem az emberi faj javítására, illetve tökéletesítésére is. Vajon nem sérül-e azáltal az emberi méltósághoz való jog, ha indirekt módon kimondásra kerül, hogy az ember nem jó úgy, ahogy van, de a géntechnológia hatására jobbá vagy alkalmazkodóbbá tehető. Beleszólhatunk-e a természet rendjébe és felgyorsíthatjuk-e az evolúciós folyamatot abban a reményben, hogy az emberi méltóság beteljesülését elősegítjük az emberek tökéletesítése által. Nem teszünk-e rosszat a környezetünk akkor, ha az emberi fajt tovább tökéletesítjük és mondjuk kitoljuk az

---

⁴²⁸ E törvény célja, hogy meghatározza a humán genetikai vizsgálatra és humán genetikai kutatásra vonatkozó szabályokat, a genetikai adatok kezelésének feltételeit és céljait, valamint a biobankokra vonatkozó szabályokat. (Humán genetikai törvény 1. §)

életben maradási korhatárunkat is akár 150-200 évre – nem lesz-e még nagyobb az ökológiai lábnyomunk?

Ugyan a géntechnológiától elkülönülő technológia a klónozás, azonban érdemes megemlíteni ezen témakör keretén belül is, hiszen a klónozással lehetővé válik egy a személlyel teljes egészében megegyező egyed létrehozása, ami által csorbát szenvedhet az emberi méltósághoz való jog is. Amennyiben, ha létre lehetne hozni egy ember klónját, vajon a klón is ugyanolyan jogokkal bírna, mint az az ember, akiről másolták? Ő is rendelkezne emberi méltósághoz való joggal? Vajon nem csorbulna-e azáltal az emberi méltósághoz való joga, hogy ő csak egy másolat, aki ugyanazzal a külső és belső tulajdonságokkal rendelkezik és azokkal köteles élni, mint amivel a másolandó személy is bír. „Az emberi egyedmásolás a természet kialakult rendjébe való beavatkozást eredményezné, amely a természetes szelekció és egyben a sokszínűség és a változatosság megszűnésével járna együtt.”⁴²⁹

A magyar Alaptörvény értelmében tilos az emberi fajnemesítést célzó gyakorlat és az emberi egyedmásolás. Bár a fajnemesítés kifejezést nem mindenki tartja a legmegfelelőbb kifejezésnek⁴³⁰, azonban, ha a szó nyelvtani értelmét vesszük alapul, akkor kitűnik belőle, hogy az állam tilalmazni igyekszik az emberi faj jobbítására irányuló kutatásokat és módszereket is. Vagyis alaptörvényi szinten tiltja, hogy az emberek között szelektáljanak a szakemberek és csak a kívánatos, jobb tulajdonságok legyenek átörökíthetők az utódokba. Továbbá, közvetetten tilalmazhatja azt is, hogy olyan eljárásokat vezessenek be a gyakorlatba, amelyekkel bizonyos emberi tulajdonságok feljavíthatók lennének. Az emberi egyedmásolás tilalma pedig nem más, mint a reprodukciós célú klónozás tilalma, így alaptörvényi szinten nem tiltott a klónozás másik fajtája, a terápiás célú klónozás.

4.2.2. Magzati élet védelme

A magzati élet védelme veszélybe kerülhet a génszézési megoldások által, hiszen lehetősége nyílik a szülőknek arra, hogy embriójukon vagy magzatukon beavatkozásokat hajthassanak végre. Ugyanakkor nemcsak a magzati vagy az embrionális élet kerülne veszélybe, hanem „az emberi embrión elvégezhető genetikai beavatkozások olyan eredményekre vezethetnének, amelyek az emberiség jövője szempontjából beláthatatlan

---

⁴²⁹ HOMICSKÓ (2018) i.m. 76. o.

⁴³⁰ „Az emberi fajnemesítés önmagában is problematikus kifejezés, s e szóhasználat ellen mindazok fellépnek, akik az embert kiemelnék a genetikai beavatkozások nemesítésre irányuló köréből. Nem véletlen, hogy a nemesítés szót ma már inkább csak növényre vonatkoztatva használjuk.” SÁNDOR (2016) i.m. 50. o.

következményekhez is vezethetnének.”⁴³¹ Az ilyen jellegű beavatkozásoknak azonban korlátjaként szolgál az Egészségügyi törvény azon rendelkezése, miszerint az embrió sejtjeit csak a születendő gyermek valószínűsíthető megbetegedésének, illetve az embrió károsodásának megállapítása érdekében lehet szétválasztani.⁴³² Hogy milyen megbetegedésről, illetve milyen mértékű valószínűségről van szó, arra a törvény nem ad iránymutatást. Így kérdésként merülhet fel, hogy bármilyen betegség esetén végrehajtható-e a beavatkozás vagy csak és kizárólag a súlyos mellékhatásokkal járó betegségek esetében-e. Már csak azért is, mert a génebézési eljárások leginkább azért minősülhetnek veszélyforrásnak, mert a szakembereknek még nincs kellő információ a birtokában arról, hogy milyen folyamatot indítanak el egy esetleges embrión vagy magzaton végrehajtott genetikai beavatkozással. Információ hiányában még nem tudják előre, hogy mi lesz a beavatkozás következménye, továbbá azt sem, hogy azt a későbbiekben a már felnőtt embrió vagy magzat nem fogja-e tovább örökíteni a saját utódjába. Továbbá ezen törvényi rendelkezés igyekszik elejét venni a szülők azon döntési szabadságának, hogy olyan beavatkozásoknak is kitegyék embriójukat, illetve magzatukat, ami egyébként nem lenne a születendő gyermek számára nélkülözhetetlen.

A géntechnológia hatására lehetőség nyílik a gyermek nemének születés előtti megváltoztatására, a hibás gén még magzati állapotban történő kicserélésére, valamint a magzat tulajdonságainak a megváltoztatására is. Az Egészségügyi törvény a gyermek nemének születés előtti megváltoztatását abban az esetben teszi lehetővé, ha ezzel az eljárással megelőzhető a nemhez kötődően öröklődő betegség felismerése vagy kialakulása.⁴³³ A törvény nyelvtani értelmezéséből nem derül ki egyértelműen, hogy az eljárás már a betegség felismerése után, de még kialakulása előtt vagy a betegség felismerése nélkül, de kialakulásának kockázata miatt vagy a betegség felismerésére végezhető el. A magzati élet védelmét szolgálna, ha csak az első esetben lehetne az utód nemének megválasztására irányuló eljárást elindítani. Abban az esetben, ha ez alatt az eljárás alatt a törvény mind a megelőző vizsgálatot, mind pedig a beavatkozást érti, úgy egyértelműbben kellene megfogalmazni, már csak annak érdekében is, hogyha esély mutatkozik arra, hogy a magzat nemhez kötötten öröklődő betegségben szenvedhet, azonban ezt a betegséget még nem ismerték fel, csak a felmenők kórtörténete alapján van meg arra az esély, hogy a betegség fel fogja ütni a fejét a gyermek szervezetében, úgy ezzel az eljárással ennek a felismerésnek elébe mehetnének. A szülők ebben az esetben úgy is rendelkezhetnek szabadon a leszármazóik neméről, és ezáltal az utódaik egész életéről,

---

⁴³¹ HOMICSKÓ (2018) i.m. 80. o.

⁴³² Egészségügyi törvény 182. § (3)

⁴³³ Egészségügyi törvény 182. § (1)

identitásáról, illetve a társadalomban betöltött szerepéről, hogy a betegség meglétét még fel sem ismerték a magzatban, csak nagy a valószínűsége, hogy a későbbiekben fel fogják ismerni. Ez a bekezdés továbbá azt sem rendezi, hogy ez az eljárás csak az embrión hajtható végre vagy a magzaton is, mivel az utód kifejezést említi, mely mindkét fogalmat takarhatja, hiszen mind az embrió, mind pedig a belőle tovább fejlődő magzat is rendelkezik a felmenőinek a genetikai állományával, s így nyelvtani értelemben utódnak tekinthető.

A törvény a cél szerint feltétlenül szükséges mértékben és módon engedélyezi az embrió egyéb genetikai jellemzőinek a megváltoztatását is abban az esetben, ha ezzel a magzat későbbi betegsége megelőzhető vagy a már kialakult betegsége kezelhető.⁴³⁴ Ebben a bekezdésben a törvény már egyértelműen fogalmaz, így ahhoz, hogy az embrió egyéb, tehát nem nemi genetikai jellemzőin változtatni lehessen, már fel kell ismerni a későbbi betegség lehetőségét vagy a betegségnek a meglétét, mindezt már embrionális szakaszban. Ez az a rendelkezés, ami elébe megy a géntechnológia korával járó lehetőségeknek, nevezetesen a *designer baby* jelenség lehetőségének, annak, hogy a szülők határozhassák meg, hogy milyen jellemzőkkel bíró utódot szeretnének a világra hozni. Természetes, hogy a szülők a legjobbat szeretnék gyermekük számára biztosítani és ezzel együtt azt is szeretnék, ha a gyermek már megszületésekor a lehető legjobb tulajdonságokkal rendelkezne annak érdekében, hogy életében ne a hozott genetikai tulajdonságai hátráltassák (ha már ugyan azok hátráltatnák).

Azonban fontos leszögezni, hogy fontos, hogy a tudomány elsődleges szempontja az emberi élet védelme és az ember egészségének fenntartása és lehetővé tétele kell, hogy legyen, nem pedig az, hogy szuperembereket hozzanak létre. A magzati élet védelmét semmi esetben sem szolgálná, ha a szülei úgy gondolnák a magzatról, hogy az eredeti tulajdonságai nem megfelelőek, de majd ők a szülők, mint hős megmentők segítenek tökéletlen magzatukon, és növelik az esélyeit egy boldog életre. Kakuk Péter szerint „az intelligencia, a szépség és általában az egészség társadalmi normáinak megfelelni igyekvő felelősségteljes és jogait követelő individuumok lehetnek azok, kik leszármazottaik „jellegébe” bele szeretnének szólni,“⁴³⁵ így tehát elsősorban ők azok, akiket a jog eszközeivel meg kell akadályozni abban, hogy gyermekeiket ideje korán saját képükre formálják.

---

⁴³⁴ Egészségügyi törvény 182. § (2)

⁴³⁵ KAKUK Péter: *A Gén, a Szent Grál és az Energiáitál*, In: Mozaik, Medikalizáció, LAM 2003, 13 (2), <https://dea.lib.unideb.hu/dea/bitstream/handle/2437/82210/82210.pdf?sequence=1&isAllowed=y> (Letöltés ideje: 2021. április 4.) 168.o.

A magzati élet védelmét egyelőre azért nem szolgálják a génsébszeti beavatkozások, mert még nem áll elegendő információ és adat a genetikusok rendelkezésére ahhoz, hogy ki lehessen jelteni bármelyik eljárásról is, hogy az ártalmatlan. Még nem lehet tudni, hogy ha beavatkoznak egy utód genetikai jellemzőibe (melyről remélik, hogy nem öröklődik tovább az ő utódaira) azzal nem változtatják-e meg nemcsak a kívánt genetikai tulajdonságot, hanem más, megváltoztatásra egyáltalán nem szoruló tulajdonságot is. Ugyan bár szekvenálták az ember génkészletét, azonban abban egyetértenek a szakemberek, hogy még nem tudnak eleget a genetikáról ahhoz, hogy tudják, hogy egy ilyen jellegű beavatkozás pontosan milyen következményekkel járhat a magzat és a már megszületett ember életére nézve.

Ugyan folyamatosak a híradásokról arról, hogy újabb és újabb betegség genetikai eredetét fedezték fel a kutatók, azonban hangsúlyozni szükséges, hogy nem egy olyan súlyos betegséget hordozó gént fedeztek fel, mely egyik oldalról bár súlyos betegséget eredményez, másik oldalról azonban éppen egy másik súlyos betegségtől óvja meg az ezzel a génmutációval rendelkező embereket. Éppen emiatt nem tudható előre, hogyha beavatkozunk egy magzat génállományába milyen következményeket fogunk előidézni. Éppen ezért csak addig a mértékig változtatható meg egy magzat genetikai készlete, amíg az nem eredményezi az ő utódja génállományának a megváltozását is, ezzel védve az emberi fajt és az emberi génállományt.

4.2.3. Önrendelkezéshez való jog

Génsébszeti eljárás keretén belül az érintett önrendelkezéshez való joga kiterjed arra, hogy szabadon eldönthesse szeretné-e a beavatkozást és, ha igen, melyik beavatkozás végrehajtását engedélyezi a genetikai állományán. Valamint döntést hozhat arról is, hogy a beavatkozásba adott önkéntes beleegyező nyilatkozatát a későbbiekben szabadon, hátrányos következmények nélkül - ez esetben pénzbeli ellenérték megfizetése azonban felmerülhet - visszavonja.

Az UNESCO Bioetika és az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata értelmében ahhoz, hogy egy személyen megelőző, diagnosztikus vagy terápiás beavatkozást hajthassanak végre, ahhoz kizárólag a beteg előzetes, szabad és tájékozott beleegyezése szükséges.⁴³⁶ Miután a génsébszeti eljárások kimenetele nem tudható biztosan előre, sőt olyan is előfordulhat, hogy egy olyan gén kicserélésére kerül sor, ami míg egyik oldalról a rendellenességet okozza, addig a másik oldalról nézve épphogy egy még súlyosabb rendellenességtől nyújt védelmet, addig az

---

⁴³⁶ UNESCO (2005) 6. cikk 1.

érintett önrendelkezéshez való joga keretében úgy egyezik bele a beavatkozásba, hogy annak kimenetele előre még nem tudható biztosan (ahhoz túl kevés adat áll a szakemberek rendelkezésére).

Vajon dönthet úgy felelősségteljesen egy személy, hogy a biztos tudás hiányában egyezik bele a beavatkozásba? Nevezhető-e egy beavatkozás lehetséges következményeinek a listája biztos tudásnak akkor, amikor egyéenként változó, hogy az egyes eljárások hogyan hatnak az emberek szervezetére. Szükséges-e addig várnunk a génebézési megoldások mindennapos alkalmazásával, amíg elegendő információ nem áll a rendelkezésünkre ahhoz, hogy tájékozottan élhessünk az önrendelkezéshez való jogunkkal vagy elégedjünk meg annyival, hogy a génebézési megoldások az eddig gyógyíthatatlannak ítélt betegségekre is megoldást kínálhatnak.

Abban az esetben, ha egy szülő a gyógyulás reményében engedélyezi, hogy gyermekén génebézési eljárást hajtsanak végre, csorbítja-e ezen cselekedetével gyermeke önrendelkezéshez való jogát? Vajon abban az esetben, ha a szülők saját magukon végeztetnek olyan génebézési beavatkozást, amely hatással bír az utódaik genetikai állományára is, csorbulhat a gyermekek önrendelkezéshez való joga? Jogában állhat-e egy szülőnek változtatni az utódai genetikai állományán? És ha igen, mi alapján? Elegendő indok erre az, hogy a gyermeke egészségét szeretne volna óvni (például, hogy ne fogyatékossgal jöjjön világra vagy hogy ne örökölhessen olyan betegséget, melyre hajlamos és ami majd csak ötvenéves korában fog kialakulni) vagy szükséges-e ennél több indok is, hogy a gyermeke beleegyezése nélkül hozzon meg olyan döntést, mely nemcsak a gyermekére, de gyermeke utódaira is kihatással lehet.

Az önrendelkezéshez való jog tárgyalása elengedhetetlen a génebézési beavatkozások területén, azonban azt is fontos hangsúlyozni, hogy nehéz úgy beszélni az önrendelkezésről és a beavatkozásba való beleegyezésről vagy be nem egyezésről, hogy a személy, aki gyakorolná ezen jogát nem tud a kellő információ birtokában lenni, ugyanis azok a tudomány jelenlegi állása szerint még nem terjednek ki a beavatkozás és annak következményeinek minden részletére. Így azok, akik beleegyeznek ilyen eljárásokba, azoknak tisztában kell lenniük, hogy mindezt a kellő információ hiányában teszik függetlenül attól, hogy saját beavatkozásukról döntenek vagy az utódjukon végrehajtandó beavatkozásról. (Sajnos) természetes, hogy egy beavatkozás esetében mindig fennáll annak az esélye, hogy olyan következményekkel jár, amit vagy nem láttak előre az orvosok, vagy annyira ritkán előforduló tünet, hogy a következőkben tárgyalandó tájékoztatás keretén belül egyszerűen nem tértek ki rá. Az azonban az eddigiek kapcsán is egyértelművé válhatott, hogy a genetikai beavatkozások olyan elemi szinten

avatkoznak bele egy ember életébe - ahogyan a többi beavatkozás talán nem avatkozik bele -, éppen ezért fontos, hogy ha nem is az összes, de a lehető legtöbb információ birtokába kerüljön a genetikai beavatkozás előtt álló személy, továbbá tisztában legyen azzal, hogy úgy vállalkozik a beavatkozásra, hogy nincs minden információ birtokában.

4.2.4. Tájékoztatáshoz való jog

A génebeszeti eljárások kapcsán felmerül az a kérdés, hogy mennyire lehet tájékozott a beleegyezés egy újonnan kialakított génebeszeti beavatkozásba? Vajon megvalósíthatók-e azok a pontok, amelyek az Egészségügyi törvény értelmében meghatározzák, hogy mikről szükséges tájékoztatást nyújtani a betegnek. A részletes tájékoztatáshoz minden betegnek joga van, így ennek a részletes tájékoztatásnak ki kell terjednie a) a beteg egészségi állapotára, b) a javasolt vizsgálatokra és beavatkozásokra, c) ezek elvégzésének vagy elmaradásának lehetséges következményeire, d) ezek tervezett időpontjára, e) arra, hogy a betegnek joga van dönteni a vizsgálatokról és beavatkozásokról, f) a lehetséges egyéb megoldásokról, g) az ellátás folyamatára és várható kimenetelére, h) a további ellátásokra és i) a javasolt életmódra is.⁴³⁷

Egy génebeszeti eljárás esetében természetesen megvalósul a tájékoztatás a beteg egészségi állapotára vonatkozóan, kivéve azt az esetet, amikor az érintett megtagadja azt és él a nem tudáshoz való jogával. Ugyanígy megvalósul a javasolt vizsgálatról és beavatkozásról való tájékoztatás is, azonban, ha egy génebeszeti beavatkozás elvégzéséről van szó, már nem teljesen biztos, hogy megvalósítható a harmadik pont, vagyis az, hogy tájékoztassák a beteget a beavatkozás elvégzésének lehetséges következményeiről. A szakemberek bevallottan nem tudnak eleget a génebeszetről ahhoz, hogy biztonságosan alkalmazhassák a módszereket, továbbá, hogy arról olyan tájékoztatást nyújthassanak az emberek számára, amelyből az is kiderül, hogy bár lehet az egyetlen kiútnak a betegségből ők ezt az emberi génállományba beavatkozó módszert tekintik, ám nem biztos a siker és nem biztos az sem, hogy nem okoznak az eljárással nagyobb kárt, mint okoznának a beavatkozás mellőzésével. Hiszen „a gyakorlatban nem ismerjük ezeknek az eljárásoknak a megbízhatóságát és hatékonyságát. Elképzelhető, hogy ha meg akarunk változtatni egy gént, mellékhatásként máshol is módosítjuk a genomot. Nem tudjuk azt sem, hogy ha irányítottan megváltoztatunk egy gént, azzal nem tesszük-e a teljes genomot szabályozhatatlanná.”⁴³⁸

---

⁴³⁷ Egészségügyi törvény 13. § (2)

⁴³⁸ MUKHERJEE i.m. 537. o.

A beavatkozás tervezett időpontjáról, valamint arról, hogy szabadon dönthet a beteg a vizsgálatokról és a beavatkozásokról, könnyen tájékoztatható a személy. Azt azonban tudnia kell, hogy a vizsgálatok általában egymásra épülnek így, ha beleegyezik egy vizsgálatba, de az utána következőbe már nem, azzal könnyen azt kockáztatja, hogy a beavatkozást nem tudják majd rajta elvégezni. Éppen ezért ebben az esetben az önrendelkezéshez való jog nem teljes, szükségszerűen korlátozódik.

A tájékoztatáshoz való jog a génebézészet esetében is kiterjed a lehetséges egyéb megoldásokra, jelen esetben leginkább a nem génebézészeti beavatkozással járó módszerek és eljárások értendőik alatta. Vagyis az olyan alternatív megoldások, amelyek nem járnak a genetikai állomány megbolygatásával, ezekről az orvosok széleskörű tájékoztatást tudnak nyújtani a beteg számára, természetesen csak abban az esetben, ha valóban van más megoldás, mint sem a génebézészeti beavatkozás. Tájékoztatni kell továbbá a személyt az ellátás menetéről és a lehetséges kimeneteléről is. Utóbbi szempontról azonban – ahogyan fentebb tárgyalásra került – nehéz pontos, valós és minden részletre kiterjedő képet alkotni a beteg számára, azonban törekedni kell a lehető legtöbb információ átadására és a várható eredmények felsorolására. A további ellátásokról és a javasolt életmódról már konkrétabb képet lehet és kell is alkotni a páciens számára.

Annak érdekében, hogy a tájékoztatáshoz való jog és általa az önrendelkezéshez való jog valóban meg tudjon valósulni a génebézészeti beavatkozások esetén is, minden rendelkezésre álló információt a beteg tudtára kell hozni a genetikai tanácsadás keretén belül. Azért kiemelten fontos hangsúlyozni a minden rendelkezésre álló információt, mert a rutin beavatkozások esetén már nem feltétlenül térnek ki az egészségügyi dolgozók minden apró részletre, leginkább azért, hogy ezzel ne vegyék kedvét az embereknek az egyébként fontos és az egészségüket előbbre vivő eljárásoktól. A génebézészeti beavatkozások esetén nemcsak az információhiány, de az eljárás összetettsége okán is fontos, hogy valóban megvalósulhasson a mindenre kiterjedő tájékoztatás, hogy az összes lehetséges kimenetelt látva tudjon döntést hozni a beteg a beavatkozás elvégzéséről vagy annak elmaradásáról.

4.2.5. Testi és lelki egészséghez való jog

Az UNESCO Bioetika és az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata értelmében a tudománynak és a technikának elő kell mozdítania többek között azt, hogy az emberek minőségi egészségügyi ellátáshoz juthassanak hozzá, miután az elérhető legmagasabb szintű

egészséghez való jog minden ember egyik alapvető joga.⁴³⁹ Az elérhető legmagasabb szintű egészség nem biztos, hogy a legáltalánosabb kifejezés egy olyan korban, amelyben létrejöhetnek olyan eljárások is, amelyek nemcsak az egyének gyógyítását (és így a klasszikus értelemben vett egészségi állapot elérését vagy visszaállítását célozzák), hanem az egyének jobbítását is (amely az egészségi állapot egészségének tekinthető, hisz általa akár súlyos, korábban gyógyíthatatlan betegségek ellen válhatnak immunissá a személyek) célozzák, és ami magával vonhatja az egészség fogalmának átalakulását is. Amennyiben lehetőségünk nyílna arra, hogy nemcsak eddig gyógyíthatatlan betegségek válnának gyógyíthatóvá, hanem ezeknek a betegségeknek a kiküszöbölésére is lehetőség nyílna - az emberi faj jobbítása által -, úgy jogában állhatna-e az államnak korlátozni a legmagasabb egészséghez való jogot. Vajon nem az emberi méltósághoz való jog egyik megtestesülése az, ha az elérhető legmagasabb szintű egészséghez való jog megvalósul?

Vajon nem fog-e tovább fejlődni az egészséghez való jog? Nem lesz-e több annál, mint amit most jelent? Vagyis nem fog-e túlterjeszkedni azon, hogy mindenkit megilletnek az egészségügyi ellátások, az ivóvíz, az egészséges környezet? Nem fog-e kiterjedni a megelőzés jogára, vagyis arra, hogy az embereknek jogukban álljon a géntechnológia módszereivel elkerülni a lehetséges megbetegedéseket. Természetesen a genetikai hajlam csak lehetőséget teremt a betegség kialakulására, melynek tényleges kialakulása a környezeten, az életvitelen és még nagyon sok minden más tényezőn is múlik, azonban jogot formálhatnak-e az emberek arra, hogy ezeket a hajlamosító tényezőket egész egyszerűen átalakíthassák magukban?

A géntechnológia kora vajon létrehozta-e a jogot a betegségek megelőzéséhez? Az embereknek joguk lehet-e a tökéleteshez, értem ez alatt a tökéletes egészséget és a tökéletes genetikai állományt? Bár utóbbi jogot már csak azért is elvetném, mert a tökéletes szó tartalma koronként és divatonként változik, így viszonylag sűrűn kellene a géntechnológia vívmányait felesleges beavatkozásokra pazarolni. Azonban a fogalom esszenciájában érzékelhető, hogy a tökéletes szó – bár változhat koronként a jelentése – mindig egy olyan idilli állapotot takar, amelyet nem zavar meg egy betegség, de akár még csak egy tünet felbukkanása sem.

Lehetséges-e, hogy az emberiség két részre szakad, az egyik fele ragaszkodik a genetikai állományához, míg a másik fele egy újabb verzióját szeretné a génjeinek (természetesen folyamatos verzió frissítésekkel karöltve). Ha a genetikai állományunkat az emberiség közös örökségének tekintjük, nem áll-e máris jogunkban, hogy ragaszkodjunk a meglévő genetikai állományunkhoz? De ugyanígy feltehető az a kérdés is, hogy nem áll-e

---

⁴³⁹ UNESCO (2005) 14. cikk 2.

jogunkban szabadon a nemzetek közösségének döntése által változtatni az emberiség közös örökségén? Bár úgy vélem, hogy a meglévő genetikai állományunkhoz való ragaszkodás egyelőre inkább kötelezettség, mint olyan jog, amivel szabadon élhetnének az emberek. Abban az esetben, ha valaki ragaszkodik a meglévő genetikai állományához, az tulajdonképpen már a természetes evolúcióhoz való jogával szeretne élni, mely jog nevesítése akkor lehet megoldás, ha a génszézési beavatkozások odáig fejlődnek, hogy az embereket már nemcsak gyógyítják orvosaik, hanem feljavítják, ezzel befolyásolva és siettetve az evolúció folyamatát. Azt a kérdést pedig már inkább fel sem teszem, hogy mi van akkor, ha az is az evolúció folyamatába tartozik (és előre bele van kódolva), hogy képesek vagyunk a genetikai állományunk megváltoztatására és így az evolúciós folyamatunk felgyorsítására.

4.2.6. Jövő generációjának védelme

Az Alaptörvény nem foglalkozik közvetlen módon a jövő generációinak védelmével, azonban elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez.⁴⁴⁰ Az egészséges környezethez való jog az, ami „az élethez való jog objektív, intézményvédelmi oldalának egy része: az emberi élet természeti alapjainak fenntartására vonatkozó állami köteletséget nevesíti külön alkotmányos jogként.”⁴⁴¹ A környezethez való jog, vagyis a fenntartható, egészséges környezet az alapja a jövő generációi védelmének, ugyanis a környezeti alap megteremtése nélkül a jövő generációi a géntechnológia nélkül is veszélybe kerülnének. Így bár a jövő generációinak védelme nem külön nevesített emberi jog, de közvetetten levezethető egy emberi jogból, s az egyik legfontosabb bioetikai alapelv is egyben.

A Nyilatkozat csupán annyit említ a jövő generációinak védelmével kapcsolatban, hogy figyelemmel kell lenni az élettudományokra a jövő generációjára és genetikai felépítésére vonatkozóan.⁴⁴²

A jövő generációinak védelmére hivatkozva többen felvetették azt a kérdést, hogy vajon az engedélyük nélkül hozzáérhetünk-e az emberiség közös örökségéhez: a génekhez. Jogunkban áll-e úgy döntést hozni, hogy ahhoz ők nemhogy beleegyezésüket nem adhatják, de még csak tudomást sem szerezhetnek a választási lehetőségeikről. Vajon jogunkban áll a sorsukról a megkérdezésük nélkül dönteni? Abban az esetben, ha a válasz igen, akkor mégis ki döntheti el? A nemzetek vagy a nemzetközi közösség? A jogalkotó szervek közvetetten vagy a

---

⁴⁴⁰ Alaptörvény XXI. cikk

⁴⁴¹ SÁRI - SOMODY i.m. 319. o.

⁴⁴² UNESCO (2005) 16. cikk

társadalom közvetlenül népszavazás útján? Amennyiben a genetikai állományba való beavatkozás mellett teszik le voksukat a döntéshozók, úgy arról kell-e tájékoztatniuk az embereket vagy elég, ha az evolúciós folyamatokra fogják majd az átalakulások irányát.

Megvalósulhat-e az a jelenség, hogy már nem csak lehetőség lesz a génebézés, hanem egyfajta kötelezettség is, még hozzá a jövő generációinak védelmében. S amennyiben a szülő nem kívánná saját magán elvégeztetni azt a kívánt beavatkozást, ami a genetikai állományára olyan hatással bírna, hogy az az utódja genetikai állományát is megváltoztatná, elmarasztható lesz-e a szülő, ha nem segíti ezen beavatkozás vállalásával gyermekét, s így a jövő generációit?

A génebézés a jövő generációinak védelmét alapjaiban ingatja meg, hiszen úgy szükséges ma döntést hoznunk az ő holnapjukról, hogy nem vagyunk tisztában azzal, hogy a génebézési beavatkozások hosszabb távú hatásai mik lehetnek. Éppen ezért lenne szükséges nemzetközi konszenzus ezen kérdés eldöntésére, hiszen a gének megváltoztatásáért az egész emberiségnek kellene vállalnia a felelősséget, és nem szabadna hagyni, hogy önkényesen hozhassanak róla döntést az ezzel foglalkozó kutatók és a génebézési beavatkozásokat laza szabályokkal körülhatárolt nemzetek. Prugberger szerint a „gazdasági individualizmus tönkreteszi a környezetet, a természetet és kimeríti a természeti erőforrásokat és elszennyez mindent. (...) A profit termelőit nem érdekli az ökológiai egyensúly ma már érezhető és egyre több természeti katasztrófát involváló felbomlása.”⁴⁴³ Ez az az állítás, amelyet a jövő generációinak védelme érdekében mindenképpen szem előtt kell tartani és sajnálatos módon a gazdasági individualizmus párhuzamba állítható a kutatásokkal, egyes kutatókkal és olyan személyekkel, akik úgy érzik, hogy csak azért, mert fedezetük lenne rá, bármit megtehetnek, így akár géneket is módosíthatnak kedvükre, nem gondolva arra, hogy ezzel nemcsak a saját, de az elkövetkezendő generációk sorsát is befolyásolhatják.

4.2.7. Biológiai sokféleség védelme

Amennyiben a génebézési beavatkozások alkalmazhatóvá válnának és a szülők már azt is eldönthetnék, hogy milyen genetikai állománnyal rendelkező utódot kívánnak világra hozni, mennyiben fog megvalósulni a biológiai sokféleség védelme? Nem lesz-e a sokféléből egyszer csak egyforma? Nem fog-e elveszni az evolúciót éltető különbözőség, a variáció? Megengedhetjük-e jogilag, hogy a társadalom és a környezetünk a mi kedvünk szerint alakuljon vagy létezik olyan kérdéskör, amit átvitt értelemben jogilag is rábízhatunk a természetre?

---

⁴⁴³ PRUGBERGER Tamás: *Globalizáció és Jog*, Jogelméleti Szemle, 2001/3. szám, <http://jesz.ajk.elte.hu/prugberger7.html> (Letöltés ideje: 2021. április 6.)

Az UNESCO Nyilatkozata hangsúlyozza, hogy „kellő figyelmet kell szentelni az emberi lények és más életformák közötti kölcsönhatásnak, a biológiai és genetikai erőforrásokhoz való hozzáférésnek és azok alkalmazásának, a hagyományos tudás tiszteletének és az emberek szerepének a környezet, a bioszféra és a biológiai sokféleség védelmében.”⁴⁴⁴ Megvalósítható-e ez a rendelkezés, vagy csak a gazdagabb országok kiváltsága lesz, hogy hozzáférjenek a géntechnológia vívmányaihoz, és így az eddig gyógyíthatatlannak hitt betegségek kezeléséhez vagy létrejöhet-e olyan egyenlőség, amely garantálja, hogy az élővilág egésze részesülhet a géntechnológia újításaiban, ha arra az élővilágnak szüksége van. A biológiai sokféleség védelmének a garantálása már csak azért is fontos lenne a génebeszeti beavatkozások során, mert a biológiai sokféleség az, ami tiszteletben tartja az emberi sokféleséget is és ami megakadályozza a genetikai alapon történő hátrányos megkülönböztetést is.

4.3. Humángenetikai kutatás⁴⁴⁵

Az első humángenetikai kutatást az 1980-as években végezte el Martin Cline egy thalasszémiában (vörösvérttest-betegség) szenvedő betegen. Emiatt a kutatás miatt a tudós nemcsak állását veszítette el, további büntetése az volt, hogy kutatásainak eredményeit nem hozhatta nyilvánosságra, miután a közvélemény ekkor még túl korainak gondolta ezeket a kísérleteket.⁴⁴⁶

Néhány évvel később, 1989-ben azonban már az amerikai szövetségi kormány Rekombináns DNS Tanácsadói Testülete adta meg az engedélyt egy olyan kutatásra, amely egyáltalán nem a beteg meggyógyítását célozta, hanem csupán egy új eljárás kifejlesztésére törekedett. A beteg a kutatás következtében meghalt, az eljárás hasznot nem hozott, azonban mégis ez a mozzanat tekinthető a génterápia kezdetének.⁴⁴⁷

1990 szeptemberében French Anderson és Michael Blaese már engedélyt kapott egy hároméves kislány, Ashanthi DeSilva genetikailag módosított génnel történő kezelésére. A kislány jobban lett, nem tudható azonban, hogy a javulása a génterápiának tudható-e be, hiszen

---

⁴⁴⁴ UNESCO (2005) 17. cikk

⁴⁴⁵ Jelen alfejezet a Szűtor Vivien: *A humángenetikai kutatások általános és speciális szabályai*, XIII. Jogász Doktoranduszok Országos Szakmai Találkozója - Károli konferenciakötet, 2018., 261-268. o. https://ajk.kre.hu/images/doc5/konferencia/merge_from_ofoct_20.pdf tanulmányon alapul.

⁴⁴⁶ RIDLEY i.m. 269-270. o.

⁴⁴⁷ RIDLEY i.m. 270-271. o.

a biztos siker érdekében az addigi nem génterápián alapuló kezelését is tovább folytatták, annak érdekében, hogy a lány állapota javuljon.⁴⁴⁸

1999-ben újabb humángenetikai kutatást terveztek Jesse Gelsingeren, aki egy egygénese mutáció okozta anyagcserezavarban szenvedett. Bár a Jesse előtti kutatási alanyoknál is merültek fel mellékhatások, sőt az állatkísérletekbe több majom is belepusztult, a kutatási protokollt nem írták át a kutatók. A terápia Jesse szervezetének fokozatos leállítását eredményezte. A fiú halálát követő vizsgálatok során nemcsak az előzetes kutatási eredmények derültek ki, hanem az is, hogy a kutatók felkészületlenek voltak és volt, akinek üzleti érdeke is fűződött a kutatás mielőbbi sikeréhez.⁴⁴⁹ Ugyan Jesse halálát követően a kutatásokat egy időre leállították, azonban túl nagy hasznot reméltek és remélnek a tudósok az emberiség számára ahhoz a mai napig ahhoz, hogy a humángenetikai kutatások végérvényesen leállítsra kerüljenek.

2015 tavaszán egy kínai professzor Huang Csüncsiu és kutatócsapata bejelentette, hogy humán embriókon kísérlete meg módosítani a béta-thalasszémiát előidéző mutáns gént. Habár a kutatáshoz olyan embriókat használtak fel, melyek bizonyítottan nem lettek volna életképesek, a kutatásban a genomikai sebészet legegyszerűbb módját alkalmazták, mely esetben egyértelmű volt, hogy mutációk fognak bekövetkezni.⁴⁵⁰

4.3.1. A humángenetikai kutatások általános szabályai

Az Oviedói Egyezmény a tudományos kutatás általános szabályait határozza meg, amely rendelkezések bár vonatkoznak a humángenetikai kutatásokra is, azonban azokra nézve nem tartalmaz speciális szabályozást az Egyezmény. Így általános szabályként meghatározza, hogy milyen feltételeknek kell együttesen fennállniuk ahhoz, hogy egy kutatás elvégezhető legyen, tartalmazza továbbá azon feltételeket is, amelyeknek meg kell valósulniuk egy beleegyezési képességgel nem rendelkező személy esetén.

Magyarország az Alaptörvény értelmében biztosítja a tudományos kutatás szabadságát.⁴⁵¹ Kimondja továbbá azt is, hogy nem lehet emberen tájékoztatáson alapuló, önkéntes hozzájárulása nélkül orvosi vagy tudományos kísérletet végezni,⁴⁵² amely egyértelmű

---

⁴⁴⁸ RIDLEY i.m. 272. o., MUKHERJEE i.m. 473-475. o.

⁴⁴⁹ MUKHERJEE i.m. 481. o.

⁴⁵⁰ MUKHERJEE i.m. 526. o.

⁴⁵¹ Alaptörvény X. cikk (1)

⁴⁵² Alaptörvény III. cikk (2)

tiltást jelent minden olyan kutatásra vonatkozóan, ahol nem biztosított a kutatási alanyok önrendelkezéshez való joga.

4.3.2. A humángenetikai kutatás fogalma

A magyar Egészségügyi törvény egy rendelkezésben foglalkozik a humángenetikai kutatásokkal, melyben kimondja, hogy „emberi génállomány megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező kutatás, beavatkozás kizárólag megelőzési, kórismézési és gyógykezelési indokból – kivéve az utód nemének születése előtti megválasztását nemhez kötötten öröklődő betegségek felismerése vagy megelőzése céljából, illetve az embrió egyéb genetikai jellemzőinek a megváltoztatása várható betegségének megelőzése vagy kezelése céljából⁴⁵³ - és csak akkor végezhető, ha a kutatásnak, beavatkozásnak nem a leszármazottak genetikai állományának megváltoztatása, illetve új egyed létrehozása a célja.”⁴⁵⁴

A humángenetikai kutatásokra egyebekben a Humángenetikai törvény vonatkozik, mely meghatározza a humángenetikai kutatás fogalmát is, mely szerint a humángenetikai kutatás az egyének genetikai identitását meghatározó genom (gének, kromoszómák) szerkezeti felépítésével, ennek rendellenességeivel és variánsaival, továbbá génekben kódolt program testi, szellemi, viselkedésbeli jellemzőkben való megnyilvánulásával, illetve a génekben kódolt program szülőktől az utódokba való átjutásának törvényszerűségeivel, e folyamatok rendellenességeinek feltárásával foglalkozó kutatás, amely e törvény szerinti kutatási célú genetikai vizsgálatot alkalmaz céljai elérésére.⁴⁵⁵ A törvény hiányossága, hogy míg az Egészségügyi törvény a humángenetikai kutatások körébe vonja azokat a kutatásokat, amik megváltoztathatják az egyén genetikai jellemzőit, addig a Humángenetikai törvény csak és kizárólag a humángenetikai vizsgálatokkal végbemenő humángenetikai kutatásokra vonatkozik, mely vizsgálatok, s így kutatások valószínűsíthetően nem járnak az egyének genetikai állományának változásával, hiszen csak vizsgálatokról van szó, és nem beavatkozásokról. Így tehát míg az általános törvény kiterjed a humángenetikai kutatások tágabb körére, addig a kifejezetten erre a területre szűkített speciális törvény csak és kizárólag a humángenetikai kutatások egy szeletét szabályozza, ami nemcsak jogbizonytalansághoz, de a kutatási alanyok jogainak csorbulásához is vezethet – hiszen éppen az a törvény nem rendezi

---

⁴⁵³ Egészségügyi törvény 182. § (1)-(2)

⁴⁵⁴ Egészségügyi törvény 162. §

⁴⁵⁵ Humángenetikai tv. 3. § (1) 8.

ennek a területnek minden egyes kérdését, melyet éppen ennek rendezésére alkottak meg a törvényhozók.

A kutatások egyik legfontosabb szabálya, hogy a kutatásba bevonni kívánt személy egészségügyi ellátásának feltételül nem szabható az, hogy köteles részt venni a kutatásban. Ez a Humánogenetikai törvény értelmében annyiban módosul, hogy nem szabható az érintett ellátásnak feltételül az, hogy járuljon hozzá genetikai mintái, illetve adatai kutatásban történő felhasználásához, archiválásához.⁴⁵⁶

4.3.3. Populáción végzett humánogenetikai kutatások

Humánogenetikai kutatások nemcsak egyéneken végezhetők, hanem meghatározott csoportokon is annak érdekében, hogy az egyes népcsoportokra jellemző genetikai sajátosságok kiderüljenek. Külön kiemeli a szabályozás, hogy abban az esetben, ha a kutatás az érintett viselkedésbeli jellemzőire irányul vagy az egyes népcsoportok közötti különbségek kiderítése a célja, akkor az csak is egy széleskörű tájékoztatást követően, egy kollektív konzultációs lehetőséget is biztosítva valósulhat meg.⁴⁵⁷ Amennyiben egy populáción végzett humánogenetikai kutatásról van szó, úgy a tájékoztatásnak kétféle módon kell megvalósulnia. Egyrészt tájékoztatni kell a kutatásba bevont populáció egészét a kutatás céljáról, a kutatásba bevont alanyok köréről, számáról, a kutatás időtartamáról, valamint a minták és adatok tárolásának módjáról. Másrészt pedig tájékoztatni szükséges a populáció egyes tagjait is lehetőség szerint genetikai tanácsadás formájában.⁴⁵⁸

A populáción végzett humánogenetikai kutatások egyik legelső példája az izlandi populációs biobank esete. Izlandon úgy végeztek a szigetlakókon humánogenetikai kutatás alapjául szolgáló genetikai mintavételt, illetve genetikai minta- és adattárolást, hogy ahhoz az egyének beleegyezését nem kérték, csupán feltételezték, hogy „minden szigetlakó önkéntesen géndonor szeretne lenni.”⁴⁵⁹ Az eset további érdekessége az volt, hogy a szigetlakók genetikai mintáinak segítségével előállított gyógyszereket később pénzért kínálták megvételre az izlandiak számára. Mielőtt azonban súlyos pereknek néztek volna elébe, amiatt mert nem kérték az egyének beleegyezését a mintavételbe, annak tárolásába és felhasználásába, jobbnak látták, ha megegyeznek és ingyenes gyógyszereket biztosítanak az Izlandon élő mintát szolgáltató személyek számára.

---

⁴⁵⁶ Humánogenetikai törvény 1/A. § (3)

⁴⁵⁷ Humánogenetikai törvény 1/A. § (1)

⁴⁵⁸ Humánogenetikai törvény 17. § (2)

⁴⁵⁹ SÁNDOR (2016) i.m. 71. o.

A populáción végzett humán genetikai kutatások felvetik azt a további kérdést is, hogy esetükben, hogy fog alakulni az előnyök megosztása, hiszen nem várható el egy egész népcsoporttól, hogy úgy szolgáltasson éveken keresztül mintákat, hogy abból ők semmilyen előnyhöz nem juthatnak. Már csak azért sem, mert megengedhetetlen az a gyakorlat, miszerint a populáció tagjai évekig részt vesznek a kutatásokban, majd ezt követően a számukra kifejlesztett gyógyszereket, kezelési eljárásokat ellenérték megfizetése fejében vehetik csak igénybe.⁴⁶⁰

4.3.4. A humán genetikai kutatások speciális szabályai

A humán genetikai kutatásokra a 2008. évi XXI. törvény tartalmaz speciális rendelkezéseket. A speciális szabályozás szükségessége éppen a humán genetikai kutatás céljából vett genetikai minták sajátosságában keresendő, miután genetikai mintának számít minden olyan emberből származó biológiai anyagminta, amit humán genetikai vizsgálat vagy kutatás céljából kívánnak felhasználni.⁴⁶¹ Ezekből az egyénekből származó genetikai mintákból keletkeznek a genetikai adatok, melyekből minden olyan információ levezethető, ami az egyén életére, genetikai információira, genetikai eredetű betegségeire, valamint viselkedésbeli jellemzőire utal és az egyén azonosítható általa.⁴⁶²

4.3.5. Emberi méltósághoz való jog

Az Egészségügyi törvény értelmében az emberi génállomány megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező kutatás kizárólag megelőzési, kórismézési vagy gyógykezelési indokból és csak abban az esetben végezhető, ha a kutatásnak nem a leszármazottak genetikai állományának megváltoztatása, illetve új egyed létrehozása a célja.⁴⁶³ Ennek a szabálynak a kimondása elengedhetetlen az emberi méltósághoz való jog megtartásához, azonban ha a kifejezetten a humán genetikai kutatásokról szóló törvény csak és kizárólag a humán genetikai vizsgálatokkal végzendő kutatásokat vonja hatálya alá, akkor ez a rendelkezés nem feltétlenül van kellően garantálva a jogrendszerben. Hiszen, a Humán genetikai törvény csak és kizárólag a humán genetikai vizsgálattal nyert genetikai mintákon történő kutatásokat szabályozza, s

---

⁴⁶⁰ Lásd: a *Greenberg v. Miami Children's Hospital Res. Inst., Inc.*, 264 F. Supp. 2d 1064 (S.D. Fla. 2003) eset, <https://www.courtlistener.com/opinion/2507167/greenberg-v-miami-childrens-hospital-res-inst-inc/> (a letöltés dátuma: 2018. június 8.)

⁴⁶¹ Humán genetikai törvény 3. § (1) 2.

⁴⁶² Humán genetikai törvény 3. § (1) 3.

⁴⁶³ Egészségügyi törvény 162. §

miután egy 'egyszerű' mintavételről van szó, az remélhetőleg nem fog együtt járni a kutatási alany génállományának megváltoztatásával. Azonban, a genetikai mintából akár már létrehozható lenne egy új emberi egyed is, így e tilalom kimondása biztosítja az emberi méltósághoz való jogot, azt, hogy csupán megelőzési vagy gyógykezelési célból menjen végbe a humángenetikai kutatás és az ne az emberi méltósággal ellentétes cselekedetekre irányuljon.

Az emberi méltósághoz való joggal kapcsolatban érdekes rendelkezés, az, hogy lehetőséget biztosít a Humángenetikai törvény arra, hogy elhunyt személyből történjen a genetikai mintavétel, és hogy ezen levett genetikai minta felhasználható legyen kutatási célból, kivéve akkor, ha ez ellen a személy még életében tiltakozó nyilatkozatot tett.⁴⁶⁴ Vagyis, ha egy személy nem gondol erre az esetkörülményekben, akkor lehetőség van tőle halálát követően kutatási célú mintavételre, ami sértheti kegyeleti jogait és akár sérthetné visszamenőlegesen emberi méltósághoz való jogát is.

Nemcsak az egyes egyéneken végzett humángenetikai kutatás vezethetne az egyén emberi méltóságának sérelméhez, hanem ahhoz vezethetne a populáción végzett humángenetikai kutatás is. A populáción végzett humángenetikai kutatás egy adott csoporthoz tartozó egyének, illetve különböző csoportokhoz tartozó egyének között létező genetikai variációk megoszlásának meghatározására, azok természetének és következményeinek feltárására végezhető el.⁴⁶⁵ Így a humángenetikai kutatás könnyen az egyes népcsoportok sérelméhez vezethetne, és sérthetné az egyes egyének emberi méltósághoz való jogait, hiszen a népcsoportok közötti különbségek kiderítését célozzák meg ezek a kutatások. Éppen ezért kimondja azt is a Humángenetikai törvény, hogy az egyén viselkedésbeli jellemzőit vizsgáló kutatás a személyiség genetikán kívüli jellemzőit is tiszteletben tartó kutatási eljárás biztosításával végezhető el.⁴⁶⁶

4.3.6. A tájékoztatáshoz való jog és az önrendelkezéshez való jog

A kutatás megkezdése előtt az érintettet genetikai tanácsadás keretén belül tájékoztatni kell a mintavétel céljáról, a humángenetikai vizsgálat menetéről, előnyeiről és kockázatairól, valamint az érintettet, illetve a hozzátartozóit érintő következményekről, továbbá a minta és az

---

⁴⁶⁴ Humángenetikai törvény 9. § (1)

⁴⁶⁵ Humángenetikai törvény 17. § (1)

⁴⁶⁶ Humángenetikai törvény 17. § (4)

adatai tárolásának módjáról, valamint az azonosíthatóságának lehetőségeiről.⁴⁶⁷ Ezen felül a kutatási célból elvégzendő genetikai vizsgálat esetén az érintettet a kutatás lényegéről és arról is tájékoztatni szükséges, hogy kérheti a kutatási eredmények megismerését.⁴⁶⁸

Mielőtt genetikai mintavételre kerülne sor, az érintett tájékoztatáson alapuló, írásbeli beleegyező nyilatkozatot ír alá.⁴⁶⁹ Ennek tartalmaznia szükséges, hogy mi célból történik a mintavétel, hogy a mintát és adatot biobankban fogják elhelyezni, továbbá azt is, hogy milyen felhasználáshoz járul hozzá az érintett, valamint arról is nyilatkozik, hogy milyen módon kéri a genetikai mintáinak és személyazonosító adatainak a kezelését és tárolását.⁴⁷⁰

Amennyiben egy kutatási célú humángenetikai vizsgálatra kerülne sor, úgy a Humángenetikai törvény többlet feltételként meghatározza, hogy tájékoztatni szükséges az érintettet a mintavétel megkezdése előtt a kutatás lényegéről és arról, hogy kérelmezheti az érintett, hogy megismerhesse a kutatás eredményét is.⁴⁷¹

Az emberen végzett orvostudományi kutatásokról szóló rendelet értelmében amennyiben humángenetikai vizsgálat elvégzése érdekében a kutatásba bevont személytől mintát vesznek, úgy erről külön tájékoztatást kötelesek nyújtani a kutatásban résztvevőknek a kutatók. Nemcsak ennek tényéről, hanem arról a lehetőségről is tájékoztatni szükséges ebben az esetben a kutatási alanyt, hogy a mintavételt visszautasíthatja, mely egyébként nem akadályozza meg a további részvételét a kutatásban (kivéve persze, ha kifejezetten ebből a célból jött létre a kutatás).⁴⁷² A kutatásba bevont személyt ennek tényéről genetikai tanácsadás keretében szükséges tájékoztatni, aminek ki kell terjednie: a) a mintavétel céljára, b) a vizsgálat elvégzésének vagy elmaradásának előnyeire és kockázataira, c) a lehetséges eredménynek az érintettet és közeli hozzátartozóit érintő esetleges következményeire, d) a genetikai minta és adat tárolásának módjaira, időtartamára, a különböző formában tárolt genetikai minták, továbbá adatok azonosíthatóságának lehetőségeire, valamint e) a résztvevő egyéb nyilatkozata hiányában a genetikai minta archivált gyűjteménybe való bekerülésére, a tárolt genetikai minták esetleges továbbítására, továbbá f) arra, hogy jogosult a humángenetikai vizsgálat során keletkezett genetikai adat megismerésére, és g) arra, hogy dönthet az általa szolgáltatott minta

---

⁴⁶⁷ Humángenetikai törvény 6. § (2), 35/2005. (VIII. 26.) EüM rendelet az emberi felhasználásra kerülő vizsgálati készítmények klinikai vizsgálatáról és a helyes klinikai gyakorlat alkalmazásáról 6/A. § (1)-(3)

⁴⁶⁸ Humángenetikai törvény 6. § (2a) c)

⁴⁶⁹ Humángenetikai törvény 8. § (1), 35/2005. EüM rend. 6/B. § (1)

⁴⁷⁰ Humángenetikai törvény 8. § (3), 35/2005. EüM rend. 6/B. § (2)

⁴⁷¹ Humángenetikai törvény 6. § (2a) c)

⁴⁷² 23/2002. (V. 9.) EüM rendelet az emberen végzett orvostudományi kutatásokról 4/A. § (1)-(2)

biobankban történő elhelyezéséről, illetve az elhelyezés módjáról.⁴⁷³ Ebben az esetben a személytől külön is szükséges beleegyező nyilatkozatát kérni.⁴⁷⁴

Amíg egy kutatási alany bármikor dönthet úgy, hogy visszavonja a kutatásba adott beleegyezését és nem szeretne tovább a kutatásban részt venni, addig egy genetikai mintát kutatás céljára szolgáltató érintett ezt nem teheti meg, legalábbis a törvényi szabályozás és a gyakorlat mást mutat. A gyakorlat értelmében csak a kutatás megkezdése előtt vonhatja vissza a kutatásba adott beleegyező nyilatkozatát és csak a kutatás megkezdése előtt kérheti, hogy semmisítsék meg a szolgáltatott genetikai mintáit, miután „a genetikai kutatás számára nyújtott minta az egyén adományának tekinthető, s mint ilyen, nem visszavonható.”⁴⁷⁵ Ez azonban nem így található a törvényi szabályozásban, miután a Humángenetikai törvény visszautal az Egészségügyi törvény azon szakaszára, miszerint a kutatás alanyát a kutatásba való beleegyezése előtt tájékoztatni kell arról is, hogy a kutatásban való részvétele önkéntes, így az abba adott beleegyező nyilatkozatát bármikor indokolás nélkül visszavonhatja.⁴⁷⁶ Ezt a törvényi rendelkezést pontosítja a Humángenetikai törvény amikor arról rendelkezik, hogy a genetikai minták és adatok megsemmisítését haladéktalanul, de legkésőbb a kérelem előterjesztésétől számított 8 napon belül végre kell hajtani. Ugyanakkor, ebben az esetben a törvényi szabályozás és a nemzetközi szinten is megvalósuló gyakorlat⁴⁷⁷ nincs összhangban, hiszen míg a gyakorlat értelmében az érintett önkéntesen adományozta mintáit a kutatásnak és azt nem vonhatja vissza éppen önkéntessége miatt, addig a törvényi szabályozás értelmében az érintett bármikor élhet önrendelkezéshez való jogával és kérheti mintái és adatai megsemmisítését. Ebben az esetben ütközik az érintett önrendelkezéshez való joga, valamint a genetikai mintái felett gyakorolható önrendelkezéshez való joga a kutatás szabadságával.

Amennyiben az elhunyt személy életében nem tett azzal ellentétes nyilatkozatot, miszerint nem szeretné, ha genetikai mintáit kutatási célra használnák fel, úgy azok kutatási célú felhasználása lehetséges.⁴⁷⁸ Kérdés azonban, hogy kinek jut eszébe az, hogy még életében rendelkezzen arról, hogy nem szeretné, ha genetikai mintát vennének tőle vagy azt kutatási célra használnák fel halálát követően. Így bár ez a lehetőség nyitva áll minden ember előtt, azzal az információ hiánya okán nem feltétlenül tudnak élni.

---

⁴⁷³ 23/2002. EüM rendelet 4/A. § (2)

⁴⁷⁴ 23/2002. EüM rendelet 4/B. § (1)

⁴⁷⁵ KOSZTOLÁNYI i.m. 595. o.

⁴⁷⁶ Humángenetikai törvény 6. § (3), Egészségügyi törvény 159. § (3)

⁴⁷⁷ Lásd: korábban említett Greenberg v. Miami Children's Hospital et. al. eset

⁴⁷⁸ Humángenetikai törvény 9. § (1)

Bár leginkább a szabadalmi oltalommal kapcsolatosan híresült el a következő eset, azonban remekül példázza, hogy milyen károkhoz vezethet, ha a kutatásba való beleegyezés megadása előtt nem tájékoztatják teljeskörűen az érintettet a jogairól és a kutatás körülményeiről. John Moore leukémiában szenvedett, amelyet egy Los Angeles-i Egyetemen kezeltetett. Orvosa hét éven át kezelte eredményesen, melynek során egy sor biológiai mintát vettek tőle vizsgálati célra. A kezeléssorozat hetedik évében azonban John Moore-ral alá akartak íratni egy beleegyező nyilatkozatot, amelyen kérték önkéntes hozzájárulását ahhoz, hogy sejtjei és egyéb biológiai mintái felett az egyetem gyakorolhassa a jogokat. Moore ebbe nem egyezett bele és ügyvédhez fordult. Az ügyvéd felfedezete, hogy a kutatói csapat számára nagyon nagy hasznot hozott egy szabadalom, amit a „Mo” nevű sejtvonagra jegyeztettek be. Ezt követően Moore bíróság előtt kérelmezte, hogy a haszonból ő is részesülhessen. Bár a bíróság nem ítélte meg a vagyoni igényt Moore számára, azt azonban kimondta, hogy az orvos-beteg bizalmi kapcsolat megsértése az az orvosi magatartás, amely eltitkolja a betegetől a kutatói és az üzleti érdekeket is.⁴⁷⁹ Moore ezután az eset után egy nyilatkozatában azt állította, hogy „a tudta és a beleegyezése nélkül használtak fel belőle valamit az orvosok és az intézményi kutatók a saját hasznuk érdekében”, továbbá úgy fogalmazott, hogy „elloptak tőlem valamit”.⁴⁸⁰

4.3.7. Magzati élet védelme humán genetikai kutatások során

Törvényi szabályozás nem található arra nézve, hogy kifejezetten humán genetikai kutatásokba bevonhatók-e embriók vagy sem. Miután azonban nemzetközi és nemzeti szinten is szabályozás található arra vonatkozóan, hogy embriók kutatásokba bevonhatók, így a kutatások fogalmába a humán genetikai kutatások is beleérhetőek.

Amíg a bioetikai témájú nemzetközi dokumentumok nem nevesítik a magzati élet védelmét, addig az Oviedói Egyezmény kimondja az embriók védelmével kapcsolatban azt, hogy emberi embriót kutatás céljából tilos létrehozni.⁴⁸¹ Viszont az embriókon való in vitro kutatás engedélyezett, az embrióknak biztosított megfelelő védelem mellett (azonban, hogy ezen védelem alatt mit ért a szabályozás, az nem kerül kifejtésre).⁴⁸²

---

⁴⁷⁹ ÁDÁNY - SÁNDOR - BRAND i.m. 243. o.

⁴⁸⁰ „Without my knowledge or consent, the doctors and the research institutions used a part of me for their own gain,” Moore told the Seattle Post-Intelligencer in 1990. „They stole something from me.” Dennis McLellan: John Moore, 56; Sued to share profits from his cells, Los Angeles Times, 2001. október 13. <http://articles.latimes.com/2001/oct/13/local/me-56770> (letöltés dátuma: 2018. április 10.)

⁴⁸¹ Oviedói Egyezmény 18. cikk 2.

⁴⁸² Oviedói Egyezmény 18. cikk 1.

Az Egészségügyi törvény értelmében embriót kutatási célból kizárólag a következő kutatások esetén lehet felhasználni: „diagnosztikus, terápiás, megelőzési és rehabilitációs eljárások tökéletesítése, új eljárások kidolgozása, valamint a betegségek kóroktanának és patogenezisének jobb megértése, valamint az orvostechnikai eszközök hatékonyságával, teljesítőképeségével kapcsolatos klinikai adat gyűjtése céljából lehetséges.”⁴⁸³ Ugyanakkor a törvény kiveszi az embriókutatás hatálya alól a következő eljárásokat, vagyis a következő eljárások nem számítanak embrión végzett kutatásnak: diagnosztikai vagy gyógykezelési célból végzett eljárás, továbbá az embrió vissza- vagy beültetésre való alkalmasságának megállapítása érdekében végzett vizsgálatok.⁴⁸⁴ Az embrió kutatási célból történő létrehozását a magyar Egészségügyi törvény is tiltja, kimondva továbbá, hogy csak azon embriókat lehet kutatás céljára felhasználni, amelyek reprodukciós eljárások során jöttek létre és az arra jogosultak így rendelkeztek vagy akkor, ha az embrió károsodott.

A kutatások során emberi embrió állatszervezetébe nem ültethető be és embrió, illetve állati ivarsejtek egymással nem termékenyíthetők meg, továbbá a törvény tiltja, hogy embriót több embrió vagy a már kialakult tulajdonságoktól eltérő egyed létrehozatalára használjanak fel, valamint tiltja az egymással genetikailag megegyező egyedek létrehozatalát is.⁴⁸⁵ Kimondja a szabályozás azt is, hogy azon embrió, akin kutatást végeztek, nem ültethető be emberi szervezetbe, valamint a kutatásban részt vett embrió legfeljebb 14 napig tartható életképes állapotban, beleértve a kutatás idejét is.⁴⁸⁶

James Thomson wisconsini embriológus 1996-ban kapott engedélyt arra, hogy összegyűjtsön a kutatásaihoz 36 megmaradt embriót. Az embriókat Petri-csészébe helyezte, majd hat nap elmúltával a külső sejtréteget lehámozta róluk és dajkasejtekből álló fészekbe helyezte őket annak érdekében, hogy növekedésnek induljanak, az elpusztulás veszélye nélkül. Ezekből aztán izolált néhány össejtet, amit egerekbe ültetett. Kutatásának lényege az volt, hogy az össejtek viselkedését, tulajdonságait tanulmányozza.⁴⁸⁷ Ez az eset azért volt érdekes, mert ezután Amerikában nem engedélyeztek több új sejtvonal létrehozására irányuló kutatást és a támogatásokat is jelentősen megvonták a szektortól, ami miatt kutatók és betegek egyaránt be szeretnék volna perelni az államot. „Az elnök erre sajtótájékoztatók sorozatával reagált, amelyeken olyan gyermekek körében jelent meg, akiket béranya hozott a világra eredetileg

---

⁴⁸³ Egészségügyi törvény 159. § (1)

⁴⁸⁴ Egészségügyi törvény 181. § (2)

⁴⁸⁵ Egészségügyi törvény 180. § (4)-(5)

⁴⁸⁶ Egészségügyi törvény 181. § (1)

⁴⁸⁷ MUKHERJEE i.m. 516. o.

megsemmisítésre ítélt, mesterségesen megtermékenyített petesejtek beültetése után.”⁴⁸⁸ Jól példázza az eset, hogy ebben a kérdéskörben is mind a pro, mind a kontra érvek milyen súllyal rendelkeznek: a megsemmisítésre ítélt, ám világra hozott gyermekek élethez való joga és a betegeknek a gyógyuláshoz való joga ütközhet egymással a jogi szabályozás függvényében.

Az Egészségügyi törvény 180. § (3) bekezdése vajon nem a potenciális életet védelmezi-e akkor, amikor meghatározza, hogy emberi embriót kutatási célból nem lehet létrehozni. Továbbá, nem valósul-e meg ezen potenciális élet védelme akkor, amikor a törvény kimondja, hogy a kutatási célra felhasznált embriót legfeljebb 14 napig lehet csak életben tartani.⁴⁸⁹ A kimérák létrejöttét tilalmazza továbbá a törvény abban az esetben, amikor meghatározza, hogy állat szervezetébe embriót nem lehet beültetni.⁴⁹⁰ Az orvostudományi kutatások során is tilalmazza a törvény, hogy egy embrióból több embriót állítsanak elő a szakemberek, továbbá tiltja a designer baby jelenségét is, vagyis nem lehet a kialakult tulajdonságaitól eltérő tulajdonságokkal ellátni, sem pedig nem lehet klónozni az embriót.⁴⁹¹ Az Egészségügyi törvény ezen speciális rendelkezéseivel az a fő probléma, hogy a legszélsőségesebb esetekre terjed ki. Így szabályozza az általános és a nagyon szélsőséges eseteket, de a köztes, a gyakorlatban előforduló eseteket nem.

Miután a Humánogenetikai törvény értelmében a humánogenetikai kutatás csak és kizárólag a humánogenetikai vizsgálat eszközére terjed ki, az Egészségügyi törvény kiveszi a hatálya alól azokat az embriókutatásokat, amelyek diagnosztikai célból történnek. De kiveszi továbbá a hatálya alól a gyógykezelési célból végzett embriókutatásokat és az embrió beültetésére, illetve visszaültetésére vonatkozó vizsgálatokat, vagyis a preimplantációs vizsgálatokat is.⁴⁹² Így utóbbi esetek nincsenek törvényi úton szabályozva a magyar jogrendszerben, melyek nemhogy nem szolgálják a magzati élet védelmét, de éppen hogy a magzatok veszélyeztetését érik el vele.

Ahogy fentebb ismertettem a humánogenetikai kutatás fogalma a Humánogenetikai törvény értelmében csupán a kutatási célból elvégzett humánogenetikai vizsgálatokra terjed ki, így nem terjed ki az esetleges génszabályozási beavatkozásokra és a géntechnológiával előállított gyógyszerekre sem. Ez azonban könnyen azt a helyzetet eredményezheti, hogy bár a kutatások engedélyezettek, azonban annak csupán egy fajtájára, nevezetesen a humánogenetikai

---

⁴⁸⁸ MUKHERJEE i.m. 517. o.

⁴⁸⁹ Egészségügyi törvény 181. § (1)

⁴⁹⁰ Egészségügyi törvény 180. § (4)

⁴⁹¹ Egészségügyi törvény 180. § (5)

⁴⁹² Egészségügyi törvény 181. § (2)

vizsgálatokkal végzendő kutatásokra vonatkozik a jogi szabályozás, ami visszas helyzetet eredményezhet és sértheti a magzati élet védelmét is.

Az embriókon végzett orvostudományi kutatásokra elméletben vonatkozik a 23/2002. (V. 9.) EüM rendelet az embereken végzett orvostudományi kutatásokról. Azonban a rendelet azon túlmenően, hogy kiterjeszti hatályát az embriókra is, bármilyen más rendelkezést nem tartalmaz rájuk nézve. Sőt, a rendelet szövege csupán a kutatásban résztvevő személyekről szól, ugyanakkor az embrió nem minősül személynek (természetesen tárgynak vagy dolognak sem tekinthető, de mint résztvevő személyről nem beszélhetünk az embrió esetében), így tulajdonképpen az embriókra egyáltalán nem vonatkozik a rendelet. Megállapítható, hogy az embriókon az általános szabályok értelmében végezhető orvostudományi kutatások, az Egészségügyi törvény alapján ismertetett néhány, de nem elegendő speciális szabály betartása mellett.

Az embriókutatásokra vonatkozóan nem található részletes szabályozás az Európai Unióban, ennek „részben a konszenzushiány az oka, de a minimumelvárás az, hogy az általános jogelveket és az etikai elvárásokat be kell tartani az EU által szponzorált kutatásoknál.”⁴⁹³

4.3.8. Személyes adatok védelme

A humángenetikai kutatás céljából genetikai mintát szolgáltató érintett érdeke kettős: míg fontos számára az adatainak védelme, addig biztosítani szükséges számára, hogy nyomon követhesse saját mintáinak sorsát, hiszen „az egyén a saját és/vagy családja életét, egészségét befolyásoló genetikai információtól eshet el az anonimitás fenntartása esetén”,⁴⁹⁴ éppen ezért lehetőséget kell biztosítani, hogy az érintett az adatait úgy is megismerhesse, hogy az annak megismerésére nem jogosultak számára az ne legyen értelmezhető és az érintetthez kapcsolható.

Az az érintett, aki humángenetikai kutatáshoz szolgáltatott genetikai mintát, bármikor kérheti, hogy ezen mintáit, illetve a belőle származó adatokat kódolják, pszeudonimizálják vagy anonimizálják.⁴⁹⁵

---

⁴⁹³ TÓTH Gábor Attila: *Az embrió alapjogi státusza – A humán embrionális őssejtkutatás alkotmányjogi feltételei*. In: SZATMÁRI István – KÖMÜVES Sándor – TÓTH Gábor Attila: *Humán embrionális őssejtkutatás – Orvosbiológiai, filozófiai-etikai, jogi kérdések*. Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, 2014. 269. o.

⁴⁹⁴ KOSZTOLÁNYI i.m. 593. o.

⁴⁹⁵ Humángenetikai tv. 18. §

Abban az esetben, ha az érintett adatát archivált gyűjteményben nem anonimizált módon tárolják és egy új kutatáshoz szeretnék felhasználni, úgy ahhoz az érintett beleegyező nyilatkozata szükséges.⁴⁹⁶ Amennyiben nem lehetséges az érintett beleegyező nyilatkozatának a megszerzése, úgyis engedélyezheti az illetékes kutatásetikai bizottság a kutatást, de csak akkor, ha a kutatás a köz érdekeit szolgálja és sor kerül a minták anonimizálására.⁴⁹⁷ Amennyiben genetikai vizsgálat céljából kerül sor a mintavételre, azonban azt humángenetikai kutatás céljából is fel szeretnék használni a kutatók, úgy ahhoz is az érintett beleegyező nyilatkozata szükséges.⁴⁹⁸

4.3.9. A kutatás szabadsága

Az Oviedói Egyezmény hangsúlyozza, hogy az egyén jóléte és érdeke mindig elsőbbséget élvez a tudomány és a társadalom kizárólagos érdekével szemben.⁴⁹⁹ Ehhez kapcsolódóan az is kimondásra kerül a bioetikai dokumentumokban, hogy a betegeket, valamint a kutatásban résztvevő személyeket a lehető legnagyobb közvetlen és közvetett előnyökhöz kell juttatni, továbbá, hogy a lehető legkisebbre kell csökkenteni az őket érő hátrányokat a technológiák, az orvosi gyakorlat és a tudományos ismeretek alkalmazása során.

Az Alaptörvény biztosítja a tudományos kutatás szabadságát is.⁵⁰⁰ A kutatás szabadságát úgy biztosítják mind a nemzetközi dokumentumok, mind pedig a hazai szabályozás, hogy a kutatásnak mindenkor az emberiség, a társadalom érdekeit kell szolgálnia, szem előtt tartva az egyén jólétét. Mind a kutatás szabadságának a megvalósulása, mind pedig a humángenetikai kutatás jogi keretek közé szorítása azért elengedhetetlen, mert hiányában mind az újat, a meglévőnél jobbat ígérő kutatások, mind pedig a kutatásba bevonandó személyek jogai veszélybe kerülnének. Annak érdekében szükséges a kutatások szabadságának valamilyen szintű korlátozása, hogy a kutatókat sem a feltalálás iránti vágy, sem pedig a versenyszellem, de még csak az emberek életének jobbítása iránti igény se sarkalhassa az emberi jogok megsértéséhez és az emberek életének veszélyeztetéséhez.

---

⁴⁹⁶ Humángenetikai tv. 19. § (1)

⁴⁹⁷ KOSZTOLÁNYI i.m. 594. o.

⁴⁹⁸ Humángenetikai tv. 20. §

⁴⁹⁹ Oviedói Egyezmény 2. cikk

⁵⁰⁰ Alaptörvény X. cikk 1.

Az asztronauta testvérek esete

2016-ban 340 napos misszióra küldte a NASA az űrhajós Scott Kellyt, a Nemzetközi Űrállomásra annak érdekében, hogy kiderítsék milyen következményei lehetnek közel egy évnyi űrben tartózkodásnak. A misszió érdekessége az volt, hogy Scott egy ikerpár egyik tagja, így míg ő az űrben volt, addig testvére Mark a Földön tartózkodott.

Egy kutatás abban az esetben megengedett, ha a kutatás sokkal több előnnyel jár, mint hátránnyal a kutatási alany számára, továbbá abban az esetben, ha az alany jóléte és egészsége elsőbbséget élvez a társadalom és a tudomány érdekeivel szemben. Ebben az esetben azonban már az az emberi méltóság sérelméhez vezethet, hogy közel egy évet kellett az űrben töltenie távol családjától, barátaitól és távol a megszokott életétől (utóbbi csak részben, hiszen korábban is járt az űrben). Azonban ebben az esetben nemcsak az űrutazás kockázatait vállalta, hanem vállalta azt is, hogy nemcsak közel egy éven át kutatták az űrben a szervezetének változásait, hanem azt követően itt a Földön is. Valamint vállalta annak kockázatát is, hogy esetleg változás következhet be a génállományában is.

Bár felmerültek olyan információk is, hogy a genetikai állománya több, mint 7 %-ban változott az ikertestvéréhez képest, azonban „ezek a történetek biológiailag elképzelhetetlenek. Ha Kelly genomja 7 százalékban megváltozott volna, akkor körülbelül pont annyira különbözne az embertől, mint egy rézuszmajom.”⁵⁰¹ Nem a génjei változtak, hanem csupán az ahogyan a génjei kifejeződnek, azonban ezek nagyrésze betudható mind a stresszes körülményeknek, mind pedig az Űrállomás nyújtotta feltételeknek (étkezés, mozgás, levegő, napfény, gravitációhiány).

---

⁵⁰¹ Sarah KAPLAN: *The truth about astronaut Scott Kelly's viral 'space genes'*, 16 March 2018. https://www.washingtonpost.com/news/speaking-of-science/wp/2018/03/16/the-truth-about-astronaut-scott-kellys-viral-space-genes/?noredirect=on&utm_term=.cccdb6141946 (a letöltés ideje: 2018. április 28.)

5. A géntechnológia jövője

„Bármely kellőképpen fejlett technológia megkülönböztethetetlen a mágiától.”⁵⁰²

(Arthur C. Clarke)

A géntechnológia olyan folyamatosan változó és megújuló tudományterület, amelynek szabályozásánál az elővigyázatosság elve ugyanolyan súllyal kell, hogy latba essen, mint az a remény, amit hozzáfűznek az emberek – vagyis az eddig gyógyíthatatlannak vélt betegségek csodálatos meggyógyítása vagy épp a halhatatlanság ígérete.

Habár a géntechnológia jövője kifürkészhetetlen sok szempontból, azt azonban érdemes szem előtt tartani, hogy egyre sürgetőbb egy olyan szabályozás létrehozása, amely nemzetközi szinten képes megakadályozni az olyan kutatásokat, amelyek úgy törekszenek az emberek jobbítására, hogy annak szükségességéről az emberiség egésze még nem foglalt állást. Ugyan Abby Lipman kanadai társadalomtudós szerint a Nyugat már a *genetizálódás folyamatában* van, vagyis abban a jelenségben, ahol az egyének a DNS-kód alapján szereznek elsőbbséget a rendellenesség, a viselkedés és a fiziológiai variációk terén.⁵⁰³ Továbbá, 1998-ban már Barbara Katz Rothman amerikai szociológus azzal indította a genetikáról megjelent könyvét, hogy a genetika mára már túlnőve a tudomány kereteit, egyenesen gondolkodásmóddá vált és bármi is legyen a kérdés, a genetika majd megadja rá a választ.⁵⁰⁴

5.1. A CRISPR-Cas9 technológia

A CRISPR technológiával kapcsolatban a jogi szakirodalom hiánya, hogy kifejezett szabályozás hiányában csupán a problémásnak vélt területekről ejt szót, azonban ezekre sem megoldásokat kínál, csupán egy vázlatát adja a probléma eredetének. Éppen ezért, aki a CRISPR technológia jogi szabályozásával kíván foglalkozni, könnyen egy útvesztőben találhatja magát. Egy olyan útvesztőben, amelyből négy irányba is lehet menni, ám csak az út felénél fog eldőlni, hogy jól választott-e az utazó. Az egyik irány, hogy csak a problémák felvázolásával foglalkozik, ahogy teszi azt a szakirodalom is. A másik irány, hogy megnézi a jelenleg hatályban lévő szabályozást a beavatkozások, genetikai vizsgálatokra és kutatásokra és ebből próbál meg párhuzamot vonni és meglátni a közös és a különböző pontokat. A harmadik irány az, hogy nem foglalkozik az előzményekkel, a jelenleg hatályban lévő

---

⁵⁰² MUKHERJEE i.m. 271. o.

⁵⁰³ KAKUK i.m. 169. o.

⁵⁰⁴ KAKUK i.m. 169. o.

szabályozással és egyenest a falnak rohanva próbál valami újat alkotni. A negyedik irány pedig az, hogy figyelembe veszi a nemzetközi egyezményeket, a jelenleg hatályban lévő egészségügyi tevékenységre vonatkozó szabályozást és ezek által próbál meg olyan megoldási lehetőségeket nyújtani, amik nemcsak nemzeti, de nemzetközi szinten is megállhatják a helyüket, legalább egy jó, megfontolandó gondolat erejéig.

A technológia felfedezése

A Crispr-Cas9 technológia felfedezésére a szakirodalomban többféle verzió található. Az egyik változat szerint a Crispr szekvenciát 1993-ban Francisco Mojica a spanyolországi Alicante Egyetem kutatója fedezte fel, majd 2005-ben Alexander Bolotin a Francia Nemzeti Agrárgazdasági Kutatóintézet munkatársa találta meg a Cas9 gént a *Streptococcus thermophilus* baktériumban. Ezt követően a Danone cég kutatói tanulmányozták azt, hogy a Crispr hogyan segít a *Streptococcus thermophilus*-on és elterjedt az alkalmazása a joghurtkészítésben. Ezt a tudást is felhasználva 2013-ban Feng Zhang a Broad Intézettől bejelentette, hogy Crispr technológia emberi sejteken is alkalmazható a DNS módosítására, amivel megnyitotta a technológia alkalmazásának lehetőségét az orvoslás előtt.⁵⁰⁵

A szakirodalom másik verziója szerint a 2000-es években Philippe Horvath és Rodolphe Barrangou francia kutatók felfedeztek egy olyan bakteriális védekezőrendszert, amely a baktériumokat megtámadó vírus DNS-ében egy meghatározott pontra mérnek csapást és ezen a ponton végzik védelmi funkcióikat.⁵⁰⁶ 2011 tavaszán ezzel a bakteriális védekezőmechanizmussal foglalkozott Emmanuelle Marie Charpentier francia mikrobiológusnő, amivel felkeltette kolleganője, az amerikai sejtbiológus Jennifer Doudna érdeklődését. A kutatónők közös munkájuk során rájöttek, hogy a rendszer amit vizsgálnak programozható, így már nem véletlenszerű vágás ejtéséről lehet szó, hanem a módszerük segítségével előre „tervszerűen és szándékosan kivitelezett csapásról”.⁵⁰⁷ Eredményük a 2012-ben a *Science* folyóiratban publikált és azóta elterjedt rendszer, a CRISPR/Cas9 mikrobiológiai védekezőrendszer. A CRISPR/Cas9 egy olyan „eljárás, amellyel közvetlen, célzott, hatékony és szekvenciaspecifikus változást lehet előidézni a humán genomban”.⁵⁰⁸ A módszer elterjedt,

---

⁵⁰⁵ David CROW: *Crispr gene editing ready for testing in humans*, Financial Times, 2018. március 5. <https://www.ft.com/content/d6a773a0-cece-11e7-947e-f1ea5435bcc7> (letöltés ideje: 2018. március 20.)

⁵⁰⁶ MUKHERJEE i.m. 518. o.

⁵⁰⁷ MUKHERJEE i.m. 519. o.

⁵⁰⁸ MUKHERJEE i.m. 520. o.

ám van rajta még mit javítani, éppen ezért 2015-ben egy tudósokból álló csoport moratórium bevezetését sürgette, szerették volna, ha a génmódosítási technikák klinikai alkalmazását betiltják mindaddig amíg annak nem határozzák meg az etikai, illetve a jogi szabályait és a társadalmi elvárásait. A CRISPR/Cas9 módszerrel a génszerkesztés célja már nem pusztán az, hogy segítsen az emberek örökletes betegségein, hanem az, hogy az emberek tulajdonságait fejlessze.

2018. márciusában a Financial Times megjelentetett egy cikket miszerint a CRISPR technológia készen áll arra, hogy elkezdjék az embereken való tesztelését.⁵⁰⁹ A klinikai kutatás megkezdéséhez a kutatócsoport kérelmet adott be mind az európai, mind pedig az amerikai hatóságnak. Ezzel a lépéssel igyekszik felzárkózni a világ nyugati fele Kína mögött, aki mit sem törődve a moratórium tervével 2015 óta (legalábbis ekkor jelentette be nyilvánosan) folytat emberi embriókon olyan kutatásokat, melyekben az embriók hibás génjeit igyekszik kijavítani.⁵¹⁰

A technológia

A Crispr-Cas9 technológia egyrészt a Cas9-ből épül fel, ami „úgy működik, mint egy molekuláris olló, ami képes szétvágni a DNS szálait, eltávolítani a hibás genetikai anyagot és helyet biztosítani a működő gének számára, másrészt pedig a Crispr-ből áll, ami mint egy genetikai irányítúként a Cas9 ollót a hiányzó gén helyére segíti, ezzel biztosítva a pontos helyét a géncserének.”⁵¹¹

Maga az eljárás úgy működik, hogy először azonosítják azt a hibás DNS-t, amit ki kell vágni és módosítani szükséges. Ezt követően egy sejtben egyesítik az irányító RNS-t (aminek ugyanaz a génszekvenciája, mint a hibás RNS-é) és a fehérjét (a Cas9-et). Az irányító RNS megtalálja a vele egyező génszekvenciát, ezt követően pedig a Cas9 elvágja a DNS szálát helyet hagyva a DNS kettős-hélix spirál szerkezetében. Ennek következtében a sejtek már képessé válnak felismerni és kijavítani a megtört DNS szerkezetét.

---

⁵⁰⁹ CROW i.m.

⁵¹⁰ A Kínában Csienkuj He által végzett kísérletek eleinte egyáltalán nem voltak sikeresek, a beavatkozásokon átesett embriókban olyan gének is mutálódtak, melyek egyébként a normális fennmaradáshoz szükségeltettek volna és amelyek megváltoztatása egyáltalán nem szerepelt a kutató terveiben.

⁵¹¹ CROW i.m.

A szabályozás által felvetett kérdések

A CRISPR-Cas9 technológia alkalmazása felveti a következő kérdéseket:

1. Ki vagy kik dönthetik el nemzetközi, illetve nemzeti szinten, hogy a technológia alkalmazható és azt, hogy mely esetekben? Csak a súlyosabb, más gyógymóddal nem kezelhető betegségek esetén jöhetne szóba ezen technológiák alkalmazása vagy esetlegesen a már más gyógymóddal rendelkező betegségek kezelésére is kiterjedhetne?
2. Társadalombiztosítás által finanszírozható eljárások legyenek-e vagy kerüljenek mondjuk ugyanannyiba, mint egy magánklinikán végrehajtott műtét, esetleg csak a felső tízezer számára válnak majd elérhetővé ezek az egyébként nem feltétlenül drágának számító eljárási módszerek?
3. Mi minősülne fajnemesítésnek? Amennyiben valaki például a szemét kívánja javítani ezzel a technológiával meddig javíthatja azt? Túl mehet-e a szemének eredeti határain és képessé válhatnak a technológia által olyan mérvű látásra, melyre az emberekre nem jellemző (akár több kilométeres távolságba is kristálytisztá látást nyer ezzel)? Mi minősülne jobbításnak-javításnak? Mi lenne a nem megengedhető? És ki döntheti el, hogy mi a sok? Visszaállíthatom az eredeti látásomat a technológia segítségével, de nem láthatok még jobban, még élesebben? Miért nem?

A technológiával kapcsolatos kísérletek

2018 novemberének végén megszülettek az első CRISPR-Cas 9 technológiával génszerkesztett ikrek, Lulu és Nana Kínában. Orvosuk mit sem törődve a technológiával szemben fennálló nemzetközi moratóriummal, valamint azzal a ténnyel, hogy a gyermekek egészségügyi problémájára más, hagyományosnak mondható eljárás is alkalmazható megszerkesztette a még embrionális korban lévő ikrek génjét. A HIV-vírus terjedéséhez fontos receptor génjét, a CCR5-öt darabolta fel annak érdekében, hogy védetté tegye az ikreket az apai HIV-vírus fertőzéssel szemben. A probléma az eljárásával annyi volt, hogy megszegte a kutatások legfontosabb szabályait, így nem végeztek preklinikai vizsgálatokat, nem került sor az eljárás hatósági engedélyezésére, továbbá nem álltak rendelkezésére olyan eszközök, melyekkel a módosított DNS-t ellenőrizni tudta volna. Ezen túlmenően, a gyermekek szüleit sem tájékoztatta teljes körűen az eljárásról vagy annak egyéb, alternatív lehetőségeiről – bár elvileg a tájékoztatás 23 oldalas volt, de az inkább foglalkozott a szülői jogokkal, semmint a gyermek érdekeivel, továbbá inkább a gyermekek fotóinak megjelentetésének ellenőrzése

került a fókuszba, semmint a várható kockázatok -, továbbá a kutatás nem társadalmi konszenzus alapján valósult meg és a közt sem tájékoztatta megfelelően az eljárásáról.⁵¹² Az ikreknél az eljárás egyébként nem az életmentést volt hivatott szolgáltatni, sokkal inkább egy olyan kísérletet, amely azt igyekszik bebizonyítani, hogy egy embriókori genetikai eljárás az egyed későbbi élete során is alkalmas lesz arra, hogy például ellenállóvá váljon a HIV vírussal szemben. Amit a kutató a fentiekén túl egyáltalán nem vett figyelembe a kísérlete során az az, hogy a CCR5 nemcsak a HIV vírus számára nyújt egyfajta fogódzót, de több olyan gyulladási folyamat megakadályozásában is szerepet játszik, amely esetben éppen ezen gén mutációja a kullancsok által terjesztett vírusos agyvelőgyulladás, valamint a Nyugat-nílusi vírussal való fertőződés tüneteinek is sokkal rosszabb tüneteket produkál.⁵¹³

A kutató, Csienkuj He egyébként 86 embriót szerzett mesterséges megtermékenyítéssel foglalkozó klinikákról, melyeken kísérleteket hajtott végre, amelyek nem jártak túl nagy sikerrel. A szakmai berkekben kialakuló botrány azonban nem szegte kedvét attól, hogy a kutatást folytatni szeretné csapatával és továbbra is humán embriók mutációjának előidézésén fognak dolgozni. Ennek a bejelentésnek a hallatára voltak olyanok, akik sürgették, hogy a fennálló moratóriumot meg kell szüntetni és mielőbb Kína nyomába kell eredni annak érdekében, hogy felvegyék a versenyt a géntechnológiában és hogy a Nyugat ne maradjon le Kína mögött.⁵¹⁴ Éppen ez az a szemlélet, ami komoly katasztrófákat idézhet elő, hiszen ez előtérbe hozná a kutatás és a tudomány szabadságát és szándékait, háttérbe szorítva az emberi méltóságot és az emberek jólétének és elsőbbségének tiszteletben tartását. „A humán embriók genomjának módosítására irányuló törekvések lassacskán olyanná válnak, mint egy interkontinentális fegyverkezési verseny.”⁵¹⁵ Már pedig a versenyszellem nem az emberi méltóságot tiszteli, hanem az önös érdekeket képviseli, főleg abban az esetben, ha egy eltérő kultúrájú – és az emberi jogokat egészen máshogyan értelmező - országgal kívánják felvenni a géntechnológiai versenyt, mint Kína.

Miután megtörtént He bejelentése kutatásáról, csapatával együtt publikált egy tanulmányt a *The CRISPR Journal* online folyóiratban az asszisztált reprodukciós eljárások

---

⁵¹² KAZAI Anita: *A génszerkesztés túl kiszámíthatatlan eredményre vezet ahhoz, hogy öröklődő betegségek gyógyítására használják*, 2020. július 9. <https://qubit.hu/2020/07/09/a-genszerkesztes-tul-kiszamithatatlan-eredmenyre-vezet-ahhoz-hogy-oroklodobetegsegek-gyogyitasara-hasznaljak> (letöltés ideje: 2021. március 22.)

⁵¹³ VARGA Máté: *Felelőtlen egotrip nyomán születtek a génszerkesztett kínai ikrek, Lulu és Nana*, 2018. 12. 10. <https://qubit.hu/2018/12/10/felelotlen-egotrip-nyoman-szulettek-a-genszerkesztett-kinai-ikrek-lulu-es-nana> (letöltés ideje: 2021. 03. 22.)

⁵¹⁴ MUKHERJEE i.m. 526-527. o.

⁵¹⁵ MUKHERJEE i.m. 527. o.

etikai elveiről, mely elveket nemcsak ő maga nem tartott be, de a tanulmánya nem tér ki a saját kísérleteire sem.⁵¹⁶

A szabályozás által felvetett kérdések megválaszolásának kísérlete

A CRISPR Cas-9 technológia által felvetett kérdésekre minden esetben egy olyan nemzetközi kooperációban kellene választ találni, amely nemcsak kutatókból, jogászokból, bioetikusokból áll, hanem olyan érdekképviselői szervekből is, amelyek ahogyan a különböző nemzeteket, úgy a gyermekeket (magzatokat is ideértve), a hátrányos helyzetben lévő személyeket, és egyébként a jövő generációinak az érdekeit is szolgálni tudják. Továbbá fontos lenne a vallási vezetők, közgazdászok és klímakutatók meglátásait is figyelembe venni ezen kérdéskör elbírálásánál. Az azonban a fentiekből is kiderülhetett, hogy még nem tudnak eleget a tudósok ahhoz erről a technológiáról, hogy azt bátran, mindenféle olyan esetben is alkalmazhassák, amelyre egyébként lenne más, hagyományosnak tekinthető gyógymód. Így utóbbi esetekben semmiféleképpen sem engedélyezném ezen technológia használatát vagy akár csak kísérleti stádiumban lévő hasznosíthatóságát is – ez esetben persze kérdés, hogy ha nem kutathatnak olyan betegségekre új gyógymódot a kutatók, amelyre van más gyógymód, úgy mennyire felelőtlen olyan betegségek gyógymódja után kutatni, melyeket semmilyen más módszerrel sem lehet gyógyítani (így a kutatásba bevont személyeknek csak egyetlen egy esélyük lenne az egészségi állapotuk javulására vagy akár csak szinten tartására).

Abban az esetben, ha a technológia elérné azt a szintet, ahol már biztonságos a klinikai alkalmazása is, úgy nemcsak a gazdagok kiváltságává tenném, hogy élhessenek az eljárás adta lehetőségekkel. Azt azonban első körben fontos lenne tisztázni, hogy melyek azok a beavatkozások, amelyek megengedhetők: betegségek meggyógyítására szorítkozna az állami finanszírozás vagy esetleg az emberek jobbítására is? Utóbbi egy kvázi plasztikai műtét lenne, ahol nem feltétlenül az orrunkat csinosítanánk fitosra, hanem egész egyszerűen olyan képességeket érnének el általa, amelyek akár segíthetik a munkánkat is – még élesebb látás egy pilóta esetében, az ízlelőbimbók fokozása egy szakács esetében vagy éppen az agykapacitásának növelése egy tudósnál, de akár említhetném a fizikai erőnlét spektrumának szélesítését is egy sportoló vagy épp egy rakodómunkás esetében. Ez azonban már könnyen a fajnemesítés felé viheti az emberiséget, ahonnan csak egy lépés a szuperemberek kifejlesztése

---

⁵¹⁶ Arthur L. CAPLAN: *He Jiankui's Moral Mess*, 2018. december 3. <https://biologue.plos.org/2018/12/03/he-jiankuis-moral-mess/> (letöltés ideje: 2021. március 23.)

és vele az egész emberi faj evolúciójának vagy épp a felgyorsítása vagy épp a teljesen zsákutcába vitele. Nehéz megmondani, hogy utóbbi kérdésnek a megválaszolására, pontosabban az engedélyezésére ki lehetne jogosult. Valóban dönthetünk mi a jövő generációinak a sorsáról?

5.2. Biohackerek

2020. január 1-jétől Kalifornia államban tilos a „gene therapy kit”-ek árusítása⁵¹⁷ – legalább is addig, amíg fel nem tüntetik rajtuk az eladók, hogy önmagán senki sem használhatja. A „human biohacking bill” megalkotására azért volt szükség, mert 2017-ben Josiah Zayner, volt NASA mérnök a közösségi médiában közvetítve adott be magának egy CRISPR injekciót, ezzel szemléltetve, hogy a technológia bárki számára könnyen hozzáférhető és bárki által használható. Hogy ezen állítását igazolja a The Odin cégnév alatt különféle génmódosításokra használható otthoni készleteket gyárt, amelyek az interneten csupán 150 dollárért bárki számára hozzáférhetőek. Bár, Zayner úr bizonyította a CRISPR technológia viszonylag könnyű használatát és még könnyebben beszerezhetőségét, valamint azt, hogy előtanulmányok sem kellenek egy-egy gén módosításához, azonban tetteivel előtérbe állította azt a magukat biohackereknek valló mozgalmat, amiről egyelőre nem lehet eldönteni, hogy ők lesznek a Föld megmentői vagy éppen ellenkezőleg, ők jelentik majd az utolsó csapást az emberiségre nézve?

Josiah Zayner azt is bebizonyította, hogy nem kell sem orvosi diploma, sem pedig csúcstechnológias eszköztár ahhoz, hogy az ember önmagán hajthasson végre génmódosításra irányuló kísérleteket. Tette mindezt azért, mert megelőzte a technológia haladásának lassú ütemét és azt, hogy a géntechnológia beárazása a gyógyszervállalatokon múlik, akik nem azt veszik figyelembe, hogy az új technológia nekik mennyibe került, hanem azt próbálják meg lemérni, hogy az egyes embereknek mennyit ér a saját vagy a közeli hozzátartozóik egészsége.

A technológia által felvetett kérdések

Jogában áll-e egy személynek változtatnia a genetikai állományán pusztán azért, mert fizikailag képes rá? Jogában áll-e egy személynek változtatnia a környezete genetikai állományán csak azért, mert éppen ahhoz támad kedve? Mennyiben szolgálja a társadalom és a

---

⁵¹⁷ Antonio REGALADO: *Don't change your DNA at home, says America's first CRISPR law*, 2019. augusztus 9. <https://www.technologyreview.com/2019/08/09/65433/dont-change-your-dna-at-home-says-americas-first-crispr-law/> (letöltés ideje: 2020. március 2.)

köz érdekét, ha a személyek önrendelkezési jogukkal élve szabadon változtatják a génjeiket éppen a legújabb divat szerint? Engedhetjük-e a kutatóknak, hogy megváltoztassák egy faj genetikai állományát azon okból, hogy az kihaljon és ne okozzon az emberiségnek több kárt? Fel tudjuk-e mérni és ki tudjuk-e küszöbölni azt a hibát, amit egy faj kipusztulása jelent? Megmenthetjük-e az emberi fajt, ha a végső gyógymód a génmódosítás? Ki engedélyezheti, rábízhatjuk a döntést közvetlenül az emberekre vagy közvetett módon, választott képviselőik útján hozzuk meg a végső döntést a géntechnológia jövőbeni használhatóságának mértékéről?

A technológia pozitív hozadéka

Azonban, a biohacker mozgalomnak pozitív hatásai is lehetnének mind a jogi szabályozásra, mind pedig a társadalom érdekeire nézve. A jogi szabályozást illetően pozitívuma lehetne a mozgalomnak, hogy a biohackerek előre vetíthetik az emberi igényeket a géntechnológia különféle vívmányaira, kiderülhet általuk az, hogy az emberek, ha lehetne, mire szeretnék használni a génmódosítás eszközeit. Ezzel pedig előre lehetne menni a jogi szabályozást illetően és lehetne preventív célból törvényeket alkotni. A társadalom érdekei tekintetében, pedig mindenképpen figyelnie kellene az illetékes hatóságoknak arra az igényre, hogy a különféle géntechnológiákat elérhető áron tegyék közzé, ne pedig csak a gyógyszergyártók és a kutatásban részt vevők kiváltsága legyen az egyébként több millió dollárba is kerülő eljárások hozzáférhetősége. Hiszen az ilyen készítmények árazásával elsősorban azt kellene szem előtt tartani, hogy az eljárás mennyibe került az előállítóknak és mi az a haszon, amit még elkérhetnének cserébe az ellenszerért, nem pedig az, hogy a szülők döntsék el, hogy mennyit ér meg nekik például a gyermekük látása.

A probléma a diy kit-ekkel

Az egyik legfőbb probléma a 'Csináld magad géntechnológiai csomagokkal' az, hogy ezeket a gének módosítására irányuló technológiákat úgy helyezik forgalomba, hogy előzetesen nem végeznek valódi, tudományos kutatásokat arra vonatkozóan, hogy a technológia mennyire biztonságos, illetve milyen mellékhatásokkal vagy kockázatokkal járhat. Így ezek bekövetkezésének valószínűségéről legfeljebb csak általánosan tájékoztathatja a vásárlókat, de a többfázisú klinikai kutatások eredményeiről nem tud felvilágosítást adni, hiszen ezek megvalósíthatóságára nincs lehetőségük a hobbikészleteket árusítóknak. Éppen ezen tájékoztatásbéli hiányosságok miatt is, 2020. január 1-jétől Kalifornia államában – a szövetségi

törvények adta kivételektől eltekintve - addig nem lehet ilyen génszerkesztésre irányuló készleteket forgalmazni, ameddig a forgalmazó a boltja honlapján közzé nem tesz jól látható helyen egy tájékoztatást a vásárlók számára, valamint ameddig a génterápiás készlet csomagolásán nem található jól látható helyen és könnyen olvasható formátumban egy olyan címke, amelyen az szerepel, hogy a készlet nem használható önmagunkon való kipróbálásra.⁵¹⁸

Ezzel a törvényükkel a kaliforniai jogalkotók elébe szerettek volna menni annak, hogy a génszerkesztés olyan hétköznapi hobbivá váljon, mint például a futás vagy a horgolás, ugyanakkor miután nem tiltották be az ilyen készletek árusítását, és csak annyit írtak elő, hogy tüntessék fel a termékek eladói jól látható helyen, hogy önmagunkon való kipróbálásra a készlet nem használható, előfordulhat, hogy ezt többen úgy értelmezik, hogy ha a saját magam génjeinek a szerkesztésére nem használhatom, azért valamelyik családtagom vagy ismerősöm génjeit csak szerkeszthetem vele, vagy esetleg a kutyám génjeit, amit egy ugyancsak elhíresült biohacker a mai napig lelkesen művel annak érdekében, hogy olyan kutyákat nemesítsen, akik fluoreszkálnak a sötétben. A törvény azért is engedi ilyen készletek további árusítását, mert azon túl, hogy szeretnék megvédeni a vásárlók és a köz érdekét, nem kívánják, hogy a technológia fejlődése megálljon.

5.3. Klónozás lehetősége

Hans Driesch német biológus volt az első, aki 1891-ben rájött arra, hogy a klónozás, mint eljárás lehetséges. Tizenegy évvel később, 1902-ben Hans Spemann német biológus már ikerszalamandrákat alkotott, 1928-ban pedig már sejtmagátvétellel végezte a klónozást.⁵¹⁹ Ezt követően, az 1950-es években az Amerikai Egyesült Államokban állami finanszírozással valósult meg sejtmag-átültetési klónozás leopárdbékák esetében, melyet Robert Briggs és Thomas J. King embriológus végzett.⁵²⁰ Majd 1996 nyarán megszületett Dolly, az első klónozott bárány Ian Wilmut professzor által, akit 1997 októberében Cumulina, az első

---

⁵¹⁸ 22949.50. (Senate Bill No. 180, Chapter 140, An act to add Chapter 37 (commencing with Section 22949.50) to Division 8 of the Business and Professions Code, relating to gene therapy kits,

https://leginfo.legislature.ca.gov/faces/billVersionsCompareClient.xhtml?bill_id=201920200_SB180 (letöltés ideje: 2020. április 16.)

⁵¹⁹ JULESZ Máté: *Az orvosi jog aktualitásai – Az eutanáziától a klónozásig*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2016., 117. o.

⁵²⁰ J. B. GURDON and J. A. BYRNE: *The first half-century of nuclear transplantation*, 2003. július 8. <https://www.pnas.org/content/100/14/8048> (letöltés ideje: 2021. március 23.)

klónozott egér követett. Először 1997-ben, majd 2001-ben jelentette be egy tudós, hogy reprodukciós klónozás végzését tervezi kétszáz önkéntes részvételével.⁵²¹ 2001 végén az Advanced Cell Technology cége jelezte, hogy sejtmagátültetési módszerrel először sikerült emberi embriót klónozniuk, 2008-ban amerikai kutatók már a blasztociszta stádiumáig fejlesztették (vagyis addig a korig, amikor már pluripotens sejtek alakulnak ki az embrióban) az általuk ugyanezen módszerrel klónozott emberi embriót.⁵²²

Magát a klón kifejezést 1963-ban John Burdon Sanderson Haldane angol genetikus-evolúció biológus alkotta meg, legalábbis abban az értelmében, amiben a természettudomány használja, addig a kifejezést mezőgazdasági értelemben használták.

A klónozásnak kétfajtája ismeretes. Az egyik a reprodukciós célú klónozás, amely a legtöbb országban egyértelműen tilalmazott, a másik pedig a terápiás célú klónozás, aminek megengedhetősége vitatott. *Terápiás célú klónozás* esetén a petesejtől veszik ki az örökítőanyagot tartalmazó részecskét, melynek helyére szomatikus sejtet tesznek a sejtmagátültetés módszerével. Ebben az esetben a petesejt származása tetszőleges, míg a beültetendő szomatikus sejt származhat akár a gyógyításra szoruló betegből is.⁵²³ *Reproduktív célú klónozás* esetén sejtészétválasztással a korai embrionális sejteket szétválasztanák annak érdekében, hogy két genetikailag teljesen azonos egyed szülessen belőlük.⁵²⁴

Szabályozása

Az Oviedói Egyezmény első Kiegészítő Jegyzőkönyvének a Preambuluma kimondja, hogy az emberi méltósággal ellentétes és az embert eszközzé alacsonyítja le az a gyakorlat, ami emberi lényekkel azonos emberi lények létrehozására törekszik. Azt is kimondja a Jegyzőkönyv, hogy tilos az olyan beavatkozás, amely egy másik élő vagy holt emberi lényel genetikailag azonos emberi lény létrehozására irányul.⁵²⁵

A magyar Alaptörvény úgy rendelkezik, hogy tilos az emberi egyedmásolás.⁵²⁶ Így a szakirodalom úgy vélekedik, hogy a terápiás célú klónozás Magyarországon megengedett, legalábbis nem tiltott,⁵²⁷ hiszen az nem egy ember génállományával teljesen megegyező

---

⁵²¹ Navratyil, 2012. 219. o.

⁵²² Ibid. 220. o.

⁵²³ Julesz, 2016. 120. o.

⁵²⁴ Navratyil, 2012. 216-217. o.

⁵²⁵ Oviedói Egyezmény 1. cikk 1.

⁵²⁶ Alaptörvény III. cikk (3)

⁵²⁷ Julesz, 2016. 119. o.

génállományú ember létrehozására törekszik (már csak azért sem, mert a sejtmagátültetési módszer során hímivarsejt nélkül jön létre az embrió, így abból már egy „teljes individuum nem keletkezhet, de szinte bármilyen szerv vagy szövet irányában képesek a továbbfejlődésre”).⁵²⁸ „Amennyiben nem másolják le egy az egyben az emberi egyedet, hanem annak csupán egy szövetét vagy szervét hozzák létre, egyes vélemények szerint nem történik emberi egyed másolása.”⁵²⁹ Így vannak olyan államok, melyek egyáltalán nem szabályozzák ezt a kérdést, de vannak olyan államok is (Egyesült Államok egyes államai, Svédország, Belgium, Dél-Korea, Japán), ahol a terápiás célú klónozás megengedett. 2005 januárjában hirdették ki Dél-Koreában a terápiás célú klónozást megengedő bioetikai törvényt, amellyel kapcsolatban az ellenvélemények leginkább abba az irányba hatottak, hogy szeretnék volna, ha a törvény még inkább a jogbiztonságot szolgálja az emberi méltóság védelme érdekében, valamint, ha Dél-Koreában is büntetendő cselekménnyé válna a teljes emberi egyedmásolás.⁵³⁰

A reprodukív célú klónozás által felvetett kérdések

A reprodukív célú klónozással kapcsolatban felmerülő első aggály az, hogy egyelőre nincs a tudomány elég ismeret birtokában ahhoz, hogy kijelenthesse, hogy ha törvény engedné is az emberi egyed másolását, úgy egy olyan emberi egyedet tudnának létrehozni, aki nem szenvedne semmilyen rendellenességben, betegségben. Továbbá, ez a fajta eljárás olyan mérvű beavatkozást jelente az emberiség génkészletébe, az emberi sokszínűségbe, hogy az meghatározná a jövő generációinak is az életét. További ellenvetés az eljárással kapcsolatban az, hogy vajon milyen célt szolgálna egy ember teljes lemásolása: valóban létre szeretnének hozni még egy ugyanolyan embert, mint aki már létezik vagy valamilyen önös célból és érdekből hoznák létre, mely esetben, ha már nincs rá szükségük, csak úgy sarokba ültethetnék létjogosultságától vesztetten. Továbbá, az emberi méltósággal összefüggésben és így az emberek egyenlőségével kapcsolatban „kérdésként merülne fel például, hogy ki lehetne jogosult arra, hogy az egyedmásolás révén vele azonos génállományú egyént hozzanak létre. Ha ez idővel csak megfelelő ellenérték megfizetésétől függene, akkor az tovább súlyosbíthatná a társadalmi egyenlőtlenségeket.”⁵³¹ Amely tovább veszélyeztetné az emberi méltósághoz való

---

⁵²⁸ Navratyil, 2012. 217. o.

⁵²⁹ Julesz, 2016. 120. o.

⁵³⁰ Ibid. 120. o.

⁵³¹ Homicskó, 2018. 76. o.

jogot, hiszen különbséget tenne ember és ember között aszerint, hogy kit lehet klónozni és kit nem, ezzel is teret adva az eugenika újbóli megmutatkozásának.

5.4. Az embrionális őssejtterápia

Embrionális őssejteknek azokat a sejteket nevezzük, amelyeknek „egyfelől szinte korlátlan az önreprodukciós képességük, miközben nem differenciálódnak; másfelől olyan sejteket is képesek létrehozni, amelyek különböző meghatározott fejlődési irányba specializálódnak.”⁵³² Az embrionális őssejteknek két fajtája különböztetendő meg: az egyik a totipotens sejtek, amelyek a korai fejlődési szakaszban találhatók meg az ember szervezetében, ezen sejtek „teljesen azonosak, egyedülálló képességük teszi lehetővé, hogy belőlük az emberi test összes sejtje típusa kialakulhat,”⁵³³ a másik fajtája a pluripotens sejtek, melyek esetében a differenciálódás már elindult három fő irányba (ektoderma⁵³⁴, mezoderma⁵³⁵ és endoderma⁵³⁶). Két forrásból lehet embrionális őssejtekhez jutni, az egyik forrás az in vitro fertilizáció során fel nem használt embriók, míg a másik forrása a klónozás.

A géntechnológiához hasonlóan az embrionális őssejtterápia is eddig gyógyíthatatlannak hitt betegségek kezelésére és gyógyítására kínálhat segítséget. Olyan betegségek meggyógyítását remélik tőle, mint a cukorbetegség, a Parkinson-kór, az Alzheimer-kór és egyéb idegrendszeri megbetegedések.

Az embrionális őssejtterápia szabályozása

Magyarországon nincs kifejezett szabályozás az embrionális őssejtek vonatkozásában. Így ezen területre irányadó az Egészségügyi törvény embriókon végzett kutatásokra vonatkozó rendelkezései, továbbá a felnőtt emberek vonatkozásában a szerv- és szövetátültetésre vonatkozó szabályok. Valamint, vonatkozik rá mind az Alaptörvényünk, mind pedig az Oviedói Egyezmény emberi egyedmásolásra vonatkozó passzusa.

Az európai szabályozást nézve, Angliában a legmegengedőbb a szabályozás, ugyanis abból a Lordok Háza által kinyilvánított álláspontból indultak ki, hogy „a sejtmagátültetéssel létrehozott egyed élettanilag ugyanolyan embriónak tekinthető, mint a megtermékenyítéssel

---

⁵³² Navratyil, 2012. 214 -215. o.

⁵³³ Ibid. 215. o.

⁵³⁴ Ektoderma, melyből a kültakaró, a bőr és az idegrendszer fejlődik ki. Ibid. 215. o.

⁵³⁵ Mezoderma, melyből az izmok, csontok, keringés és bőrretek alakulnak ki. Ibid. 215. o.

⁵³⁶ Endoderma, amely a tüdő és az emésztőrendszer kialakulásáért felelős. Ibid. 215. o.

fogant embrió.”⁵³⁷ 2001-ben a Parlament elfogadta a Human Reproductive Cloning Actet, amely kimondta a reprodukció célú klónozás tilalmát, továbbá az összes, többi újonnan kialakuló technológiát is a szabályozás hatálya alá vonta. Később, a 2008-as Human Fertilisation and Embryology Act határozott meg feltételeket, melyek teljesülése esetén engedélyezte az embriókon végrehajtott kutatásokat. Azonban ezen embriókat a megtermékenyülést követően csak a 14. napig lehet életben tartani. Azonban a szabályozás megengedőségét mutatja, hogy nemcsak az in vitro fertilizáció során megmaradt, fel nem használt embriókat lehet a kutatásba bevonni, hanem a kifejezetten ebből a célból, a sejtmagátültetés módszerével létrehozott embriókat is.⁵³⁸

Az angol módszerrel szemben a német szabályozás kizárólag reprodukciós célból engedélyezi az embriók létrehozását, még hozzá úgy, hogy többletembriók létrehozatalát sem engedi. Habár a szabályozásuk mögött elvileg az a nézet áll, hogy „az embrió, mint védendő érték nem szolgálhat nyersanyagul ilyen kutatásokhoz”, azonban a törvény engedélyezi az embriókon végrehajtandó kutatásokat oly módon, hogy azokat külföldön hozzák létre és német kutatóintézetek importálják. Azt azonban kikötik, hogy csak asszisztált reprodukciós célból létrehozott és fel nem használt embriót használhatnak fel a kutatók.⁵³⁹

Az Amerikai Egyesült Államokban a szabályozás leginkább a költségvetés kérdéskörénél összpontosult, pontosabban azon gócpontonál, hogy szövetségi, esetleg tagállami szinten történjen a kutatások finanszírozása vagy a magánszféra fizesse a klinikai kutatások költségeit. A klónozás tekintetében nincs egységes, szövetségi szintű törvény, azonban az Egyesült Államok több tagállama is tilalmazza azt. Tagállami szinten azonban engedélyezett embriók kutatási célból történő létrehozása, valamint a terápiás célú klónozás is.⁵⁴⁰

---

⁵³⁷ NAVRATYIL Zoltán: A varázsló eltöri pálcáját? – A jogi szabályozás vonulata az asszisztált humán reprodukciótól a reprodukció klónozásig, Gondolat Kiadó, Budapest, 2012. 224. o.

⁵³⁸ NAVRATYIL i.m. 224-226. o.

⁵³⁹ NAVRATYIL i.m. 226-227. o.

⁵⁴⁰ NAVRATYIL i.m. 232. o., 235. o.

5.5. Az emberi méltóság védelme⁵⁴¹

A géntechnológia nemcsak az emberi szervezetet változtathatja meg örökre és dönthet a jövő generációinak sorsáról, hanem az emberi jogokban is változást idézhet elő (hiszen, ha az ember átalakul, a jogai miatt maradnának pont ugyanazok, mint amik előtte voltak). Így megváltoztathatja az emberi méltóság definícióját és annak megjelenési formáit is, hiszen a géntechnológia segítségével a legalapvetőbb szinten változtatható meg az emberi szervezet és vele együtt az egész emberiség is.

Hogy jogunkban áll-e ehhez a változáshoz, az egy olyan kérdés, amelyet senkinek sem szabadna egyedül megválaszolnia – így a fent említett biohackereknek sem. Ahhoz azonban, hogy biztosítani tudjuk, hogy ezt a kérdést senki se dönthesse el önállóan, szükség van olyan nemzetközi irányelvekre, amelyeknek betartására törekednek az államok és amelyek első helyen biztosítják az emberi méltóság védelmét, még egy olyan megváltozott helyzetben is, amit a géntechnológia hoz magával, annak érdekében, hogy ne csak az egyes egyén, hanem az emberiség is élvezze a neki kijáró tiszteletet és védelmet.

Az emberi méltóság fogalma

Az emberi méltóság értelmezésének két hagyománya alakult ki. Az első hagyomány az emberi méltóságot „az emberi élet szentségének doktrinális keretei között értelmezi”⁵⁴², amelyben az emberi élet, mint Isten ajándéka nyilvánul meg. Míg a második hagyomány értelmében az emberi méltóságot „a normális emberi lény sajátos képességei igazolják.”⁵⁴³ Utóbbi azt jelenti, hogy az egyének képesek autonóm módon élni az életüket a saját morális szabályaik alapján, ez esetben az emberi méltóság lényege a tisztelet, ami az emberi lények egymás iránt tanúsított magatartásában valósul meg, vagy legalábbis kellene megvalósulnia.

Ludwig Siep szerint az emberi méltóság leginkább negatív jelentésében ragadható meg, vagyis akkor, amikor sérül az emberek méltósága. Így, amikor az embert nem, mint alanyt,

---

⁵⁴¹Jelen alfejezet a Vivien Szútor: *Human dignity in genetic engineering*, In: Oguz Kelemen – Gergely Tari (ed.): *The Bioethics of the „Crazy Ape”*, Trivent Publishing, Volume 2, 2019 (April), ISBN 978-615-81222-8-3 (print), ISBN 978-615-81222-9-0 (online), <https://trivent-publishing.eu/books/thebioethicsofthecrazyape/2.%20Vivien%20Szútor.pdf> tanulmányon alapul.

⁵⁴² QUANTE i.m. 40. o.

⁵⁴³ QUANTE i.m. 41. o.

hanem mint tárgyat felhasználják valamihez és sérülhet abban az esetben is, amikor egy embert megaláznak, illetve megszegyenítenek.⁵⁴⁴

Az emberi méltóság jogi fogalma

Az emberi méltóság abban az értelemben is kétarcúnak számít, hogy egyrészt etikai normák alapjaként szolgál, egyfajta vezérfonalként, amelyet a magatartási szabályok meghatározásához használnak, másrészt pedig alapjogi jelleggel is rendelkezik, hiszen mind a nemzeti alkotmányokban, mind pedig a nemzetközi emberi jogi dokumentumokban is megtalálható.⁵⁴⁵

A magyar Alkotmánybíróság első abortuszhatározata értelmében az emberi méltósághoz való jog jelenti egyrészt azt, hogy „van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá”.⁵⁴⁶ Hozzá tartozik a jelentéséhez másrészt az is, hogy az emberi méltósága minden embernek érinthetetlen, mely nem függ attól, „hogyan emberi lehetőségéből mennyit valósított meg, és miért annyit.”⁵⁴⁷

Miután az emberi méltósághoz való jognak a magyar „alkotmánybírósági gyakorlat egyfajta általános személyiségvédelmi funkciót”⁵⁴⁸ is tulajdonít, így ezen jog anyajognak minősül, vagyis olyan szubszidiárius alapjognak, amelyre az egyén autonómiájának védelmében minden esetben hivatkozni lehet a bíróságok előtt. Az általános személyiségvédelmi funkcióból levezethető az egyén joga az önazonosságához, az önrendelkezéshez, továbbá a testi integritáshoz is. Ezen funkciók mellett az emberi méltósághoz való jog biztosítja továbbá az emberi életek közötti egyenlőséget is. A magánszféra sérthetlensége is az emberi méltóság alapján kap alkotmányos védelmet, ahogyan azt a magyar Alkotmánybíróság több határozatában is kimondta.⁵⁴⁹ Az emberi

---

⁵⁴⁴ Ludwig SIEP: *Az emberi méltóság argumentuma az összejtudatásról folyó etikai vitában* In: KÖMŰVES Sándor – RÓZSA Erzsébet (szerk.): *A személy bioetikai kontextusa*, Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, 2013. 57. o.

⁵⁴⁵ SÁNDOR (2016) i.m. 47. o.

⁵⁴⁶ 64/1991. (XII. 17.) AB hat.

⁵⁴⁷ 64/1991. (XII. 17.) AB hat.

⁵⁴⁸ SÁRI – SOMODY i.m. 104. o.

⁵⁴⁹ 11/2006. (III. 23.) AB határozat, Magyar Közlöny, Budapest, 2006. 32. szám 2717. <http://www.kozlonyok.hu/nkonline/MKPDF/hiteles/MK06032.pdf> (a letöltés ideje: 2018. április 28.)

méltósághoz való jognak ezek azok a megjelenési formái, amiket veszélybe sodor a géntechnológia.

Az emberi méltóság megjelenése a nemzetközi bioetikai dokumentumokban

Az UNESCO által 1997-ben megalkotott Az emberi génállomány és az emberi jogok egyetemes nyilatkozatának az A. pontja rendelkezik az emberi méltóságról és az emberi génállományról. A Nyilatkozat nemcsak az emberi méltóság anyajog mivoltát hangsúlyozza, hanem ezen anyajogi jellegből kötelezettségeket is megfogalmaz az államok részére. Az emberi génállományt nemcsak az emberiség szimbolikus örökségéként definiálja, hanem az emberek eredendő méltóságának és változatosságának alapjaként is. Azt is megfogalmazza továbbá ez a kötelező erővel nem rendelkező dokumentum, hogy joga van minden embernek ahhoz, hogy a genetikai tulajdonságaitól függetlenül tartsák tiszteletben az emberi méltóságát és az emberi jogait. Meghatározza a méltóság funkcióját is, amikor arról rendelkezik, hogy az emberek egyediségét és sokféleségét éppen a méltóság szükségessége miatt kell tiszteletben tartani.⁵⁵⁰ A Nyilatkozat védelmezi az egyének genetikai sokféleségét akkor, amikor szót emel a hátrányos megkülönböztetés ellen és kimondja, hogy genetikai jellegzetességek alapján nem érheti az embereket olyan megkülönböztetés, aminek célja vagy eredménye az emberi méltóság megsértése lenne.⁵⁵¹

A 2003-ban szintén az UNESCO által kibocsátott Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról című dokumentum bár speciálisan a humángenetikai adatok helyzetével foglalkozik, így azok gyűjtésére, felhasználására és tárolására tartalmaz rendelkezéseket, azonban a Humángenetikai Nyilatkozat szellemét áthatja az emberi méltóságnak, mint mércének a biztosítása, a humángenetikai adatokkal kapcsolatos eljárások során is. Így az emberi méltóság tiszteletben tartása már a Humángenetikai Nyilatkozat céljai között is megjelenik. Összekapcsolják továbbá az emberi méltóság tiszteletben tartását a diszkrimináció és a stigmatizáció tilalmával is, vagyis azzal, hogy a humángenetikai adatok nem használhatóak fel olyan célokból, amelyek megkülönböztetnék egyik embert a másiktól és amely így az emberi méltóság sérelméhez vezetne.⁵⁵²

A 2005-ben kiadott A bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata akként ismeri el a tudomány és a kutatás eredményeit, miként azok nemcsak az egész emberiség jólétére

---

⁵⁵⁰ UNESCO (1997) 1-2. cikk

⁵⁵¹ UNESCO (1997) 6. cikk

⁵⁵² UNESCO (2003) 7. cikk

vannak pozitív hatással, hanem előmozdítják az emberi méltóság elismerését is. Ezen Bioetikai Nyilatkozat is tartalmazza, hogy az emberi méltóságot tiszteletben kell tartani, éppen úgy, ahogy az emberi jogokat és az alapvető szabadságjogokat is. Kimondja továbbá azt is, hogy a tudomány és a társadalom kizárólagos érdekével szemben mindig az egyén érdeke és jóléte az első.⁵⁵³ A Bioetikai Nyilatkozat kimondja a 10. cikkében az emberi méltósággal kapcsolatban azt is, hogy az emberek jogaik és méltóságuk tekintetében egyenlők, vagyis mindenkit igazságos és méltányos bánásmód illet meg. Valamint, kimondja a Nyilatkozat a 11-12. cikkében, hogy bár tekintettel kell lenni a kulturális sokféleségre és a pluralizmusra, azonban erre hivatkozással nem lehet az emberi méltóságot és az alapvető emberi jogokat csorbítani. Megerősíti azt a már 2003-ban kimondott elvet, hogy a Nyilatkozat nem értelmezhető úgy, hogy az az emberi méltósággal ellentétes cselekedetek alapjául szolgáljon.⁵⁵⁴ A Nyilatkozat ünnepélyes kihirdetésekor Koichire Matsuura, az UNESCO főigazgatója arról beszélt, hogy a nyilatkozat elfogadásával a tagállamok a bioetika történetében először ünnepélyesen megerősítették a nemzetközi közösség erkölcsi elkötelezettségét arra vonatkozóan, hogy tiszteletben tartják az emberiség egyetemes elveit a tudomány és a technológia fejlődése és alkalmazása során.”⁵⁵⁵

Az Európa Tanács által kibocsátott első ebben a témában kötelező erővel rendelkező dokumentum az Oviedói Egyezmény. Sándor Judit szerint az Egyezmény európaiságát mutatja, hogy „az emberi méltóságot teszi meg alapértéknek a biomedicina területén.”⁵⁵⁶ Így az Egyezmény már a Preambulumában elismeri, hogy abból a célból lett létrehozva a dokumentum, hogy elismerje, hogy az orvostudomány, illetve a biológia nem megfelelő alkalmazása veszélyeztetheti az emberi méltóságot. Az Egyezménynek nem titkolt célja, ahogyan azt az 1. cikkben is kifejti, hogy a biológia és az orvostudomány területén is tiszteletben tartassa az emberek méltóságát és önazonosságát megkülönböztetés nélkül. Ahogyan az Egyezmény Magyarázó Jegyzetei is tartalmazzák, az Egyezmény csak a fő alapelveket határozza meg, éppen ezért, az Egyezmény lehetővé teszi, hogy az Egyezményben részes államok szélesebb körű védelmet határozhassanak meg a biológia és az orvostudomány területén.⁵⁵⁷ Kiemeli továbbá a Jegyzet, hogy „az Egyezmény egésze közös keretet biztosít az

---

⁵⁵³ UNESCO (2005) 3. cikk

⁵⁵⁴ UNESCO (2005). 28. cikk

⁵⁵⁵ Koichire Matsuura director-general of UNESCO on the occasion of the twelfth session of the International Bioethics Committee, Tokyo, 15 December 2005., <http://unesdoc.unesco.org/images/0014/001428/142832e.pdf> (a letöltés ideje: 2018. április 28.)

⁵⁵⁶ SÁNDOR (2016) i.m. 32. o.

⁵⁵⁷ Oviedói Egyezmény 27. cikk

emberi jogok és az emberi méltóság védelméhez a biológia és az orvostudomány fejlődő területein.”⁵⁵⁸ Azt is kiemeli a Jegyzet, hogy az emberi méltóság „az Egyezményben hangsúlyozott értékek többségének az alapja.”⁵⁵⁹ Azt is fontos megjegyezni az Egyezménnyel kapcsolatban, hogy az Egyezmény „az emberi lény kifejezést használja fel arra, hogy kifejtse minden ember méltóságának és identitásának a védelmét és annak szükségességét.”⁵⁶⁰ Továbbá az is az Egyezmény érdeme, hogy hatályba lépését követően kezdett el az Emberi Jogok Európai Bírósága az ítélezési gyakorlatában rendszeresen hivatkozni a bioetikai európai normáira.⁵⁶¹

Összefoglalóan elmondható az emberi méltósággal kapcsolatban, hogy általában a dokumentumok egyfajta vezérelvként tekintenek rá, olyan alapelvként, amely áthatja a dokumentumok egész szellemiségét. Az emberi méltósághoz való jog alapértékként megtestesíti mindazt, ami az embert emberré teszi és nem degradálja le eszközzé. Nemcsak azért egyenlő minden ember egymással, mert méltósággal rendelkezik, hanem azért is, mert ennek a méltóságának az alapja az emberi génállomány, amelyre mind a biológia, mind pedig az orvostudomány nem megfelelő alkalmazása veszélyeket rejt magában. Éppen ezért szükséges összhangba hozni a kutatás szabadságát az emberi méltóság jogával. Valamint ezért elengedhetetlen a diszkrimináció és a stigmatizáció tilalmának a kimondása is, hogy ne lehessen az embereket genetikai jellegzetességeiktől függően hátrányosan megkülönböztetni egymástól. Már csak azért sem, mert bár a dokumentumok elismerik az emberek génállományában rejlő egyediséget és sokféleséget, azonban tilalmazzák, hogy erre való hivatkozással mások emberi méltósága csorbát szenvedjen.

A géntechnológia emberi méltóságra gyakorolt hatása

A géntechnológia nemcsak az emberi testről szerzett eddigi tudásunkat írja felül, hanem megváltoztathatja, illetve veszélybe sodorhatja az olyan alapértékeket is, mint az emberi méltósághoz való jog. Amennyiben az ember biológiai fogalma átalakulna és a fogalma alatt

---

⁵⁵⁸ Explanatory Report of the Human Rights and Biomedicine Convention, European Treaty Series – No. 164. 2. <https://rm.coe.int/16800ccde5> (a letöltés ideje: 2018. április 28.) (a továbbiakban: Explanatory Report)

⁵⁵⁹ Explanatory Report 3.

⁵⁶⁰ Explanatory Report 4.

⁵⁶¹ SÁNDOR Judit: *Emberi jogok az orvosbiológia területén – a nemzetközi jog szerepe az emberi jogok és a bioetika közeledésében*, In: OKRI Szemle, 2009. https://www.okri.hu/images/stories/OKRISzemle2009/010_sandor.pdf Letöltés ideje: 2021. április 4. 131. o.

már nem csupán az eddigi embereket értenénk (vagyis az olyanokat, akiket anya szült és akiknek a génállománya pont ugyanolyan, mint amilyen volt megszületésükkor, vagyis nem lett genetikailag módosítva, feljavítva), hanem a genetikailag módosított embereket is, úgy kellene-e az emberi méltóság fogalmának is változnia? Vagy már maga az a tény, ha ez a változás felmerülne, már az diszkriminálná a genetikailag módosított embereket a genetikailag nem manipulált emberekkel szemben? Meg kell-e különböztetnünk jogilag embert és embert egymástól? Élvezzenek-e egyfajta pozitív diszkriminációt a genetikailag módosított emberek, és például egy állás betöltésekor ezen tény kerüljön pozitív elbírálás alá. Ennek eldöntése azért is lényeges, mert „ugyanaz a személy, aki egy meghatározott tulajdonság szempontjából a genetikai kisebbséghez tartozik, az egy másik tulajdonsága alapján tartozhat akár a genetikai többséghez is.”⁵⁶² Továbbá, különbséget kellene-e tennünk a betegség okán genetikailag módosított és a csupán feljavítása érdekében módosított génállományú ember között? Ha elismerjük az emberek génállományukból fakadó sokféleségét azzal elismerjük az egyenlőségüket is? Egyenlő lehet-e egy nem módosított ember és egy genetikailag módosított vagy a genetikailag módosított többet ér majd.

Vajon az emberi méltóság alapértékként való deklarálása elég biztosítékot nyújt-e az emberek számára ahhoz, hogy szabadon rendelkezhessenek afelől, hogy szeretnék-e, ha genetikailag módosítanák őket vagy sem.

Képességfokozás

A géntechnológia irányul egyrészt a betegségek megelőzésére, illetve a már kialakult betegségek meggyógyítására, másrészt a képességek fokozására is. Azonban teszi fel a kérdéseket jogosan Siddhartha Mukherjee A gén című könyv szerzője: „Vajon képesek vagyunk saját genomunk felelősségteljes „fejlesztésére”? Mi lehet a következménye annak, ha a génjeinkben kódolt természetes információkon javítunk? „Alkalmasabbá” tehetjük-e saját genomunkat úgy, hogy nem kockáztatjuk a nagy fokú alkalmatlanság lehetőségét?”⁵⁶³ Vagyis úgy akarunk beleavatkozni az evolúció folyamatába és úgy kívánjuk felgyorsítani azt, hogy nem tudjuk előre, hogy milyen következményekkel járhat, ha belenyúlunk az emberek genetikai állományába.

Nem sérül-e az emberi méltóság akkor, ha a képességfokozás a cél, nem ismerjük-e el ezzel hallgatólagosan azt, hogy nem jó úgy az ember, ahogy van. Sérülhet az emberi méltósághoz való jog abban az esetben is, ha tiltjuk a képességfokozást, hiszen miért ne

---

⁵⁶² SÁNDOR (2002) i.m. 617. o.

⁵⁶³ MUKHERJEE i.m. 525. o.

dönthetnék el az emberek, hogy szeretnék-e élesebb látást, jobb hallást, esetleg bizonyos képességek kialakulását? Jogukban áll az államoknak megtiltani a képességfokozást vagy bevezetni egyfajta fokozatosságot, ami meghatározza, hogy bizonyos képességek fokozása megengedett, de egy bizonyos szinten túl nem engedélyezettek az ilyen eljárások, például nem lehetnek olyan képességek, melyek mások életét vagy testi épségét veszélyeztetnék, továbbá csak úgy lehet a képességeket fokozni, hogy azok ne öröklődhessenek tovább az utódokba, ezzel meghagyva a szabad rendelkezés jogát az utódoknak.

Eldönthetjük-e a jövő generációinak beleegyezése nélkül, hogy belekívánunk avatkozni az emberi génállományba, még hozzá olyan szinten, ami az ő életüket is megfogja változtatni? Nem sértjük a jövő generációinak védelmét és az emberi méltóságukhoz való jogot azáltal, hogy olyan kérdésben döntünk, ami az ő személyes testi integritásukba avatkozik bele a legegyszerűbb szinten. Jogunkban áll-e „a jövő generációk sorsát determinálni, akár jobbító szándékkal is?”⁵⁶⁴

Az emberi méltósághoz való jog, mint hivatkozási alap fontos szerepet tölt és tölthet be a géntechnológiában és abban, hogy mik a megengedett és mik a nem megengedett eljárások. Azonban védelemnek nem biztos, hogy elegendő, hiszen nem várhatjuk, hogy az emberi méltóságra hivatkozással meg lehessen állítani a kutatókat, illetve a szakembereket és egyéb korlátozó szabályok nélkül lehessen őket rábírní arra, hogy bizonyos kutatásokba és beavatkozás elvégzésére gondolni se merjenek. Nem lehet, már csak azért sem, mert az eltérő nemzetek eltérő kultúrával rendelkeznek és ameddig nem határozunk meg nemzetközi standardokat arra nézve, hogy melyek a megengedett és melyek a kerülendő eljárások, továbbá amíg ebbe az összes állam bele nem egyezik, addig veszélyeztetve lesz az emberi méltóság, éppen azért, mert mindig lesz valaki, aki a versenyt diktálja és akit majd utol szeretnék érni a géntechnológiában is a szakemberek. „A veszély nagyon is valóságos, az országok első szeretnék lenni a versenyben, anélkül, hogy figyelembe vennék az emberi jogi perspektívákat, a bioetikai elemzéseket vagy a lehetséges következményeket.”⁵⁶⁵

---

⁵⁶⁴ NAVRATYIL i.m. 204. o.

⁵⁶⁵ Petra de SUTTER: *The use of new genetic technologies in human beings*, Committee on Social Affairs, Health and Sustainable Development, 25 April 2017., <http://website-pace.net/documents/19855/3313570/20170426-recours-nouvelles-technologies-génétiques-EN.pdf/75b25d58-a122-4896-91ae-295d49d42549> 9. o.

Konklúzió

„A technológia sokat segíthet, de ha túl nagy hatalmat kap az életünk fölött, a saját céljaink túszává ejthet. (...) A technológia nem rossz. Ha tudod, mit akarsz az életben, a technológia segíthet elérni azt. De ha nem tudod, nagyon is könnyen megeshet, hogy a technológia alakítja majd a céljaidat, és átveszi az uralmat az életed fölött.”

(Yuval Noah Harrari)⁵⁶⁶

A géntechnológia embereken való alkalmazása ugyan már elkezdődött, sőt, van olyan része – a humángenetikai vizsgálatok -, amelyek a bevett gyakorlat részének tekinthetők az egészségügyi ellátás során, azonban a génsébszet és az ezáltal is megvalósuló humángenetikai kutatások egyelőre nem mondhatók a hagyományos orvoslás bevett módszereinek. Egyelőre nem áll annyi információ a tudományos élet rendelkezésére ahhoz, hogy olyan kutatásokba és eljárásokba kezdhessenek, melyek kihatással lehetnek az ember genetikai állományának a drasztikus megváltoztatására.

A nemzetközi és a hazai szabályozás is arra törekszik, hogy elejét vegye az emberi génállomány megváltoztatására irányuló törekvéseknek, az emberi egyed másolásának, valamint az emberi faj nemesítésének. Mindig lesz olyan kutató, aki a nemzetközi moratórium és a tiltó jogszabályok ellenére is átlépi a határvonalat, ebben az esetben azonban nagyon fontos a tudós társadalom fellépése, az ellenvélemények nyilvánosságra hozatala és a bűncselekményt elkövető kutatók felelősségre vonása.

A géntechnológia olyan utat járt be a történelem során, mely óvatosságra intheti az emberiséget attól, hogy felelőtlen kísérletekbe kezdjen, hogy felhasználja a genetikai adatok által nyert információkat olyan célokra, melyek stigmatizálnák vagy megkülönböztetnék az embereket egymástól genetikai tulajdonságaik alapján.

Az értekezés elején felvettem három tézist, mely vezérmotívumként végig kísérte a dolgozat egészét. Elsőként abból az állításból indultam ki, hogy a hazai jogszabályi környezetben van olyan géntechnológiával összefüggő kérdéskör melyben igen is erősíteni kellene. Ezt az állításomat továbbra is fenntartom, és szerintem lassan elérkezünk abba a fázisba, hogy a Humángenetikai törvényünknek nem csupán a humángenetikai vizsgálatokról és kutatásokról, hanem a génsébszetről is szólnia kellene. Még hozzá meghatározva a kifejezetten tiltott tevékenységek mellett az akár megengedett eljárásokat is. Ugyanígy fontos kellene, hogy legyen az interneten rendelhető genetikai tesztek és 'csináld magad génkészletek'

---

⁵⁶⁶ Yuval Noah HARRARI: *21 lecke a 21. századra*, Animus Kiadó, Budapest, 2018. 233. o.

feletti fokozottabb ellenőrzés is, az ilyen jellegű tesztek vásárlók figyelmének a felhívása a genetikai adataik sorsára (melyek a GDPR-nak köszönhetően az Európai Unión belül nagyobb biztonságban vannak, mint például az Amerikai Egyesült Államokban). Valamint az előbb említett génkészletek megvásárolhatóságának szigorítása. A magzatok védelmével kapcsolatban pedig, ha nem is a szabályozásra, de a szabályozás betartásának ellenőrzésére fokozottabb hangsúlyt kellene fektetni, és több információval ellátni a leendő szülőket a magzatuk genetikai állapotával vagy annak vizsgálhatóságával kapcsolatban.

A második állításom az volt, hogy a géntechnológia akár még az emberi méltóság fogalmát is átalakíthatja. Talán ez az a tézis, amit se megerősíteni, sem pedig megcáfolni nem tudnék a következők szerint. Bemutattam az értekezésemben, hogy a géntechnológia milyen hatással van az egyes alapjogokra és részjogosítványaikra, milyen új kérdéseket vet fel, mi az amire választ ad és mi az, amire még csak nem is sejthetjük a választ. Azonban az emberi méltóság védelmével kapcsolatban szerintem az a paradoxon állt elő, hogy az is a sérelmének tekinthető, ha a géntechnológia megsérti az ember sérthetlenségét és az is a nagyfokú sérelmének tekinthető, ha a technológiai tudásunk megvan rá, azonban félelem vagy tanácstalanság okán nem élünk a lehetőségekkel. Utóbbi eset alatt szigorúan azt értem, amikor egy nemzetközi megállapodás születik arról, hogy bizonyos génszabványi eljárások az emberek gyógyítása, akár jobbítása érdekében kerüljenek alkalmazásra. Éppen ezért az emberi méltóság védelmével kapcsolatban arra az álláspontra helyezkednék, hogy ennek betartása a legfontosabb alapelv, amit a géntechnológiai eljárások alkalmazása során mindig minden körülmények között be kell tartani. Azonban nyitva hagynám annak a lehetőségét, hogy később a társadalom nyomására az emberi méltóság fogalma új jelentéstartalmakat is magában hordozhasson, szem előtt tartva az óvatosságot és segítségül hívva az alkotmányjogból a szükségesség és arányosság mércéjét.

A harmadik állításom összefüggésben a másodikkal az volt, hogy az emberi faj tökéletesítésére irányuló eljárások együtt járhatnak egy újfajta eugenikai törekvés kialakulásával, melyet a jognak még csírájában el kellene tudnia folytatni. Ezt az állítást továbbra is fenntartom és csak hangsúlyozni tudom, hogy mennyire fontos a genetikai alapon történő diszkrimináció tilalmának teljeskörű kimondása minden ezzel összefüggő nemzetközi és nemzeti egyezményben, jogszabályban. Továbbá, hogy mennyire elengedhetetlen a genetikai alapon történő diszkrimináció tilalmának a megvalósítása és ennek ellenőrzése. Nem szabad engedni, hogy az emberi faj tökéletesítésére irányuló tevékenységek, a designer baby jelenség megjelenése és szárnyalása, a biztosító társaságok és a munkáltatók genetikai adatok alapján történő szerződéskötése olyan méreteket öltön, mint öltött a történelem során. Ennek

és az elkövetkezendő generációnak ennél jobbnak kell lennie és minden eszközzel ki kell küszöbölnie a (genetikai alapon történő) diszkriminációt és az emberek egymástól való megkülönböztetését.

Doktori értekezésemet a következő gondolattal zárnám: „Hume dilemmája: Cselekedeteink egyaránt lehetnek determináltak (amikor nem vagyunk felelősek értük) és véletlen események következményei (amiért szintén nem vagyunk felelősek).”⁵⁶⁷ Így nem vagyunk felelősek azért, hogy milyen géneket adunk át utódainknak, azért azonban igen, hogy az általunk adott géneket hogyan alakítjuk át bennünk. Sose dőlünk be a géntechnológia ígérte könnyű, szép új világnak. A géntechnológia egyelőre csak a testünket képes átalakítani, a lelkünket és a gondolatainkat nem.

---

⁵⁶⁷ RIDLEY i.m. 325. o.

Irodalomjegyzék

Jogforrások

1. 1998. július 6-án született meg az Európai Parlament és a Tanács a biotechnológiai találmányok jogi oltalmáról szóló 98/44 EK irányelve
2. GDPR - AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2016/679 RENDELETE (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (EGT-vonatkozású szöveg)
3. Alaptörvény
4. 2008. évi XXI. törvény a humángenetikai adatok védelméről, a humángenetikai vizsgálatok és kutatások, valamint a biobankok működésének szabályairól (a továbbiakban: Humángenetikai törvény)
5. 1992.évi LXXIX. törvény a magzati élet védelméről (a továbbiakban: Magzátvédelmi tv.)
6. 1997. évi CLIV. törvény az egészségügyről
7. 1998. évi XXVI. törvény a fogyatékos személyek jogairól és az esélyegyenlőségük biztosításáról
8. 30/1998. (VI. 24.) NM rendelet az emberi reprodukcióra irányuló különleges eljárások végzésére vonatkozó, valamint az ivarsejtekkel és embriókkal való rendelkezésre és azok fagyasztva tárolására vonatkozó részletes szabályokról
9. 35/2005. (VIII. 26.) EüM rendelet az emberi felhasználásra kerülő vizsgálati készítmények klinikai vizsgálatáról és a helyes klinikai gyakorlat alkalmazásáról
10. 23/2002. (V. 9.) EüM rendelet az emberen végzett orvostudományi kutatásokról
11. 64/1991. (XII. 17.) AB határozat
12. 1/2006. (III. 23.) AB határozat

Bioetikai dokumentumok

1. UNESCO: Az emberi génállományról és az emberi jogokról szóló egyetemes nyilatkozat, 1997.
2. UNESCO: Nemzetközi nyilatkozat a humángenetikai adatokról, 2003.
3. UNESCO: Bioetika és az emberi jogok egyetemes nyilatkozata, 2005.
4. Európa Tanács Oviedói Nyilatkozat

Szakirodalom

1. Homicskó Árpád Olivér: *A magyar egészségügyi szolgáltatások nyújtásának jogi szabályozása*, Doktori értekezés, Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Budapest, 2008.
2. Homicskó Árpád Olivér: *Az új technológiák kihívásainak szabályozása az egészségügy területén* In: TÓTH András (szerk.): *Technológia jog – Új globális technológiák jogi kihívásai*, Budapest, Acta Caroliensia Conventorum Scientiarum Iuridico-Politicarum XV., 2016.
3. Homicskó Árpád Olivér: *A humángenetikai tevékenység hazai szabályozásának bemutatása* In: Homicskó, Árpád Olivér; Szuchy, Róbert (szerk.): *Studia in honorem Péter Miskolczi-Bodnár 60, Károli Gáspár Református Egyetem, Állam- és Jogtudományi Kar*, Budapest, 2017.
4. Homicskó Árpád Olivér (szerk.): *Egyes modern technológiák etikai, jogi és szabályozási kihívásai*, Budapest, Acta Caroliensia Conventorum Scientiarum Iuridico-Politicarum, 2018.
5. Julesz Máté: *Az orvosi jog aktualitásai – az eutanáziától a klónozásig*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2016.
6. Kovácsy Zsombor (szerk.): *Az egészségügyi jog nagy kézikönyve*. Budapest, Complex Kiadó Jogi és Üzleti Tartalomszolgáltató Kft., 2009.
7. Sándor Judit: *Bioetika és emberi jogok: az emberi jogok új generációja?*, Acta Humana, 17. évf. 2006. 1. szám 17 – 28. o.
8. Sándor Judit: *Az én molekulám – Bioetika és emberi jogok a XXI. század elején*, L'Harmattan Kiadó, Budapest, 2016.
9. Sári János – Somody Bernadette: *Alapjogok – Alkotmánytan II.*, Osiris Kiadó, Budapest, 2008.
10. Szatmári István – Kőműves Sándor – Tóth Gábor Attila: *Humán embrionális őssejtkutatás – Orvosbiológiai, filozófiai-etikai, jogi kérdések*. Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, 2014. Dr. Tattay Levente (szerk.): *A biotechnológia jogi és etikai kérdései az EU-ban*, Magyar Tudományos Akadémia Tudomány és Kutatások Jogi és Igazgatási Kérdéseinek Kutatócsoportja, Budapest, 2004.
11. Czeizel Endre: *Genetika és társadalom*, Magvető Kiadó, Budapest, 1977.
12. Czeizel Endre: *Az emberi öröklődés*, Gondolat Kiadó, Budapest, 1983.
13. Czeizel Endre: *Egy orvosgenetikai etikai gondjai*, Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1983.

14. Francis Fukuyama: *Poszthumán jövőnk – A biotechnológiai forradalom következményei*, Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003.
15. Gaizler Gyula: *A bioetika alapkérdései*, Magyar Bioetikai Alapítvány Kiadó, Budapest, 1997.
16. Gaizler Gyula: *Bioetika*, Pázmány Könyvek, Budapest, 1999.
17. Al Gore: *Mérlegen a Föld – Ökológia és az emberi lélek*, Föld Napja Alapítvány, Budapest, 1993.
18. Yuval Noah Harrari: *21 lecke a 21. századra*, Animus Kiadó, Budapest, 2018.
19. Dr. Kovács József (szerk.): *A modern orvosi etika alapjai – Bevezetés a bioetikába*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2016.
20. Kőműves Sándor – Rózsa Erzsébet (szerk.): *A személy bioetikai kontextusa*, Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, 2013.
21. Siddhartha Mukherjee: *A gén – Személyes történet*, Park Könyvkiadó, Budapest, 2017.
22. Oláh Éva (szerk.): *Klinikai genetika*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2015.
23. Michael Quante: *Emberi méltóság és személyes autonómia – Demokratikus értékek az élettudományok összefüggésében*, Debrecen, Debreceni Egyetemi Kiadó, 2012,
24. Matt Ridley: *Génjeink – Egy faj önéletrajza 23 fejezetben*, Akkor Könyvkiadó, 2002.
25. Rebecca Skloot: *Henrietta Lacks örök élete*, Park Könyvkiadó, Budapest, 2012.
26. Stefan Lorenz Sorgner: *Educating the Genes* Elhangzott a The 2nd International Conference on Bioethics in the New Age of Science keretén belül Szegeden 2018. május 11-én
27. Ádány Róza - Sándor Judit - Angela Brand (szerk.): *Népegészségügyi genomika*, Medicina Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2012.
28. Charles Susanne (szerk.): *Bioetikai olvasókönyv: Multidiszciplináris megközelítés*, Dialóg Campus Kiadó, Pécs-Budapest, 1999.
29. Venetianer Pál: *A DNS szép új világa – A tudomány második bűnbeesése*, Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1998.
30. Venetianer Pál: *Molekulák, gének, sorsok*, Budapest, 2008.
31. Venetianer Pál: *Génmódosított növények – Mire jók?*, Typotex Kiadó, Budapest,, 2010.
32. Venetianer Pál: *Az emberi genom*, Akadémiai Kiadó, Budapest, 2013.

Internetes források:

1. <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000095428>

2. Dr. Lőw Péter: *Bevezetés a bioetikába*, Budapest, ELTE, 2014.
http://ttomc.elte.hu/sites/default/files/kiadvany/low_peter_2014_0.pdf
3. Gilbert Hottois, <https://www.redalyc.org/pdf/1892/189222558006.pdf> (letöltés dátuma: 2020. október 2.)
4. Zeller Judit: *A testen kívül létrejött embriók morális és jogi státusa a reprodukcióhoz való jog és a tudományos kutatás tükrében* – Phd értekezés, Pécs, 2009. 13. o.
<https://ajk.pte.hu/sites/ajk.pte.hu/files/file/doktori-iskola/zeller-judit/zeller-judit-vedes-tezisek.pdf> (letöltés ideje: 2021. március 20.)
5. Study Submitted by the Director-General Concerning the Possibility of Drawing up an International Instrument for the Protection of the Human Genome. General Conference, Twenty-seventh Session, Paris 1993. 27 C/45 1993. szeptember 30.
<https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000095428> Letöltés ideje: 2020. szeptember 4.
6. <http://publications.ceu.edu/sites/default/files/publications/hungarian-translation-final.pdf> Letöltés ideje: 2020. 09. 01.
7. M.J.Paterson: *Asilomar Conference on Laboratory Precautions When Conducting Recombinant DNA Research – Case Summary*, In: *International Dimensions of Ethics Education in Science and Engineering – Case Study Series*, June 2010,
<https://scholarworks.umass.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1023&context=edethicsin-science> Letöltés ideje: 2020. július 18.
8. S. Applegate: *The Prometheus Principle: Using the Precautionary Principle to Harmonize the Regulation of Genetically Modified Organisms*, *Indiana Journal of Global Legal Studies*, Volume 9, Issue 1, Article 11, Fall 2011 217.
<https://www.repository.law.indiana.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1234&context=ijgls> Letöltés ideje: 2020. november 21.
9. 1972. Riói Nyilatkozat a Környezetről és a Fejlődésről,
<http://www.nyf.hu/others/html/kornyezettud/megujulo/Fenntarthato%20fejlodes/A%20Rioid%20Nyilatkozat.htm> Letöltés ideje: 2020. december 6.
10. Elővigyázatosság elve, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/HTML/?uri=LEGISSUM:l32042&from=HU>
11. Disabled Peoples' International (DPI) Europe: *The Right to Live and Be Different*. UK, 2000. <https://www.independentliving.org/docs1/dpi022000.html> (letöltés ideje:2018. 12. 19.)

12. Carli FRIEDMAN - Aleksa L OWEN: *Siblings of Disabled Peoples' Attitudes Toward Prenatal Genetic Testing and Disability: A Mixed Methods Approach*. In: Disability Studies Quarterly, Vol 36, No 3 (2016) <http://dsq-sds.org/article/view/5051/4411> (letöltés ideje: 2018. 12. 19.)
13. David Crow: *Crispr gene editing ready for testing in humans*, Financial Times, 2018. március 5. <https://www.ft.com/content/d6a773a0-cece-11e7-947e-f1ea5435bcc7> (letöltés ideje: 2018. március 20.)
14. Genomics, *Crispr gene editing ready for testing in humans*, Biotech companies plan to use the technique to treat blood diseases and blindness CRISPR, a pioneering genome-editing technique could be used to edit living human cells David Crow MARCH 5, 2018 : <https://www.ft.com/content/d6a773a0-cece-11e7-947e-f1ea5435bcc7>
15. a Greenberg v. Miami Children's Hospital Res. Inst., Inc., 264 F. Supp. 2d 1064 (S.D. Fla. 2003) eset, <https://www.courtlistener.com/opinion/2507167/greenberg-v-miami-childrens-hospital-res-inst-inc/> (a letöltés ideje: 2018. június 8.)
16. Dennis McLellan: John Moore, 56; Sued to share profits from his cells, Los Angeles Times, 2001. október 13. <http://articles.latimes.com/2001/oct/13/local/me-56770> (letöltés ideje: 2018. április 10.)
17. Sarah Kaplan: The truth about astronaut Scott Kelly's viral 'space genes', 16 March 2018. https://www.washingtonpost.com/news/speaking-of-science/wp/2018/03/16/the-truth-about-astronaut-scott-kellys-viral-space-genes/?noredirect=on&utm_term=.cccdb6141946 (a letöltés ideje: 2018. április 28.)
18. David Crow: *Crispr gene editing ready for testing in humans*, Financial Times, 2018. március 5. <https://www.ft.com/content/d6a773a0-cece-11e7-947e-f1ea5435bcc7> (letöltés ideje: 2018. március 20.)
19. Kazai Anita: *A génszerkesztés túl kiszámíthatatlan eredményre vezet ahhoz, hogy öröklődő betegségek gyógyítására használják*, 2020. július 9. <https://qubit.hu/2020/07/09/a-genszerkesztes-tul-kiszamithatatlan-eredmenyre-vezet-ahhoz-hogy-oroklodo-betegsegek-gyogyitasara-hasznaljak> (letöltés ideje: 2021. március 22.)
20. Prugberger Tamás: *Globalizáció és Jog*, Jogelméleti Szemle, 2001/3. szám, <http://jesz.ajk.elte.hu/prugberger7.html> Letöltés ideje: 2021. április 6.
21. Varga Máté: *Felelőtlen egotrip nyomán születtek a génszerkesztett kínai ikrek, Lulu és Nana*, 2018. 12. 10. <https://qubit.hu/2018/12/10/felelotlen-egotrip-nyoman-szulettek-a-genszerkesztett-kinai-ikrek-lulu-es-nana> (letöltés ideje: 2021. 03. 22.)

22. Arthur L. Caplan: *He Jiankui's Moral Mess*, 2018. december 3. <https://biologue.plos.org/2018/12/03/he-jiankuis-moral-mess/> (letöltés ideje: 2021. március 23.)
23. Antonio Regalado: *Don't change your DNA at home, says America's first CRISPR law*, 2019. augusztus 9. <https://www.technologyreview.com/2019/08/09/65433/dont-change-your-dna-at-home-says-americas-first-crispr-law/> (letöltés ideje: 2020. március 2.)
24. Senate Bill No. 180, Chapter 140, An act to add Chapter 37 (commencing with Section 22949.50) to Division 8 of the Business and Professions Code, relating to gene therapy kits, https://leginfo.legislature.ca.gov/faces/billVersionsCompareClient.xhtml?bill_id=20192020SB180 (letöltés ideje: 2020. április 16.)
25. J. B. Gurdon and J. A. Byrne: *The first half-century of nuclear transplantation*, 2003. július 8. <https://www.pnas.org/content/100/14/8048> (letöltés ideje: 2021. március 23.)
26. Koichire Matsuura director-general of UNESCO on the occasion of the twelfth session of the International Bioethics Committee, Tokyo, 15 December 2005., <http://unesdoc.unesco.org/images/0014/001428/142832e.pdf> (a letöltés ideje: 2018. április 28.)
27. Explanatory Report of the Human Rights and Biomedicine Convention, European Treaty Series – No. 164. 2. <https://rm.coe.int/16800ccde5> (a letöltés ideje: 2018. április 28.)
28. Petra de Sutter: *The use of new genetic technologies in human beings*, Committee on Social Affairs, Health and Sustainable Development, 25 April 2017., <http://website-pace.net/documents/19855/3313570/20170426-recours-nouvelles-technologies-génétiques-EN.pdf/75b25d58-a122-4896-91ae-295d49d42549>
29. Emily Mullin: *Gene therapy could make cancer care more unequal, and this map shows why*, MIT Technology Review, January 12, 2018 <https://www.technologyreview.com/2018/01/12/146216/gene-therapy-could-make-cancer-care-more-unequal-and-this-map-shows-why/> (letöltés ideje: 2018. március)
30. Sándor Judit: *Emberi jogok az orvosbiológia területén – a nemzetközi jog szerepe az emberi jogok és a bioetika közeledésében*, In: OKRI Szemle, 2009. https://www.okri.hu/images/stories/OKRISzemle2009/010_sandor.pdf Letöltés ideje: 2021. április 4.

Publikációs jegyzék

1. A humán genetikai vizsgálatok és a tájékoztatáshoz való jog, In: Miskolczi Bodnár Péter (szerk.): XII. Jogász Doktoranduszok Országos Szakmai Találkozója, Jog és Állam, 22. szám, Budapest, 2018. 430-437. o. https://ajk.kre.hu/images/doc4/dokumentumok/Allam_es_Jog_22_XII_Doktorandusz_konferencia.pdf
2. A tájékoztatáshoz való jog megvalósíthatóságának problematikája a géntechnológia korában, In: Dr. Koncz István – Szova Ilona (szerk.): A 15 éves PEME XVI. PhD – Konferenciájának előadásai, Elektronikus könyv, 2018. 87-99. o. <https://peme.hu/wp-content/uploads/2018/05/XVI.-PEME-Konferencia.pdf>
3. Az emberi jogok a géntechnológia árnyékában, In: KRE-DIt, 2018/1., <http://www.kre-dit.hu/tanulmanyok/szutor-vivien-az-emberi-jogok-a-gentechnologia-arnyekaban/>
4. Az egyes emberi jogok megjelenésének problematikája a géntechnológiai eljárások során. In: Glossa Iuridica a Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar folyóirata, „A jó kormányzás”, 2018. évfolyam 1-2. szám, Budapest, 2018. 158 – 191. o. https://ajk.kre.hu/images/doc6/kiadvanyok/Glossa_Iuridica_2018_1-2_szam.pdf
5. A magzati életi védelme a géntechnológia korában, In: Jogelméleti Szemle, 2018. évfolyam 3. szám, 2018. 167-177. o. http://jesz.ajk.elte.hu/2018_3.pdf
6. A humán genetikai kutatások általános és speciális szabályai, XIII. Jogász Doktoranduszok Országos Szakmai Találkozója - Károli konferenciakötet, 2018., 261-268. o. https://ajk.kre.hu/images/doc5/konferencia/merge_from_ofoct_20.pdf
7. Human dignity in genetic engineering, In: Oguz Kelemen – Gergely Tari (ed.): The Bioethics of the „Crazy Ape”, Trivent Publishing, Volume 2, 2019 (April), ISBN 978-615-81222-8-3 (print), ISBN 978-615-81222-9-0 (online), <https://trivent-publishing.eu/books/thebioethicsofthecrazyape/2.%20Vivien%20Szutor.pdf>
8. A fogyatékkal élők esélyei a géntechnológia korában, XIV. Jogász Doktoranduszok Országos Szakmai Találkozója, Jog és Állam, 24. szám, 2019., 407 – 416. o. http://kre.hu/ajk/images/doc5/konferencia/merge_from_ofoct_19.pdf
9. A géntechnológia lehetőségei és jogi kihívásai, XVI. Jogász Doktoranduszok Országos Szakmai Találkozója, 2020., 275 – 281. o. https://ajk.kre.hu/images/doc6/PR/Allam_es_Jog_XV_Doktorandusz_konferencia_kotete.pdf

Summary

The doctoral dissertation is intended to present the legal and ethical aspects of genetic engineering procedures applied to humans, so it does not cover the entire repository of genetic engineering, that is genetic processes affecting the human environment, as well as medicines produced by genetic engineering processes. Ever since the Human Genome Program made it possible for us to know the genetic map of humans, researchers have been working to use this knowledge to heal people and improve their health. However, this knowledge has not only shaken and shaken scientific life by new discoveries today, but also the worldview of people formed of themselves.

Genetic engineering also has an impact on the human rights system, as it threatens fundamental rights such as the protection of human dignity, the right to information - the right to self-determination or even the protection of fetal life. The aim of the dissertation is not to dissuade people from genetic engineering, but rather to draw the attention of legislators to the questions that may arise, the possibilities for answering them and the need to do so, and to warn everyone not to experiment with the genetic stock of themselves or their environment at will.

In order to get an accurate picture of the current ethical and legal situation of human genetic procedures in the dissertation, we also review the relevant international documents and national legislation on human genetic procedures, as well as the literature on genetic engineering, bioethics and their legal implications. Due to the novelty of the topic, relatively little legal literature was available in Hungarian, but all of these well reflected the international process, that also affects the Hungarian regulation.

The dissertation summarizes important historical milestones in human genetic engineering, the development of bioethics and its important principles, the human rights and their parts that have been shaken by human genetic engineering and the legal and ethical aspects of future technological innovations from the perspective of the thesis of the dissertation. The dissertation deals with individual human rights and their parts in order to get an idea of in which areas human-related genetic engineering raises questions and which ones should be answered by legislators.

At the end of the dissertation, in the conclusion, I give an account of the extent to which the theses I set up at the beginning of the dissertation proved to be true in my opinion, and to what extent I still maintain them.

Károli Gáspár Református Egyetem

Károli Gáspár University of the Reformed Church in Hungary
Állam- és Jogtudományi Kar | Faculty of Law

NYILATKOZAT

Alulírott dr. Szútor Vivien, neptun kód: J8IZCU nyilatkozom, hogy állam- és jogtudomány tudományágban nincs folyamatban fokozatszerzési eljárásom, illetve fokozatszerzési eljárásra való jelentkezésemet két éven belül nem utasították el, továbbá két éven belül nem volt sikertelenül zárult doktori védésem.

Nyilatkozom tovább, hogy nem állok doktori fokozat visszavonására irányuló eljárás alatt, illetve öt éven belül nem vontak vissza tőlem korábban odaítélt doktori fokozatot.

Budapest, 2021. április 23.

.....
dr. Szútor Vivien

aláírás

Károli Gáspár Református Egyetem

Károli Gáspár University of the Reformed Church in Hungary
Állam- és Jogtudományi Kar | Faculty of Law

NYILATKOZAT

Alulírott dr. Szútor Vivien ezennel kijelentem, hogy a doktori fokozat megszerzése céljából benyújtott értekezésem kizárólag saját, önálló munkám eredménye. A benne található – másoktól származó – nyilvánosságra hozott vagy közzé nem tett gondolatok és adatok eredeti leőhelyét a hivatkozásokban (lábjegyzetekben), az irodalomjegyzékben, illetve a felhasznált források között hiánytalanul feltüntettem.

Kijelentem továbbá, hogy a benyújtott értekezéssel azonos tartalmú értekezést más egyetemen nem nyújtottam be tudományos fokozat megszerzése céljából.

E kijelentésemet büntetőjogi felelősségem tudatában tettem.

Budapest, 2021. április 23.

.....
dr. Szútor Vivien

aláírás